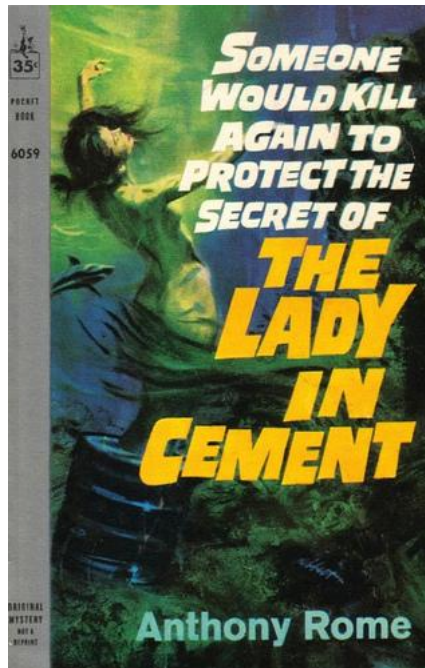

Rome Anthony

Cura u cementu

The Lady in Cement

Tony Rome series 2.

Za Melbu, moju tajnu junakinju

Likovi:

Anthony Rome privatni detektiv, igra poker, pije brendi, igra se s opasnošću u okruženju sunca, grijeha i pijeska, a našao se u igri gdje je karta smrti bila jaka

Art Santini nizak, dežmekast policijski poručnik tamnih, bistrh očiju i varljive blagosti, njegova galerija Miamijskih vucibatina bila bi beskorisna bez Romeove memorije za lica

Maria Barreto sočna striptizeta tamne kose i čudnovato nevinog izgleda, Kubanka s oblina koja je u Miami Beachu tražila raj, ali joj je ponestalo sreće kad je odabrala cimericu

Larry Score varalica, izdajica, revolveraš koji je imao dovoljno ljepušasto mladenačko lice filmskog idola da ga učini ženskarom, a također i ubojicom

Danny Yale zdepast čovjek, grubog lica, glatke kose i opakih prodornih očiju, prvorazredan upravitelj kluba Frenzy koji je zbog važnije igre odustao od barskih dama

Kit Forrest zelenooko, vatreno djevojče riđe kose i lijepo oblikovanog lica, Gretchenina mlađa sestra koja je izigravala komada, a ovaj je put sreća bila na njenoj strani

1.

Bio sam trideset stopa ispod oceanske površine kad sam ugledao голу ženu kako stoji na dnu ispod mene.

Bilo je to odmah nakon svitanja. Ronio sam bez opreme prema podvodnom koraljnom grebenu između Key Biscaynea i Fowey Rocksa. Imao sam aparat za disanje, masku i peraje te remen od kanafasa otežan olovom, zakopčan iznad kupaćih gaća. Žena ispod mene nije na sebi imala ronilačku opremu. Nije na sebi imala ništa.

Voda je bila sjajna, jasno tirkizna. Mogao sam je jasno vidjeti. Lice joj je bilo okrenuto gore prema meni, oči su zurile sa zaleđenim užasom, njezina vodom ispunjena usta bila su nategnuta, širom otvorena kao da je na mene vikala.

Provjerio sam svoje klizanje prema dolje. Zurio sam u nju kroz staklo maske, sileći se da polako nastavim disati kroz usnik stisnut među zubima. Voda koja se činila tako ugodno topla kada sam u nju zaronio, iznenada je djelovala tako hladno da mi se koža naježila.

Stajala je u uskom uleknuću koralja, nekoliko stopa od nazubljene padine grebena što je zaranjao u pet stotina stopa duboku mračnu tamu. Bila je mlada, s tijelom zrelih oblina. Mogla je biti ljupka da nije bilo grimase koja joj je lice iskrivila užasom.

Njezino se golo tijelo ljuljalo naprijed-natrag u velikoj zemljanoj izbočini zibale su se njezine pune mlade dojke, mahale su mi njezine nezgrapno raširene ruke, njezina duga plava kosa vijorila je prema gore.

No, usprkos snažnom potezanju struje ostajala je stajati na mjestu. Približivši se protiv volje kratkim zamahom, vidio sam zašto.

Noge su joj bile ukotvljene u stabilan četvrtast blok cementa.

Hladni prsti stegli su mi mozak. Obuzeo me osjećaj nestvarnosti. Ali znao sam da je djevojka što stoji ispod mene u stvrdnutom cementnom bloku stvarna. Jednako stvarna kao žarkocrvene, žute i ljubičaste mutne spužve zalijepljene na grebenu. Jednako stvarna kao grimizna čipka morskih lepeza i razgranati rogovi koraljnih nakupina između kojih je stajala.

Nisam bio dovoljno duboko niti dovoljno dugo u vodi da bih iskusio jednu od onih čudnih vizija koje katkad prate nitrogenernu narkozu podmuklo – dubinsko ushićenje. Bilo je to moje prvo jutarnje ronjenje. Prije zore odjedrio sam iz Miamija svojim brodom Ravni prolaz zajedno sa svojim prijateljem Jackom Me Combom, kapetanom čarter broda koji je u ratu izgubio nogu. Ukrali smo svaki od svog posla jednodnevni praznik da bismo se upustili u vrlo omiljenu južno floridsku potragu lov na potonule olupine s blagom. Negdje između Key Biscaynea i Fowey Rocksa prema povijesnim knjigama jedanaest španjolskih galija prekranih blagom potonulo je u hurikanu 1591.

U zoru sam pobijedio u bacanjfcnovčica i dobio prvu priliku za ronjenje dok je McComb ostao gore upravljati mojim brodom. Zaronio sam dolje u ocean tražeći legendarno potopljeno blago i umjesto toga našao užasnu podvodnu grozotu poput noćne more s hladnim znojem.

Nije to bilo prvo nasilno ubijeno tijelo na koje sam naišao. Privatni detektiv na Floridi mora razviti određenu količinu emocionalne zaštite ili nestati iz posla. Ali nisam bio pripremljen da ga nađem tamo vani, pod morem, gdje sam tražio bijeg od neugodne stvarnosti, od onog što su ljudi u stanju učiniti jedan drugome.

Tako je potrajalo duže no obično da se oporavim od prvog šoka. Kad sam u tome uspio, počeo sam plivati dolje prema njoj. Kad sam se približio, vidio sam na njezinom tijelu malu otvorenu ranu, baš ispod prsne kosti.

A vidio sam još nešto. Nešto što sam trebao vidjeti prije toga. Uokolo nije bilo riba.

Obično kutovi i pukotine podvodnih grebena u tim toplim vodama vrve ribicama svih vrsta. Trebale su se rojiti posvuda oko mrtve djevojke.

Ali nije bilo ni jedne.

Primijetio sam to u isti čas kad sam vidio uzrok. Polako je klizio u vidokrug iza koraljne izbočine, s druge strane žene što je stajala u cementnom bloku glatka, krupna, petnaest stopa duga bijela morska psina.

Izvio sam se u naglom podvodnom zaustavljanju, dok mi je srce bolesno lupalo.

Ima pasa i pasa. Većine se uopće ne treba bojati. Tamnog morskog psa, najčešćeg u vodama Floride, zanimaju za jelo samo male, bespomoćne ribe. Nevjerojatno je plah i pobjeći će na prvi znak čovjekove odvažnosti.

Bijela psina je druga stvar. Njegovo je znanstveno ime *Carcharodon carcharias* i može vas dovršiti prije nego ste to izgovorili. Bijela psina je ljudožder, divlji borac s proždrljivim tekom.

Gledao sam, smrznut, dok je ova, nemarnim udarcima repne peraje, svoju ogromnu masu tjeerala na puni ogled. Klizila je u mom smjeru poput ulja kroz vodu, onda se okrenula i počela ispitujući kružiti oko žene, ne obraćajući pažnju na mene.

Usisao sam zrak kroz usnik spojen na bocu zavezanu na mojim leđima. Počeo sam se otresati paralizirajućeg stiska straha. Tad sam letimice ugledao sjenu što se kretala lijevo od mene. Okrenuo sam se prema njoj.

Još jedan bijeli pas ljudožder klizio je ravno prema meni.

Zaustavih se kad sam se okrenuo prema njemu. Lebđio je tamo dvadeset stopa od mene, gledajući. Njuška je izgledala uperena prema meni, micali su mu se prorezi škrga, a ralje su izgledale dovoljno velike da se u njih uveze auto.

Desna mi se ruka sklopila oko plutene drške noža. Povukao sam ga iz remena. Nož je kao oružje protiv psine bio otprilike toliko koristan koliko bi igla za šešire pomogla u borbi protiv lava. Duboko zariti nož vjerojatno ne bi učinilo značajnu štetu i jedino bi uspjelo razjariti čudovište. No, katkad bi lagani ubod vrhom noža natjerao psinu da vas ostavi na miru.

Svi su morski psi nepredvidljivi, uključujući i bijele psine. Zavisilo je o tome jesu li ova dva bila gladna. Ako nisu, mogao bih ih otjerati. Ako jesu, pokušat će od mene učiniti obrok.

Prvi pas, ispod mene nadesno, iznenada je odlučio da gola žena oko koje je kružio nije opasna. Bacio se na nju. Djelić sekunde činilo se da je zastao s gubicom što je doticala njezino lice, kao da ju je poljubio u prolazu. Tad je sunulo njegovo tijelo što ju je prikrivalo, pa sam opet mogao vidjeti ženu.

Čudovišne ralje morskog psa, naoružane kao britva oštrim zubima, iščupale su veći dio njezina lica.

Mučnina mi se dizala u grlo, ometajući redovito uzimanje zraka kroz usnik. Suzbio sam je i pogledao drugu psinu. Još je bila ondje i gledala me.

Morao sam nešto učiniti. Smjesta. Lupajući svojim gumenim perajama krenuo sam kroz vodu.

Psina koja me odabrala naglo se odlučila. Trgnula je repom i krenula za mnom poput podmornice na mlazni pogon.

Prekinuo sam svoje kretanje prema gore i očajnički počeo udarati rukama i nogama da ga prestrašim. Nastavio je prilaziti. Dok mi se približavao, djelovao je ogromno. Jako sam puhnuo u svoj usnik, šaljući van gomilu zračnih mjehurića da se priključe pljuskanju mojih ruku i nogu. I molio sam se.

Psina je skrenula baš kad je stigla do mene. Njen dugi bijeli trbuh projurio je nekoliko inča pored mene. Vidio sam joj otvorene ralje i sve one nazubljene, oštre zube. Mislio sam da sam osjetio kako mi je vrh jedne peraje okrznuo bok.

Trzao sam se uokolo da bih mu i dalje bio okrenut licem. Pas se okrenuo i počeo kružiti, a njegove su me sitne oči proučavale. Nastavio sam se uvijati kako bih spriječio da mi dođe straga. Odvojivši jedan hitri pogled prema dolje, vidio sam da se drugi pas još uvijek bavio ženom usidrenom u cement. Nastavljao sam se okretati dok je pas kružio oko mene, nanovo sam se prihvatio polaganih lepršavih udaraca prema površini. Pas se penjao sa mnom, a njegovi su se krugovi oko mene smanjivali. Kobilica mog broda iznad nas je počela djelovati bliže.

Iznenada mi psina opet pokazala svoj bijeli trbuh i napadne, njezine otvorene ralje smjerale su ščepati moje noge. Trgnuo sam koljena gore do grudi, izvijajući se pomamno dok su razjapljene ralje grabile prema meni. Vrh svog noža zario sam u njezinu njušku. Voda je eksplodirala kad se psina grčevito udaljila od noža i proletjela ispod mene.

Jednim brzim pokretom otkvačio sam težinski pojas i pustio ga da potone. Gotovo u istom trenu, upotrebljavajući i ruke i noge, svom sam silom krenuo gore.

Glava mi je probila površinu, prešla. No to me ostavilo u najgorem mogućem položaju noge i donji dio tijela mlatarali su ispod vode, izloženi i nezaštićeni. Opet sam skupio noge na gore i zaronio, licem gledajući kroz masku u vodu. Psina je također bila na površini. Nevjerojatnom brzinom jurila je ravno na mene. A ovaj put nož je neće zaustaviti.

Psina je bila udaljena manje od deset stopa kad je cijelo njezino tijelo, činilo se, udarilo u neku nevidljivu barijeru. Skrenula je ulijevo. U isti tren dopro mi je do ušiju oštar prasak.

Zvuk se ponovio. Psina se trgnula u suženom krugu. Njezina je krv počela bojiti vodu, razbijala ju je u ružičastu pjenu. Treći oštar prasak. Pas se zavrtio kao da se pokušava ugristi. Onda je naglo krenuo prema dnu, zvučeći poput kita. Dignuo sam glavu nad vodu, okrenuo se da vidim gdje je brod. Jack McComb je na svojoj jedinjoj nozi bio spušten u kokpitu, s lijevom rukom poduprtom kabine, s revolverom u desnoj.

Pustivši da mi nož otpluta iz ruke plivao sam prema brodu onoliko brzo koliko sam mogao. Uхватivši ljestve na krmi, prebacio sam se preko ruba u kokpit. Srce mi je radilo poput automatskog čekića dok sam ispljunuo usnik i zatvorio ventil zraka. Noge su mi bile kao od gume.

– Svemogući Kriste! – režao je McComb, dok je njegovo čvrsto ogrubjelo lice još uvijek bilo uplašeno. – Gad te skoro ščepao!

– Skoro, dahnuo sam dok sam skidao masku.

– Vidio sam svu tu gužvu dolje. Kad ste ti i ta psina došli dovoljno blizu da vidim o čemu se radi, na brzinu sam dohvatio ovo. McComb je podigao .38 koju sam držao u kabini...

– Dobro si gađao, rekoh mu iz duše. – Na obali častim pićem. Dovoljno da se obojica naroljamo. – Udahnulo sam puna pluća zraka i polako izdahnuo. – No ovog časa moramo odozdo izvući ubijenu ženu.

McComb trepne. – Ha?

Kimnuh. – Dobro si čuo. Daj mi najduži konop s palube. – McComb se nastavio iznenađeno mrštiti. Ali požurio je donijeti ono što sam tražio. Noga što mu je nedostajala na obali ga je prisiljavala da šepa na štakama, ali na brodu, koristeći se ručkama za držanje bio je jednako okretan kao svaki drugi mornar. To mu je omogućilo da poslije rata kupi ribarski čarter brod.

Dok je McComb uzimao konop otišao sam po podvodnu pušku. Bila je čvrsta s plinskim pogonom, jedna od najmoćnijih što su ikad napravljene. Bila je dovoljno snažna, čak i za morskog psa ako ga točno naciljam.

Kratku sulicu s harpunskim kukama namjestio sam u pušku i s njom se vratio u kokpit, nespretno hodajući s gumenim perajama na nogama, naginjući se naprijed da bih izbalansirao težinu boce sa zrakom koja mi je bila pričvršćena na leđima. McComb je s uzetom već bio tamo. Na jednom njegovom kraju napravio je omču s velikim čvorom na petlju. Gledao je preko ruba.

– Pogledaj to, tiho je rekao, kimajući prema onom što je promatrao.

Deset stopa ispod u oceanu, dvije su se psine neprestano udarale u divljoj smrtonosnoj borbi, a od njih su se na površinu dizali krvavi zračni mjehurići. Osjetio sam kako mi napregnut, zao smiješak zateže usta.

Morskog psa ništa ne uzbuđuje više od mirisa svježe krvi koja teče. Kad je psina koju je McComb pogodio zaronila, ispuštajući krv iz rana, druga je psina očito napustila beskrvni ženin leš da bi napala sad ranjivog, sočnijeg bivšeg partnera.

– Zavređuju jedan drugoga, promrmljao sam i pljunuo na ronilačku masku. Trljao sam slinu po staklu da bih pod vodom spriječio zamagljivanje od daha. Navukao sam masku na lice.

– Zbilja ideš natrag unutra s ta dva? – upita McComb zabrinuto se mršteći.

– Ovog trena su previše zaokupljeni da bi me primijetili.

– Nadaš se, suho će McComb.

– Nadam se, složio sam se i ugurao usnik među zube. Uzeo sam od njega kraj konopa s omčom i lijevu ruku provukao u omču. Držeći podvodnu pušku prebacio sam jednu nogu preko ruba.

– Tony, McComb će, – ti si lud.

Kimnuo sam, zamahnuo drugom nogom preko ruba i krenuo u ocean.

Oprezno sam silazio, zastavši na deset stopa da bih osmotrio morske pse što su se borili, razdirući jedan drugog onim užasnim zubima. Nastavio sam silazak prema dolje u širokom krugu što me držao podalje od njih. Nastavili su svoju privatnu borbu na smrt, ne obazirući se na mene. A ja sam i nadalje držao spremnu pušku, čvrsto obuhvaćenu u ruci, skroz do dolje.

Naga plavuša još uvijek je bila na grebenu, stojeći u svom cementnom bloku. Dok sam oko nje stavljao omču, nastojao sam gledati u nju što je manje moguće. Sad je s nje nedostajalo više od lica. Psina je napravila užas na njezinom tijelu otkinuvši meso s jednog boka i razderavši jednu ruku. Čvrsto sam zategnuo petlju, pričvrstivši omču oko njenog tankog struka. Tad sam je ostavio i lupajući nogama započeo povratak na površinu.

Psina koju je McComb triput napucao dotad je već plutala s trbuhom na gore, dok je drugi pas pobjednički iz nje čupao drob previše zaokupljen onim što je radio da bi osjećao kako kraj njega klizim prema gore. Ipak, bio sam smeten od olakšanja kad sam pod nogama konačno opet imao čvrstu palubu Ravnog puta.

McComb je čekao držeći drugi kraj užeta. Skinuo sam bocu, masku i peraje. Tad smo nas dvojica počeli potezati na površinu cementom opterećen les gole plavuše. Ugledavši je prvi put McComb je jedva zadržao povraćanje. Ja sam je već vidio, a bio sam dovoljno pametan da je ne

pogledam ponovno. Polegli smo je vani na krmenoj gredi. Izišao sam po ljestvama do nadstrešnice kormila i odmah pokrenuo brod, puštajući da me vjetar i sunce suše dok plovim.

Ravni prolaz, glatki, trideset šest stopa dug motorni brod s kabinom i s dva Chryslerova motora bio je smišljen kao sportski brod građen za brzinu. Kad sam ga

stekao na kocki s visokim ulozima, promijenio sam mu ime u čast četiriju prolaza kojima sam ga osvojio, pa ga preuredio za ribarenje i trajni plutajući dom za sebe. Ali nisam prtljao oko njegove brzine.

Iskoristio sam svu tu brzinu za povratak u Miami s našim groznim teretom.

2.

Mrtvačnice su depresivno slične. S onim što su jednom bila bogom taknuta ljudska bića postupa se na način koji vam uzdrma vjeru kako su ikad bili išta osim čudno oblikovanih neživih komada mesa i kostiju. Vidjet ćete da se više poštovanja ukazuje namirnicama u bilo kojoj dobro vođenoj mesnici.

Nisam dugo ostao u sobi za autopsiju. Uopće ne bih ušao da me poručnik Santini iz miamijskih Ubojstava nije odveo na razgovor s dr. Flanders, koji je radio autopsiju na plavuši koju sam izvadio iz mora.

Razbili su cementni blok u kojem su joj noge bile usidrene. Svi komadi bloka bili su uredno sakupljeni u kartonskoj kutiji kao dokaz. Tijelo bez lica bilo je ispruženo na operacijskom stolu. Bilo je neophodno otkriti što je više moguće o njoj i njenoj smrti.

Prvi dio nije bio tako strašan. Vanjski pregled. Dr. Flanders ju je pregledao od glave do pete, tražeći sve vanjske tragove nasilja. Njegove opaske o ženinu lesu zapisao je asistent. Flanders je klinički precizno opisao što su zubi psine učinili na njezinom licu i tijelu, pažljivo mjereći rane. Samo na temelju vanjskog pregleda doktor je nagađao kako je mala rana, koju sam uočio iznad njezine prsne kosti, bila zadana oštrim nožem uskog sječiva, zarinutim prema gore. Je li to bilo ono što ju je usmrtilo nije mogao reći dok ne završi autopsiju.

Flanders je nastavio s vanjskim pregledom. Tijelo je bio dugačko točno metar šezdeset dva centimetra, trebalo je težiti oko šezdeset kila. Grudi, devedeset sedam centimetara. Struk, pedeset devet centimetara. Bokovi oko devedeset sedam centimetara. Plava kosa bila je prirodna. Imala je mali ožiljak od operacije slijepog crijeva; nekoliko ožiljaka na listovima, vjerojatno iz djetinjstva; sićušni madež iza lijeve uske; srebrno lakirani nokti; bez tragova cijepljenja na ruci koju pas nije raskomadao.

Ostao sam za vrijeme svega toga. No kad je dr. Flanders u ruci s gumenom rukavicom podigao skalpel, kvrcnuo sam po ruci poručnika Santinija.

– Odsjedit ću vani ovaj dio, tiho sam mu rekao.

Art Santini bio je nizak, dežmekast čovjek s varljivo umiljatim, okruglim licem. Okrenuo je prema meni svoje tamne, bistre oči. – Kukavico! – šapnuo je. Ali nije izgledao ništa bolje nego što sam se ja osjećao.

Zatvorio sam za sobom vrata. Znao sam točno što se događalo u sobi koju sam napustio. Vidio sam dovoljno toga u danima dok sam bio detektiv miamijske policije. Abdomen će joj biti otvoren, bit će joj ispiljena prsna kost, otpilit će joj vrh lubanje. Svaki organ bit će izvađen iz njezina tijela, pregledan, izmjeran, otvoren i ponovno pregledan. Uzorci organskog tkiva, krvne žile i svaki komadić probavljene hrane pronađen u probavnom traktu uzet će se i kemijski ispitati. Napokon će je opet sakupiti, upisati i spremi u jedno hladeno spremište mrtvačnice gdje će čekati identifikaciju. Ako je unutar mjesec dana nitko ne zatraži, dobit će od okruga sirotinjski sprovod.

Sve sam to znao. Bilo je to dovoljno grozno. Nisam baš morao gledati dok to rade.

Žalio sam što nisam ponio pljosku s brendijem, izvadio sam iz hlača kutiju Luckya, naslonio se na vlažan zid hodnika iza vrata sobe za autopsiju i pušio, pitajući se kako se izvlači McComb. S obzirom na to da nitko nije znao gdje je bila ubijena žena koju sam našao, sve vrste zakonskih predstavnika otvorile su slučaj miamijska Ubojstva, okružni Metro policajci, državna policija Floride. Bio je tu čak i jedan istražitelj Obalne straže, zbog mogućnosti da je plavuša bila ubijena na nekom plovilu, vani na moru. Ispitivali su nas odvojeno mene prvog. Kad sam sa Santinijem otišao u dvoranu za autopsiju, uzimali su izjavu od McComba. A nije im se sviđala ništa više od moje.

Nisam ih krivio. Donijeli smo im pravi paket glavobolja. Ubijena žena bez identifikacije i bez lica za identificiranje. Bit će to naslovi za prve strane i strašan pritisak na policiju da pronađe odgovor. Učinili su sve da dobiju pristojan komplet otisaka prstiju s ruke koju pas nije dohvatio. Ali plavuša je bila dovoljno dugo u vodi da bi im dala nepouz dane rezultate.

Bio sam zahvalan za jednu stvar. Dosad još nitko nije sugerirao da smo McComb i ja možda ubili djevojku; onda je bacili u ocean, nagovorili psinu da je iznakazi do neprepoznatljivosti i izvadili je opet van donoseći njezino tijelo tek da bismo zbunili policiju. Policajci su zaposleni, preopterećeni ljudi koji najviše vole najlakša objašnjenja koja možete naći. No čak ni oni nisu bili spremni ići tako daleko da bi se izvukli od gadnog slučaja.

Dok poručnik Santini nije izišao iz dvorane za autopsiju, stvorio sam popriličnu hrpu opušaka na podnom linoleumu u hodniku. On je zatvorio vrata i bolesno se naslonio na zid iza mene.

– Daj mi jednu od svojih cigareta, zakriještao je.

– Unutra si potrošio sve svoje?

– Prestao sam pušiti prije mjesec dana.

Rekao sam: – Oh, pa za njega iz kutije izvukao jednu. Kad ju je držao među zubima, pripalio sam mu. Ruke mu nisu djelovale previše sigurno.

Čekao sam dok je potegnuo nekoliko dimova, a onda upitao – Pa?

– Hajdemo odavde, zarežao je. – U bar preko puta.

Podigao sam prema njemu jednu obrvu. – Na dužnosti? Na taj način nikad nećeš postati kapetan.

– Crkni.

Otišli smo kroz hladnu, vlažnu formaldehidom usmrđenu vlagu slabo osvijetljenog spremišta mrtvačnice s redovima ormarića za pohranu leševa. Kad smo kroz podrumaska vrata zgrade izbili na danje svjetlo, bilo je to kao izlazak iz groba. Pogodila nas je sjajna sunčeva svjetlost, izazivajući bol u mojim očima. Znoj mi je curkao ispod polo majice dok smo prelazili ulicu. Bilo je olakšanje ući u tamnu hladovinu bara.

Zauzeli smo separe straga. Santini je naručio dupli burbon s ledom. Ja sam uzeo brendi. Pijuckao sam svoje piće i promatrao kako on guta svoje.

Kad gaje istrusio do kraja, opet sam ga upitao: – Pa?

Santini je uzdahnuo i svoja meka usta obrisao nadlanicom. – Ona je ona je bila u ranim dvadesetima. Imala je odnose s muškarcima, ali nikad nije rodila. To je sve što znamo o njoj prije nego je umrla.

Podigao je čašu, uzeo u usta jednu od kockica leda što su se topile i počeo je drobiti. Progutao je, uz tresak vratio čašu natrag i opet pogledao u mene.

– Nije zadavljena, ni ustrijeljena niti otrovana, zapjevušio je. – I posve sigurno nije utopljena. Bila je mrtva kad je ušla u more. Jedva nešto vode u njezinim plućima. Ubila ju je ta rana od noža. Uska duga oštrica. Zarinuta ispod prsne kosti gore do srca. Onda je izvađena. Morala je umrijeti za koju sekundu.

– Kada?

Santini je slegnuo ramenima. – Flanders nije bio određen. Nagađao je negdje između deset i dvadeset sati prije nego si je izvadio. No to je samo nagađanje.

– Kako je dugo bila u vodi?

Santini me pogledao. – Ne duže od sata, sigurno. Možda pola sata. Moguće manje.

– Našao sam je pri prvom jutarnjem svjetlu. Mora da je bačena baš pred zoru.

– Kako dugo je tvoj brod bio na tom mjestu, prije nego si zaronio?

– Oko pet minuta.

Napućio je usne. – To je za dlaku. Tko god je to učinio, bacio ju je i odjedrio baš prije nego se pojavio vaš brod. Nisi vidio ni jedan drugi brod?

Odmahnuo sam glavom.

– Super, nesretno je promrmljao. Ustao je. – Pa, vratimo se u moj ured.

– Već si uzeo moju izjavu, rekoh. – Nije se promijenila.

– Nemamo ništa što bi identificiralo tu curu, istaknuo je Santini. – Ti si jedini koji si vidio njezino lice prije nego što ga je psina uništila. Imaš pred sobom dug radni dan.

Pomirio sam se s tim. Vratili smo se u Santinijev ured. Kratko prije nego smo se vratili pustili su McComba. No ja sam ostao. Sljedeća tri sata pregledavao sam ženske fotografije iz spiska nestalih osoba miamijskog odsjeka, državne policije i lokalnog FBI ureda.

Nije se bilo lako odlučiti dok sam proučavao sliku za slikom. Samo sam jednom pod vodom kratko pogledao njezino od smrti izobličeno lice. Da nije bilo mog policijskog treninga, tamo se nalazilo nekoliko slika koje sam mogao izabrati, ali na kraju sam ih sve odbacio.

Kad sam zadnju sliku vratio natrag u oмотnicu, Santini me je pogledao preko ruba papirnate čaše iz koje je pio neku mlaku kavu. Zajedno smo popili šest takvih čaša.

– Ništa? – bespomoćno je natuknuo.

– Ništa.

Razmišljao je o hrpi kuverata i knjiga nestalih osoba na stolu između nas. – Tony, možeš se izgubiti. Imamo tvoj opis curinog lica. Takav kakav je.

Ustao sam. – Nemoj me početi zvati svaki put kad neka plavuša pobjegne od muža. Imam više stvari koje moram napraviti.

– Jasno da imaš, izjavi Santini. – Kao lov za potonulim blagom. – Iscerio se. – Kakav je to vražji način da odrastao čovjek provede vrijeme?

Nasmijao sam mu se. – Ja sam još uvijek dečko. Ono što hoću biti kad odrastem je biti bogat.

– Kako bi ti to koristilo? To bi samo profućkao u nekoj iznenadnoj smrtonosnoj igri pokera.

Priznao sam istinitost toga. No duhom nisam bio u tom razgovoru. – Kad istina o pronalasku plavuše stigne u novine, mogao sam, – bit ćeš preplavljen čudacima koji će tvrditi da je poznaju.

– Radio je objavio priču jedan sat nakon što si je doveo. Već smo imali tucete takvih poziva. Imat ćemo predivnu zabavu dok ih sve provjerimo. Baš si nam učinio uslugu što si je tako doveo.

– Pa nije baš bila zabava, izmrmrljao sam i krenuo prema vratima njegova ureda. Otvorio sam ih, zastao i pogledao natrag u Santinija. – Samo jedna pomisao, Art. Ta stvar s njezinim potapanjem, s cementnim blokom oko njezinih nogu. To je stari mafijin štos. Neki od tih starkerlja ne znaju da je to izišlo iz mode.

Santini je kimnuo. – Znam. Imaš nekog određenog mafijaša na pameti?

Slegnuo sam ramenima. – Kako je u Miamiu sad sezona, imaš gomilu za biranje. – Izišao sam, tiho za sobom zatvorivši vrata.

Izvan zgrade sunce me ponovno zaslijepilo. Škiljeći sam se otklatio do novinskog kioska na uglu, dok su mi se oči privikavale na sjaj. Rano popodneвно izdanje već je bilo na ulici s pričom na naslovnici. Uz to je bila i slika preko dvaju stupaca. Umjetnička skica plavuše. Tamni upitnik bio je tamo gdje je trebalo biti lice. Priča je u biti bila korektna. McComb i ja smo dobili velik publicitet što neće štetiti poslu ni jednoga od nas. Priča je ukazivala na to da sam jedini koji je vidio plavušino lice prije nego što ga je psina uništila.

Stajao sam tamo uz kiosk i razmišljao o nepoznatoj osobi koja ga čita. O osobi sposobnoj da stručno do smrti izbode ženu, zatim joj noge stavi u cement i odnese je van na more za tihi vodeni pokop.

Tko god je to izveo, učinio je malu grešku u predočavanju njegova ili njezina položaja. Još nekoliko stopa dalje vani i tijelo bi potonulo do dna ispod pet stotina stopa oceana; nikakav trag nikad ne bi bio nađen. Još sam malo gledao sliku s upitnikom na licu, sjećajući se kako je njezino lice izgledalo kad sam ga prvi put vidio. Konačno sam novine vratio natrag prodavaču i otišao.

Ali uspomena na njezino lice njezine oči što divlje zure i njezina otvorena usta koja mi kroz dubinu mora nešto vrište to nije odlazilo.

Odveo sam Ravni prolaz iz gradskih dokova i odjedrio s njim do domaćeg sidrišta na Dinner Keyu. McComb je već uzeo taksu do tamo. Svoj ribarski čarter brod sidrio je na istom molu gdje i ja. Kao i ja, živio je na brodu. Našao sam ga čekati tamo. Jedno smo vrijeme razgovarali o tome što se dogodilo. No među sobom nismo uspjeli doći do bilo kakva zaključka, osim da je to bio jedan od najgorih dana provedenih vani na vodi.

Te se noći McComb na štakama prebacio preko mola do mog broda, a ja sam održao obećanje o dobavi pića. No ni jedan od nas nije bio ozbiljno raspoložen za lokanje. Umjesto toga kartali smo udvoje, s čipsom kao ulogom za potopljeno blago koje ćemo pronaći jednog dana. Bijeli je čips predstavljao šipke srebra, crveni čips zlatne šipke dok je plavi je čips predstavljao drago kamenje.

Tangerine, vitki mačak s odgrizenim uhom koji je lunjao okolo po luci, došunjao se s mola na palubu i gundao za milostinjom. Pošto je polizao tanjurić mlijeka koji sam mu dolje stavio, malo je sjedio i gledao nas kako kartamo. Njegove su žute oči pogledavale naprijed-nazad slijedeći sijevanje karata. Poželio sam da imam Tangerinovo pokersko lice. Dvaput sam blefom pokušao ustrašiti McComba. Oba puta McComb me lukavo pustio da zasladim hrpu, a onda me pozvao.

McComb je osvojio oko četvrt milijuna dolara vrijednosti mog dijela španjolskog blaga, kad je na mostu zazvonio telefon kojeg sam prikopčao na liniju s doka.

Popeo sam se ljestvama, podigao telefon i rekao: – Da?

– Anthony Rome? – Bio je to muški glas, zamagljen kao da je nad slušalicom držao maramicu.

– Tko je to?

– Čitao sam u novinama o tome da ste bili jedini koji ste vidjeli curino lice, njegov je glas meko rekao u moje uho. – Imam prijateljski savjet, samo zaboravite kako je izgledala.

– Za koliko? – tiho sam upitao. Meso na mom licu odjednom se činilo prenapeto.

– Imamo još vlažnog cementa, nastavio je bezosjećajno. – Vjerovali biste da ste bili u njemu. To je šugav način umiranja za disanje postoji samo voda.

– Hajdemo se negdje naći, rekoh, pokušavajući izbjeći napetost u glasu, – pa da porazgovaramo o tome.

– Razgovarali smo. Samo zaboravite kako je izgledala. To se vas ne tiče. Nemate što dobiti. Možete izgubiti život. Znamo kako ćemo doći do vas kad god to poželimo. Ne bi uopće bio problem. – Veza se prekinula.

3.

Za trenutak sam stajao tamo, zureći u mjesječinu što je treperila na tamnoj površini oceana. Onda sam objesio slušalicu i vratio se dolje u kabinu.

Kad sam sjeo McComb mi pogleda u lice. – Posao ili zabava?

– Samo neki čudak, odvratih mu. Vratili smo se kartanju.

No kasnije u noći, pošto sam u kabini otvorio sofu što se pretvarala u dvostruki krevet, izvadio sam policijski .38 specijal i napunio ga. Spavao sam na madracu s njim nadohvat ruke. Nisam dobro spavao.

A sljedećeg jutra, dok sam se vozio do svog ureda u Miamiju, nosio sam revolver u navlaci za pojasom, ispod jakne svog lakog odijela.

Nisam stigao provesti mnogo od tog dana u uredu. Račistio sam posljednji slučaj nalaženje nestalog nasljednika u ponedjeljak. U utorak nije stiglo ništa novog posla, a McComb je poželio malo odmora od nesposobnih ribara vani u Golfskoj struji. Zbog toga smo srijedu odlučili provesti vani na moru, roneći za vrlo nevjerojatnim blagom.

To jutro u četvrtak počelo je dovoljno žustro. Kad sam stigao u ured, čekala me neka neuredna sredovječna žena. Željela je da istražim vara li žena njezina sina. Nisam bio toliko gladan. Rekao sam joj da je moja naknada za razbijanje svježih brakova tisuću dolara. Obećala je da će me prijaviti Uredu za bolji posao, pa se odvukla van.

Poslije nekoliko minuta ušao je neki mladić. Pokazalo se da je reporter koji za svoje novine želi priču iz prve ruke o tome kako je plavuša nađena u oceanu. Dao sam mu je. Ta vrsta publiciteta trebala je u moj posao unijeti više financijske živosti. No kad je poželio moju sliku, pomislio sam o nepoznatom čovjeku koji je prošle noći prijetio telefonom. On je možda znao, a možda i nije, kako ja izgledam. Nije imalo smisla olakšati im da me dohvate. Reporteru sam rekao da nemam svojih slika, a odbio sam se fotografirati u njegovom novinskom studiju.

Deset minuta nakon što je otišao na telefonu je bio poručnik Santini. Centrala je imala sedam novih slika nestalih žena koje sam trebao pogledati.

Odvezao sam se tamo i pogledao. Nijedna nije bila slična ženi koju sam pronašao. Napustio sam centralu osjećajući gadan nemir, nisam nipošto bio raspoložen za vraćanje u ured. Odlučio sam se opustiti na trkalištu Hialeah Parka.

Kladio sam se vrlo trezveno, držeći se favorita i približnih favorita. Neke sam dobio.

Pri kraju preposljednje trke bio sam na osamdeset dva dolara koji su me svrbjeli.

Nakon deset minuta raspitivanja o posljednjoj trci odlučio sam, k vragu s tim pametovanjem, i kladio se s pedeset dolara na pobjedu nepoznatog konja Silly Boya. Znao sam i bolje. To mi ostavilo pet dolara, sitniš u džepu i nekih dvjesto dolara u banci. No igrati povremeno na nepoznatog konja bila je kockarska perverzija koju nisam mogao prekinuti.

Ovog puta sreća me išla. Silly Boy je krenuo ludo i protutnjao kroz liniju finiša za njušku ispred munje s kojom nije trebao biti u istoj trci.

S rizikom dvadeset prema jedan. To mi je donijelo čistih tisuću dolara na ulog od pedeset baksa. Od toga sam se znatno bolje osjećao sjetivši se svih onih dana i dolara što sam ih taj mjesec izgubio na trkalištu.

Strpao sam svoj dobitak u džep i napustio kladionički prozorčić u slavljeničkom raspoloženju. Ali dobro raspoloženje malo je splasnulo nakon poziva u moj ured. Margo, tajnica odvjetnika iz susjednog ureda, preko produžne linije primala je moje pozive kad nisam bio tamo. Rekla mi je da je poručnik Santini htio da dođem u njegov ured i pogledam još jednu fotografiju.

Uzrujano sam uzdahnuo dok sam odlazio do svog auta. Takve će se stvari vjerojatno još dugo događati.

Kad sam došao u centralu, Santini nije bio tamo. Otišao je s dužnosti pola sata ranije. No ostavio je za mene fotografiju i poruku da ga nazovem nakon što je pogledam. Bila je to sjajna fotografija osam puta deset, glamurozna fotografija cijelog lica jedne plavuše.

Djevojka na slici bila je otprilike točnih godina, dražesna na jedan tvrd način, a sjajna plava kosa bila je dovoljno duga. Cjelokupni dojam bio je posve drukčiji od onog kako sam upamtio djevojku koju sam našao pod morem.

No nešto me pogodilo. Bacio sam još jedan, pažljiviji pogled, pokušavajući ignorirati njezin izraz lažne senzualnosti, pretjeranu šminku i umjetne trepavice, strastveno sužene oči, napućenost usnica.

Djevojka na slici imala je isti dugi ravni nos kao plavuša koju sam našao. Luk počupanih obrva bio je isti. Proučavao sam građu njezinih obraza, liniju brade. Što sam duže gledao, to sam manje bio siguran u prvi dojam. Naposljetku, nazvao sam Santinija kod kuće.

Odgovorila je njegova žena. Rekla je da će mi dati Santinija, ali da ga ne zadržavam dugo. Spremali su se izići, a bebisiterica je upravo stigla.

Santini je došao obrecnuvši se: – Gdje si bio cijeli dan, Tony? Pokušavao sam te dobiti. – A onda je, ne čekajući odgovor, nastavio, – Jesi li pogledao sliku?

– Da.

– I?

– Mogla bi biti ona, rekoh oklijevajući. – Samo mogla.

– To znači da bi mogla i ne biti ona?

– Vjerojatnije ne, priznao sam. – Ima nešto na slici što je slično plavuši koju sam izvadio, ali...

– Ne možeš li biti određeniji?

– Žao mi je. Tko je djevojka na slici?

– Zove se Sondra Lomax. Barska dama u lokalu prijeko u Miami Beachu. Klub Frenzy. Nije li to ime nekog arapskog lokala? Njezina cimerica nam je danas donijela sliku. Djevojka se zove Maria Barreto. Kubanka. I ona također radi u klubu Frenzy. Rekla je kako svoju cimericu nije čula ni vidjela od utorka navečer.

– Vrijeme se uklapa, rekoh. Ja sam je našao u srijedu ujutro. Dr. Flanders je rekao da je ubijena deset do dvadeset sati prije toga.

– Jasno da se slaže, umorno će Santini. – Znaš li koliko sam dobio nestalih plavuša, a kojih nema od utorka? Devet! Bez pretjerivanja. Njih devet. A ta Sondra Lomax znaš kakve su te barske dame. Idu s vjetrom. Pitao sam njezinu cimericu Mariju Barreto je li imala nekog razloga pomisliti da se nešto nasilno dogodilo Sondri Lomax. Je li itko imao nekog razloga da je ubije? Rekla je ne.

– Zašto je, dakle, došla k vama? – upitao sam.

– Znate kakvi su Kubanci. Lako se uzbude. Rekla je da je Sondru Lomax zadnji put vidjela u utorak navečer u klubu Frenzy. Nije se vratila u stan koji su dijelile nakon što se klub zatvorio. A još je uvijek nije bilo u srijedu kad se Maria probudila. Sva odjeća i stvari Sondre Lomax nestali su iz stana. Osim te njezine fotografije što ju je Maria stavila u jednu od svojih ladica.

– Izgleda, rekoh, – kao da si je Marijina cimerica tek našla momka ili nešto, pa iselila.

– Da. Ali Maria Barreto tvrdi da joj to Lomaxica ne bi napravila. Kaže da su bile dobre prijateljice, da cura ne bi isparila a da joj ne kaže zašto. U svakom slučaju, kad je pročitala u novinama o tome kako ste iz oceana izvukli plavušu od dvadesetak godina, počela se uistinu brinuti. Kad k tome ni danas nije ništa čula od Sondre Lomax, odlučila je s tom slikom doći do nas.

– To je jedino na čemu temelji sumnje? Nije li imala bilo kakvog razloga da posumnja kako joj je cimerica završila u moru?

– Ne, telefonom mi je rekao Santini. – Nikakvog razloga. Samo je zabrinuta, to je sve. No, pomislio sam da uvijek ima mogućnosti, pa sam je odveo prijeko u mrtvačnicu da pogleda tvoju plavušu.

– Otkad si se, upitah, – pretvorio u sadistu?

– Prekini, bijesno je zagundao. – Morao sam to učiniti. Znaš da je to postupak.

– Kako je to primila?

Nastala je stanka. Santini nije rado odgovorio. – Bacila je jedan pogled na ono što je psina učinila i onesvijestila se. Sve što smo iz nje uspjeli izvući bilo je da ne zna.

– Što je s onim malim madežom iza plavušina uha? – zapitao sam ga.

– Maria se ne može sjetiti da ga je ikad vidjela.
– Nije baš neki trag.
– To je još manje od toga, odvрати mi Santini. – Nakon toga Maria Barreto je otišla, a ja sam razgovarao s tipom koji vodi klub Frenzy, Dannyjem Yaleom. Rekao mi je da mu je Sondra Lomax telefonirala u srijedu i rekla da daje otkaz. Srela je tipa s lovom koji je opijen njom pa ide s njim u Las Vegas.
– Ako je Sondra Lomax telefonirala u srijedu, onda ona sigurno nije djevojka koju sam tog jutra izvukao iz vode.
– Ne može biti, složi se Santini.
– Osim ako ti, natuknuo sam, – taj Danny Yale nije lagao.
– Nemam razloga to misliti, izjavi Santini. – Osim ako ti ne možeš biti sigurniji u vezi sa slikom koju nam je ostavila Maria Barreto.
– Ne mogu biti, odvratih mu.
– To je onda to, reče Santini. – Imam šest drugih tragova nestalih plavuša koji više obećavaju od Sondre Lomax. – Iz pozadine se čuo ljutit ženski glas. Santini brzo reče: – Moram sad prekinuti, Tony. Žena mi se mrgodi. Idemo pogledati neku novu kuću gore u Opalocku. Trebamo više prostora, sad kad djeca odrastaju.

Rekoh: – Jasno. Vidimo se, i spustih slušalicu.

Prije nego sam otišao iz centrale, još sam jednom pogledao fotografiju Sondre Lomax. Još uvijek nije ništa više sličila na lice koje sam ugledao ispod vode. Ne u potpunosti. No bilo je crta koje su odgovarale, a kad sam predugo gledao u sliku javio mi se duž kičme osjet hladnoće.

Uzevši u obzir svoju vlastitu nesigurnost nisam mogao kriviti Santinija što nije dalje kopao po onom što se dogodilo Sondri Lomax. Djevojke poput nje dohujale bi i nestajale iz Miamijski svaki dan, bez da ikome išta kažu. Nije bilo indicija da joj se dogodilo nasilje a Santini je bio prezaposlen. No ja, ja nisam bio zaposlen. Nisam tri dana radio, imao sam više od tisuću dolara u džepu, a gnjavilo me sjećanje na mrtvo lice.

Vratio sam sliku natrag naredniku za stolom, a od njega sam dobio adresu Marie Barreto, djevojke koja ju je donijela. Otišao sam van u svoj auto i odvezao se tamo.

Odlučio sam da se isplati potrošiti pola sata ili tako nešto ne bih li se oslobodio dosadne sumnje. Pomislio sam da bi Maria Barreto mogla iskopati još neku fotografiju svoje cimerice. Neku na kojoj Sondra Lomax nije imala toliko šminke ni izraz lažne strasti. Možda običnu fotku. Ako ju je Maria imala, mogao bih se odlučiti. Ako je ne bude imala, zaboravit ću na to.

Bilo je to jedno od onih miamijskih susjedstva gdje se pola stanovništva sastojalo od srednje klase Kubanaca neki izbjeglice od Batistine tiranije, drugi Batistini pristaše koji su pobjegli s Kube kad je Castro preuzeo vlast. U domovini su političke razlike od tih dviju grupa učinile smrtno neprijatelje, ali u njihovom svakodnevnom egzilu uspijevali su u čistoj slozi živjeti zajedno. U ulici gdje je Maria Barreto dijelila stan sa Sondrom Lomax znakovi su bili ispisani i na engleskom i na španjolskom. Parkirao sam između sandučića za pisma koji je na sebi imao tiskano LETTERSCARTAS i uličnog znaka na kojem je pisalo STOPALTO. Sama zgrada bila je dvojna s ružičastom štukaturom, a pred njom šepava i prašnjava palma koja je vapila za vodom.

Pločice s imenima pokazivale su da postoje samo dva stana. Onaj što je pripadao LOMAXBARRETO bio je na prvom katu.

Unutrašnja vrata nisu bila zaključana. Unutra je bilo hladno. Pričekao sam dok mi se oči nisu privikle na tamu. Postojalo je stepenište i kratak, uzak hodnik što je pored njega vodio do stana u prvom katu. Popeo sam se stepenicama.

Vrata na vrhu imala su pločicu na kojoj je stajalo LOMAXBARRETO, baš kao na poštanskom sandučiću kod ulaza. Pokucao sam i čekao. Ništa se nije dogodilo. Poslije nekoliko trenuta pokušao sam nanovo. Još uvijek bez odgovora.

Pogledao sam na ručni sat, okrenuo se i krenuo stubama natrag. Pokušat ću je malo kasnije nazvati, uvijek sam je mogao pokušati naći u lokalnu na plaži gdje je radila.

Posezao sam za ručicom na unutarnjim vratima kad je iza mene progovorio hladan grubi glas. Rekao je: – Stani, sinko. Dalje ne možeš. – Polako i ukočeno sam se okrenuo. Gledao sam u čovjeka divljeg lica koji je izišao ispod stuba. I u sjajni automatski Colt .45 u njegovoj ruci.

4.

– Zdravo, rekao sam.

Kad tip u tvoj želudac uperi napunjen pištolj gotovo sve što kažeš, vjerojatno će zvučati glupavo.

Bio je krupan. Oko dva metra i deset i posvuda prekomjeran. Ne debeo. Tek široke kosti i mišići što su napinjali jeftino smeđe odijelo koje je nosio. Njegovo od sunca jako opečeno lice izgledalo je kao da je oblikovano mesarskom sjekiricom. Čuperci obrva izbijali su iz teškog grebena kosti. Mali prst njegove lijeve ruke nosio je prsten s krupnim dijamantom. Njegove su me oči proučavale poput kirurških noževa.

– Hajd' mo ti i ja, tiho je rekao, – natrag gore do stana.

– Nema nikog kod kuće, rekoh mu.

– Znam. Nešto ranije sam sredio bravu i virnuo unutra. Umorio sam se čekajući. – Nestrpljivo je mahao automatikom. – Gore.

Pogledao sam cijev .45. Razmišljao sam koliko bi veliku rupu .45 napravio ulazeći u moj trbuh i koliko bi veću ostavio izlazeći na leđima. Popeo sam se natrag stubama.

Išao je iza mene. – Ne pokušavaj lupiti straga ili bilo što, rekao je u moja leđa. – Ako si mrtav, ne možeš mi ništa reći.

Nije prijetio. Samo mi je nudio činjenice.

Dok sam okretao ručicu na vrhu stepeništa, za pripremu sam duboko udahnuo i ušao unutra. Tad sam pokušao. Petom sam snažno udario vrata, nadajući se da ću ih, dok budem skakao u stranu i izvlačio .38 ispod jakne, zalupiti njemu u lice. No za tako krupnog čovjeka bio je užasno brz. Njegova zbijena masa pogodila je vrata punom snagom prije nego su se mogla zatvoriti. Rub vrata tresnuo mi je desno rame izbacivši me iz ravnoteže i umrtvivši živce duž cijele ruke. Skočio je u sobu dok mi je .38 ispao iz ruke i udario na tepih.

Bacio sam se po pištolj. Bio je tamo prije mene, dolje na koljenu, a njegova velika lijeva ruka prekrila je moj .38. Prestao sam posezati i sledio se na mjestu presavijen, dok su me njegove oči i njegov .45 gledali u lice.

– Vraški hrabar pokušaj, reče. – Volim tipa s petljom. Nemoj me natjerati da te raznesem prije nego imam razloga.

Ispravio sam se i povukao od njega. – Bili smo bučni, naglasio sam. – Ljudi u stanu ispod vjerojatno baš sad zovu policiju.

– Dolje nema nikoga, obavijestio me. Ispravio se, s mojim .38 u lijevoj ruci, i pogledao uokolo. Bili smo u dnevnoj sobi koja je bila namještena skromno, ali uredno. Jedna su vrata vodila u spavaću sobu, druga u veliku kuhinju. Moj pištolj bacio je preko sobe na sofu i opet me pogledao. – Ako imaš još jedan pištolj, pretpostavljam da će ti ga biti teže uzeti nego te srediti ako pokušaš doći do njega.

– Nema drugog pištolja, rekoh mu.

– Onda samo ostani miran. Nema potrebe za nervozom. Hoću samo neke obavijesti.

– Lakše govorim ako me ne gleda pištolj.

Zatresao je glavom. – Ima nekih tipova koji bi u meni htjeli napraviti rupe. Možda ti nisi jedan od njih, ali ne mogu riskirati. Gdje je Sondra?

– Ne znam.

– Nemoj mi tajit, druškane, tiho me upozorio. – Izbit ću iz tebe obavijest ak' ćeš se zafirkavat. Promatram to mjesto dva dana, al' se Sondra nije pojavila. Gdi je ona?

– Nisi baš obavio neki posao s tim promatranjem, rekoh mu. – Bila je ovdje u srijedu popodne, u neko doba.

– Reko sam ti da me ne zezaš. Jučer sam cijeli dan bio preko puta. Da se pojavila, vidio bi je. Nema stražnjih vrata na toj kući.

Zamišljeno sam se namrštio. – Jesi li jučer vidio da netko od tamo iznosi prtljagu?

– Neki tip. Popodne. Došo je ovamo bez ičeg, izišo je s dva kofera.

– Kako je izgledao?

Krupni razbijač mrko me pogledao. – Ja tu postavljam pitanja. Gdje ću naći Sondru? Nemoj da te opet moram pitat.

– Misle da je otišla u Las Vegas, odvratih. Ali sad to ne bih jamčio.

– Vegas? Ako ta cmizdrava gadura misli da tako lako može otići od mene, ona je... Što je izvela s brodom?

– Kojim brodom?

Hladno me odmjerio. – Ako mi muljaš... Kakve ti veze imaš sa Sondrom? Si joj ti novi frajer ili tak nešto?

– Ne.

– Pa što onda radiš ovdje? Ti spadaš onoj vrućoj španjolskoj maci koju sam vidio da ovdje ulazi i izlazi?

– Ne. U srijedu ujutro našao sam mrtvu ženu u oceanu. Nitko ne zna tko je ona. Maria Barreto s njom dijeli stan mislila je da bi to mogla biti Sondra Lomax. Brinula se, jer Sondru nije vidjela od utorka navečer.

– Sondra je mrtva?

– Ne znam. Vjerojatno nije.

– Prije si reko da je otišla u Vegas.

– Netko je tako rekao. Nisam siguran. Možda, ako mi kažeš kakva je tvoja veza sa Sondrom Lomax, možemo među sobom otkriti gdje je.

– Prvo hoću naći brod, zarežao je.

– Ne znam kakav brod misliš. Hoćeš mi reći o tome? Možda mogu pomoći.

– Njezin brod, prasnuo je. – Čitao sam u novinama da je neka plavuša jučer upecana iz vode. Kako se zoveš, druškane?

– Anthony Rome.

Polako je kimnuo. – Da. To je ime tipa koji je našo plavušu. Daj da vidimo tvoju lisnicu.

Izvadio sam lisnicu. Nije mi morao reći da to pažljivo učinim. To mi je rekao njegov pištolj.

– Dobaci je.

Bacio sam mu je, ispod ruke. Bez trikova. Uhvatio ju je lijevom rukom, otvorio je svojim debelim prstima i letimice pogledao u nju. Onda mi ju je dobacio natrag.

Kad sam je gurnuo natrag u jaknu, upitao je: – Plavuša koju si našo u moru je Sondra?

– Od njezina lica nije ostalo dovoljno da bi Maria Barreto to mogla potvrditi, odvratih. – Došao sam ovamo vidjeti ima li Maria neku dobru fotografiju Sondre Lomax. Možda ti imaš?

Odmahnuo je glavom. – Zašto bi bilo tko drugi htio ubiti Sondru? – u čudu je upitao.

– Nema razloga da to itko zna, zasad.

– Moram nać taj brod, izmucao je. Nije to zapravo meni govorio. Povukao se prema sofi, držeći me na oku dok je podizao moj .38 i izbacivao metke. Turnuo ih je u svoj džep, a .38 ispuštio natrag na jastuk.

– Možda ću kasnije razgovarat s tom španjolskom mačkom koja ovdje živi, rekao je. – Ako saznam da si me zavitlavo, znam tko si. Doći ću po tebe.

– Nisam ti lagao. Ako bi maknuo pištolj i...

– Moram ić, oštro je rekao. – Pokušaš li me slijedit, zaželit ćeš da nisi.

Nestao je trenutak poslije. Čuo sam teško udaranje njegovih nogu dok je trčao niza stube. Otišavši do prozora odškrinuo sam jednu od letvica venecijanskih roleta i vidio ga kako odlazi pločnikom i nestaje iza ugla.

Brišući znoj sa čela zamišljeno sam otišao do sofe i pokupio svoj prazni .38.

5.

Djevojka koja se gore na malenoj pozornici izvijala uz čeznutljivu glazbu bila je svučena do grudnjaka i trokutića crnog krzna. Imala je kao ugljen crnu kosu i velike tamne oči na vrlo mladom licu. Njezino sitno tijelo bilo je izvanredno oblikovano. Kontrast crnog krzna i bijele kože postizao je svoju svrhu, ubrzavao je puls.

Kad sam ušao u prostoriju, njezine su vitke ruke otvarale kopču na grudnjaku. Dražesne grudi, ružičastih bradavica oslobodile su se kad ga je skinula i odbacila. Peteročlani sastav počeo je s divljim ča-ča ritmom. Djevojka je sastavila prste u svojoj tamnoj kosi i divlje se priključila. Malena svjetla reflektora igrala su po uzbibanim mišićima njezinih meko zakrivljenih bokova i trbuha, rasplesanih grudi i golih, sočnih guzova. Klub Frenzy živio je prema svom imenu.

U svom uredu pokupio sam nove metke za moj .38 prije nego sam se spremio na večeru. Odrezak s jajima u grilu na bulevaru Biscayne. Nisam žurio završiti obrok s čašicom brendija, dok sam razmišljao o tome što mi je rekao veliki razbijač. To je mijenjalo stvari.

Prema Dannyju Yaleu, vlasniku kluba Frenzy, Sondra Lomax mu je telefonirala u srijedu i rekla da ide u Las Vegas s nekim novim dečkom.

Ali prema velikom momku s .45 nije Sondra bila ta koja je u srijedu poslijepodne otišla u stan po svoju odjeću. Bio je to neki muškarac.

Bilo je moguće da je poslala momka kako bi pokupio njezine stvari. Ali nije bilo vjerojatno. Daleko prirodnije bi bilo da je sama spakirala svoje stvari ako je mogla.

Još sam malo razmišljao o licu plavuše u moru. I licu na fotografiji, licu Sondre Lomax. Tad sam završio svoje piće i uputio se preko zaljeva.

Vani je u tijeku bio vrhunac noćnog života Miami Beacha. Sjajna, raznobojna rasvjeta na aveniji Collins osvjetljavala je bijele hotele kao dvorce iz snova i u tamno nebo bacala nestalnu svjetlost. Stariji ljudi, sa svojom od ljetovanja preplanulom kožom i odjećom za praznike, već su sjedili na stolcima ispred svojih hotela s obje strane Collinsa, zaokupljeni omiljenom zabavom poslije večere promatranjem zdravih mladih komada koji se kočopere u prolazu.

U samom klubu Frenzy zabava je tek počela. Lokali oko područja Miami ostaju otvoreni do pet ujutro i posao se pravo ne zagrije do iza ponoći. No crnokosa djevojka koja se vrtjela na maloj pozornici davala je sve od sebe kako bi večer započela vruće.

Dok sam baš kod ulaza stajao sam, odvojio sam pogled od njezine golotinje što se uvijala i letimice razgledao uokolo. Prostor je bio uređen s kromom, imitacijom kože, ogledalima i crnim zavjesama. Bila su zauzeta samo četiri stolića, nagurana oko male pozornice. Kraj dugog, zaobljenog šanka dva su muška posjetioca bila okružena s četirima djevojkama u izazivačkim večernjim haljinama. Raskoš striptiz bara u Miami Beachu može se suditi po izgledu njegovih djevojaka.

Po dolasku u klub Frenzy nisam ni deset minuta bio sam. Visoka, vitka, crvenokosa s dubokim Vizrezom što je pokazivao bijele brežuljke njezinih visoko podignutih grudi odvojila se od šanka i poput pijavice pripila uz mene.

– U potrazi za malo uzbuđenja, zlato? – mrljala je, zablistavši umiljatim smiješkom.

– Tražim Mariu Barreto.

Dobacila mi je pogled lažnog razočaranja. – Morat ćeš čekati dok završi sa svojim brojem. – Uzela me za ruku i primakla se, pritisnuvši uz mene cijelu mekoću svojih grudi. – Nikad ne možeš odlučiti što hoćeš dok ne iskušaš malo uokolo.

Gledao sam u crnu striptizetu na pozornici Mariu Barreto.

– Nećeš ostati samo s jednom djevojkom, šapnula je crvenokosa. – S tako puno dostupnih. – Malo je pomaknula svoje tijelo, vrhovima svojih grudi milujući moju ruku. – Hajde da o tome popričamo uz šank.

Barske dame Miami Beacha najbolje su prodavačice pića u državi. Ponosne su na sebe zbog stečene sposobnosti da upotrijebe zadirkivanje kako bi ugledna čovjeka ogulile do njegova zadnjeg dolara.

Barmen je bio na mjestu kad smo se, jedno pored drugog, smjestili na podstavljene stolice. Znalački nam se iskezio i zapitao: – Što ćete uzeti vi i dama?

Naručio sam brendije.

Nekoliko stolaca niže, neki malen dežmekast čovjek sa svježim opeklinama od sunca pitao je zlatokosu djevojku koja je s njim pila: – Ovo mjesto nedjeljom ostaje otvoreno?

– Naravno, rekla mu je. – Ovo je grad odmora. Ako imaš lov, sve je uvijek dostupno, zlato. Sve. To je moto ovog grada. Sve se može.

Miami Beach je zaista imao moto: Naivcu nikad ne daj večer predaha.

– Zar u ovom gradu nikad nitko ne spava? – upitao je malen dežmekast čovjek.

– Sam ne, dragi, odvrati zlatokosa glasom punim obećanja.

To je drugi dio gradskog mota: Obećaj naivcu sve zbog čega će i dalje vaditi novčanice; pružaj najmanje s čim možeš proći; kad se narolja brzo odmagli.

Barmen je donio naša pića. Brendi crvenokose došao je s neizbježnom Colom kao prilogom.

Crvenokosa je, dok sam plaćao račun, pogledala moj svežanj novčanica. Bio je debeo od dobitka na Hialeahu. Bedro joj se pritisnulo uz moje. Nagnula se naprijed kako bi mi omogućila dublji pogled u svoj jako izrezan bodi i počastila me jednim blistavim osmijehom. – Zovem se Annie, nježno je mrljala. – Ako misliš da je Maria gore na pozornici nešto, pričekaj dok vidiš mene. Ja sam sljedeća.

– Jesi li nedavno vidjela Sondru Lomax? – nemarno sam upitao.

– Sondra je jučer zbrisala iz grada. Reci, znaš puno cura odavde, zar ne? Kako to da te prije nisam vidjela?

– Kako to da je napustila grad?

– Čujem da je sreća nekog tipa s lovom i odmaglila s njim u Las Vegas.

– Tko je taj momak?

Annie slegnu s ramenima. – Pojma nemam. – Podigla je svoj brendi i ulila ga u usta. Gledao sam joj vrat. Nije gutala. Podigla je Colu i pravila se da je pije. No razina Cole nije se spuštala, podigla se. Puna usta brendija ispraznila je u Colu. Zbog toga su barske dame u poslu poznate kao pljuvačice. Djevojke se ne trebaju opiti. Samo pljugeri.

– Pretpostavljam da se Sondra zabavljala s mnoštvom frajera, natuknuo sam.

– Sondra? Ona ne. Ona je uvijek previše padala na Larryja Scorea. A on ju je varao s pola cura u gradu. Pretpostavljam da se konačno opametila.

– Tko je Larry Score?

Crvenokosa je uzdahnula i svojim crvenim usnama načinila pokret poput poljupca. – Živa lutka. Carry Grant bio je ništa prema Larryju.

Na sićušnoj pozornici Maria Barreto toptanjem je završila svoj ples i stajala tamo široko rastavljenih nogu i raširenih ruku. Teško je disala, a tijelo joj je pod reflektorima vlažno svjetlučalo. Kad je uz prštavi pljesak nestala kroz zavjese po strani, crvenokosa pored mene reče, – Sad se moram spremiti za izlazak. Kupit ćeš mi na brzinu još jedno piće da dođem u pravo raspoloženje?

– Kad se vratiš natrag, možda.

Nacerila mi se i pokazala vrh svog ružičastog jezika između svojih oštrih bijelih zuba. – Ah, ti si jedan pametnjaković. Prvo hoćeš vidjeti još robe, jel? – Pomilovala mi je obraz. – Pa, dobro gledaj, ljubavi. Plesat ću samo za tebe. – Skliznula je sa stolca njišući bokovima i otišla kroz vrata pored pozornice.

Neki mršavi m.c. preuzeo je pozornicu, izbacujući ravnomjernu bujicu dvoznačnih opaski o nastupu Marie Barreto. Držao sam svoje piće i čekao. Dva su stola spojena uz pozornicu da bi se smjestila grupa mladih tri djevojke i tri mladića. M.c. ih je počeo podbadati pitanjima te saznao da su bili tri nedavno oženjena para.

Fiksirao ih je pogledom koji je trebao biti upozorenje. – Recite točno, djeco, koliko dugo to radite zakonito?

– Dva dana, nervozno je promumljao jedan od mladića.

Mali m.c. se iscreri. – I svi ste ovdje zajedno na medenom mjesecu?

Bili su.

– Kakva orgija! – M.c. duboko uzdahne i pogleda prema nebu ili u plafon kluba Frenzy, koji je tome bio blizu koliko može. Započeo je seriju prljavih šala o medenom mjesecu.

Tri mlada bračna para za stolom odgovarala su usiljenim smijehom na svaku šalu. Svi osim jedne čvrste mladenke. Ona je svog muža fiksirala ledenim pogledom, tankih i stisnutih usta dok joj se boja penjala u lice. Njezin novopečeni muž, smeteniji od toga nego od m.c.jevih šala, gledao je u stranu i nastavio se smijati, trudeći se biti veseo. Njegova je mlada sjedila ukočena tijela i ledenog pogleda, poput kipa u spomen stare srdžbe.

Maria Barreto izišla je kroz vrata pored pozornice i došla do šanka. Obučena u crnu usku haljinu, naprijed duboko izrezanu, i s crnom kosom skupljenom na vrhu svoje dražesne glave, izgledala je još mlađe nego na pozornici. I čudno nevina. Opazila me i krenula ravno prema meni. Crvenokosa joj je očito otkucala.

– Zdravo, rekla je, pretvarajući se da me se sjeća. – Nadala sam se da ćeš se vratiti. – Pretpostavljala je da sam tip koji je već bio ovdje i kojem se sviđala. Djevojke su se rijetko sjećale bilo koga od stalnog mnoštva naivčina. – Zovem se Anthony Rome, rekoh joj. Nije se odmah sjetila. Mislila je na obavljanje posla.

– To je vrlo zgodno ime, rekla je s neznatnim španjolskim naglaskom. Dok je stizao barmen, kliznulaje na stolac pored mene. – Kupiš mi piće? Poslije plesa sam uvijek jako žedna. – Ja sam onaj koji je našao plavušu u oceanu, rekao sam joj.

Naglo je nestao njezin profesionalni smiješak. – Oh ja... – Vidjela je barmena kako nas fiksira pogledom, pogledala me ispričavajući se. Kimnuo sam. Barmen je otišao po njezino piće. – Jesi li pogledao Sondrinu sliku? – brzo me upitala Maria Barreto. – Da, ali nisam bio siguran. Imaš li bilo kakvih fotki?

Maria odmahnu glavom. – To je jedina njezina slika koju sam imala. Bojim se da sam bez razloga gnjavila policiju. Čini se da je Sondra dobro. Samo je otišla.

Barmen je Mariji donio brendi od marelica i uz to Colu. Nije se na to obazirala. Gledao je oštro u moje nedovršeno piće. Nisam se na njega obazirao. – Kad si to saznala? – upitao sam Mariu.

– Večeras.

– Tko ti je rekao?

– G. Yale. On je vlasnik ovoga. Bio je vrlo ljut na mene što sam zbog Sondre išla na policiju.

– Zašto?

– Rekao je kako ne voli da policija njuška oko njega. Rekao je da sam glupa. Pretpostavljam da je u pravu. Sondra ga je jučer nazvala i rekla mu da odlazi s nekim čovjekom. Dakle, dobro joj je.

– Tko je čovjek?

Maria slegnu ramenima. – Ne znam. G. Yaleu nije rekla njegovo ime.

– Mislio sam da Sondra ima stalnog momka Larryja Scorea.

Kimnula je. – Larry nikad nije bio stalan uz nju. Ona je bila stalna uz njega. Godinama je bila luda za njim.

– Što je s tobom? – upitah je. – Imaš li i ti također stalnog momka?

Njezine tamne oči su se zamutile. – Ja imam muža.

To je bio jedan od razloga zašto naivčine, koji su te djevojke pokušavali napiti dovoljno da s njima isteturaju van, nisu imali priliku. Sve su one bile udane ili imale momka.

– Ti i tvoj muž ste rastavljeni? – upitah.

– Moj muž je, rekla je sumorno, – u zatvoru u Havani. I ja bih bila, ali sam otišla.

Nisam dalje probao na tu temu. Bila je to stara priča. Jedva da je na Floridi postojao kubanski izbjeglica koji u domovini nije imao nekog u zatvoru. Bez obzira na kojoj su političkoj strani rata na Kubi bili, prije ili kasnije pokazala se krivom stranom.

– Dakle, ne vjeruješ više da je ta koju sam našao Sondra Lomax?

– Pretpostavljam da nije. Ne može biti.

– Ali prije si mislila da može. Zašto?

– Otišla je a da mi ništa nije rekla, objasni Maria. – Bile smo dobre prijateljice. Čak mi je ostavila da platim cijelu stanarinu. Nikad ne bih pomislila da će mi napraviti tako nešto.

– Je li i Sondra također bila s Kube? – upitah je.

– Ah, ne. Ona je rođena na Floridi. Iz Jacksonvillea.

– Ranije večeras otišao sam do vašeg stana. – Rekoh joj. – Ali nisi bila tamo.

– Nisam se vraćala, odvratila ona. – Nakon što me policija natjerala da pogledam... – Lice joj poprими bolestan izgled sjećajući se mrtvog tijela u mrtvačnici. – Bila sam vrlo uznemirena. Otišla sam na dvostruku kino predstavu, onda sam šetala okolo dok nije bilo vrijeme da dođem ovdje na posao.

– U vašem je stanu bio neki čovjek, rekoh joj. – Tražio je Sondru. – Pažljivo sam ga opisao.

Maria Barreto odmahne glavom. – Ne znam tko je on.

Pustio sam to. – Tko je taj Larry Score?

– Radi nešto za čovjeka po imenu Al Mungo."

To me ušutkalo na nekoliko trenutaka. Znao sam o Al Mungou. Nekoć je bio najmoćniji mafijaš u ogranku sindikata Zapadne obale. Ali nekoliko godina u federalnom zatvoru, zbog osude za izbjegavanje poreza, završilo je njegovu aktivnu karijeru. Pošto je izišao, postariji Mungo povukao se u Miami u palaču na Biscayne Bayu. No govorilo se da je još uvijek aktivan i može biti opasan ako ga se nagazi.

Opet sam se usredotočio na Mariu Barreto. – Znaš li bilo što o nekom brodu koji je pripadao Sondri?

– Imala je brod. Izgubila ga je prije dva mjeseca. Bila sam tamo kad se to dogodilo. Gotovo sam se utopila.

– Potonuo je?

– Da. Sondra je mene i još neke djevojke pozvala na vožnju brodom. Udarili smo o stijenu, blizu Elliot Keya. Brod je potonuo. Bilo je dobro što smo sve znale plivati. Plivale smo do Elliot Keya, a neki dobar čovjek nas je sve pokupio i doveo natrag u Miami. Bila je to šteta. Bio je to vrlo zgodan brod. S malom kabinom i svim. Dao joj ga je njezin dečko.

– Larry Score?

– On? On joj nikad ništa nije dao. Bio je to jedan drugi prijatelj, Earl Gronsky. On je iz Jacksonvillea, kao Sondra. Govorila je da je uvijek trčao za njom. I tako je jedanput, kad je poludjela na Larrya zato što ju je izbjegavao, odlučila poslati ga k vragu i jedno je vrijeme bila s Earlom Gronskym.

– Kako izgleda taj Earl Gronsky? – upitao sam je. – Ne znam, – reče Maria. – Sondru poznajem tek šest mjeseci otkad sam došla ovdje raditi. Gronsky je prije nekoliko godina otišao u zatvor. Pretpostavljam da je tamo još uvijek.

– Zbog čega je otišao?

– Opljačkao je benzinsku crpku. Sondra je rekla da je bio vrlo grub, svi su ga se bojali. Čak i Larry Score. Samo ga se Sondra nije bojala.

– Poručnik Santini mi je rekao da si Sondru zadnji put vidjela u utorak navečer, primijetio sam.

– Da. Ovdje. Oko ponoći. Larry Score i gosp. Yale pili su s Gretchen Forrest. Išli su na zabavu ili tako nešto u njezinu kuću. Povelili su Sondru sa sobom.

Nije morala objašnjavati tko je Gretchen Forrest. Ime i slika Gretchen Forrest uvijek su iskakali u društvenoj kronici ili tračerskim stranicama a katkad i na naslovnici. Njezina je priča bila društveno vlasništvo. Uništenih živaca, mnogo puta udavana nasljednica, koja je slijedila međunarodnu sezonsku migraciju od jednog luksuznog sastajališta do drugog, sad je boravila u svojoj kući u Miamiju. Očito je imala onoliko puno problema koliko i dolara. Piće i kriva vrsta muškaraca uvijek su je dovodili u neugodnosti. Prema onom što sam pročitao, iznevjerila ju je psihijatrija, zajedno s yogom, religijom i amaterskim bavljenjem umjetnošću. Jednostavno je nastavljala upadati u nevolje i kupovati izbavljenje iz njih.

Namrštio sam se Mariji Barreto. – Sondra s te zabave nikad nije došla natrag u stan?

Maria slegne ramenima, izgledala je nesigurno. – Morala je. Došla je jučer popodne i uzela sve svoje stvari, kad ja nisam bila tamo.

Upitao sam: – Što točno Yale kaže da je ona...

Stao sam usred rečenice. Čvrsta ruka stegnula mi je rame i okretala me.

Okrenuo sam se i gledao u niskog, zbijenog čovjeka grubog lica u bijelom večernjem sakou. Tamna kosa na okrugloj lubanji bila mu je zaglađena prema natrag. Oči su mu bile male, blijede i opake.

Ruka mu je pala s mog ramena. – Ja sam Danny Vale, – tiho je rekao. – Zašto se raspitujete o meni?

Maria je brzo rekla: – G. Yale, ovo je čovjek koji je jučer pronašao tu djevojku u oceanu.

Na njegovu je licu skočio živac. Ali inače se izraz na licu nije promijenio. – Dakle? Zašto ste ovamo došli njuškati? Već sam rekao policajcima da je Maria naprosto bila glupa. To nije mogla biti Sondra. Vi ste tu plavušu izvadili jučer ujutro. Ja sam Sondru čuo jučer popodne. To je to.

– Jučer niste vidjeli Sondru Lomax, zar ne? – zapitah.

– Ne. Telefonirala mi je. Rekao sam to policajcima.

– Jeste li sigurni da je to bila Sondra Lomax?

– Naravno da sam siguran. Radila je za mene dulje od godinu dana. Poznajem njezin glas.

– To je s njezine strane morala biti vrlo iznenadna odluka da napusti grad, rekao sam. – Točno noć prije nego je otišla bila je na zabavi s vama. Je li vam onda rekla išta o tome?

Neljubazno me pogledao. Usta su mu se stisnula. Kroza zube je rekao: – Čitam u novinama da ste privatni detektiv.

– Točno.

– Pretpostavljam da to objašnjava stvari, rekao je meko. – Pokušavate izvući mali posao za sebe. Možda ucjenjivački posao?

– Činite me strahovito znatiželjnim, rekoh mu. – Kakav prigovor imate na to da odgovorite na nekoliko pitanja?

– Već sam odgovorio na njih, on će odrješito. – Policajcima, pravim policajcima. Što vi niste. Izgubite se odavle prije nego vas izbacim.

– Možete pokušati, ako vam treba vježba, rekoh mu, ne pomaknuvši se.

Oklijevao je, pogledao barmena. I ja sam pogledao u tom smjeru. Barmen je jednu ruku imao ispod šanka, nedohvatnu za pogled.

Danny Yale pogleda natrag u mene. – Ovo je moj lokal. Odlazite ili ću zvati policiju i reći im da pokušavate praviti probleme. Imam veze. A vi imate dozvolu za privatnog detektiva koju je zbilja lako izgubiti.

Nije bilo koristi od ostajanja. Yale mi neće ništa reći. Neće ni Maria Barreto s Yaleom ondje. Okrenuo sam se k njoj. – Vidjet ću vas ponovno. Kad ovdje završite posao.

Kad sam sišao sa stolca, mršav mali m.c. prepustio je pozornicu crvenokosoj Annie. Bend je počeo bombastični, udarcima naglašen broj kad je ona doklizila kroz zavjese obučena u kostim od leoparda. Zdjelica joj se trzala po udarcima bubnja, šaljući poruku univerzalnog koda.

Izišao sam iz kluba Frenzy dok su mi opake male oči Dannyja Yalea bušile rupe u leđima.

Moj je Oldsmobile bio parkiran u pokrajnjoj ulici od Collinsa, četiri bloka dalje. Kliznuo sam iza volana, zapalio Lucky i sjedio tamo razmišljajući. Naposljetku sam odlučio otići na razgovor zloglasnoj Gretchen Forrest.

Donio sam odluku koja je ispala lošija.

Ali ne mnogo.

6.

Bio je to jedan od onih ekskluzivnih, umjetno napravljenih rezidencijalnih otoka u Biscayne Bayu. Kratak most vodio je do njega s nasipa što je spajao zaljev između Miami Beacha i Miamijsa. Okrenuo sam Olds s nasipa na most, ušao na tamnu cestu obrubljenu palmama i borovima što je kružila otokom. Pojavilo se nekoliko svjetala. Visoki kameni zid i gusto grmlje nježnih cvjetova sakrivali su otočne kuće od pogleda s puta. No ja sam ih vidio prije, prolazeći mimo njih svojim brodom. Veliki domovi privinuti u zagrljaj bogatog zelenog lišća obasutog cvjetovima svih boja. Vile mediteranskog stila iz ružičastih i bijelih betonskih blokova, štuko i krovovi od crvenog crijepa. Svaka sa svojim golemim bazenom i privatnim molom za brod.

Nije bilo drugog zvuka osim šuštanja mojih guma i šapta lahora koji je pokretao vrhove visokih palmi što su se ocrtavale prema zvjezdanom nebu. Vozio sam polako, moja su svjetla probijala mrak dok nisu uhvatila mali znak na kojem je stajalo FORREST. Parkirao sam kod ulaza na privatni put i ušao pod grčke lukove s lozom što je prianjala uz njihove kamene stupove. Niska, mediteranska vila s krovom od crijepa imala je starinska vrata od kovanog željeza. Zvono nije bilo na vidiku. Podigao sam težak udarac pričvršćen na vratima i udario njime.

Vrata je otvorio dostojanstven, sjedokosi crni sluga u crnim hlačama i bijelom sakou.

– Da, gospodine? – tiho je upitao

– Gretchen Forrest je ovdje?

– Što da kažem tko je treba, gospodine?

– G. Rome.

Uljudno mi je pokazao da uđem unutra. Mrmljao je: – Ako biste pričekali trenutak, gospodine.

Nakon što je iščeznuo pogledao sam okolo po ogromnoj dnevnoj sobi s mramornim podom. Mojem nestručnom oku namještaj je djelovao samo star, previše ukrašen i dosta lomljiv. No pretpostavljam da je predstavljao malo bogatstvo otrgnuto europskim dilerima starina. Velik kristalni luster visio je iz središta visokog stropa i odražavao se u zidnim ogledalima. Preko mramornog poda, sama dnevna soba bila je od poda do stropa naglašena stupovima od slonovače. Dalje od toga soba se otvarala u bujno dvorište što je okruživalo bazen za plivanje obrubljen pločicama.

Iza bazena, gdje se ljuljao visok, tanak jarbol malene jedrilice, s mola je prema meni koračala neka djevojka. Bila je u sandalama, bijelom šorcju i bluzi, a kretala se s nekom vrstom vitke ljupkosti koja je odavala mnogo uznemirene energije. Kad je ušla na svjetlo, vidio sam njezinu riđu kosu i nježnu dražest fino oblikovanog lica.

Njen skladno zaobljen stas bio je vitak, vrh njezine glave bio mi je otprilike u visini ramena. Činila se čudno poznata.

To nije bila Gretchen Forrest. Bila je premlada u zbilji i u duhu. Kad je kroz stupove od slo-
novače ušla u sobu, oklijevala je znatizeljno me gledajući. Nije bilo nikakve sramežljivosti u
njezinom procjenjivanju. U njezinom stavu iskazivala se čvrstoća neovisnog samopoštovanja.

Rekla je: – Zdravo, ti tamo, i mramornim podom kretala se prema meni. – Tražite nekoga?

– Gđicu Forrest.

– Koju? Dvije smo, znate. Ja sam Kit.

– Vašu sestru.

Rekla je: – Oh. – Izbliza sam, na hrptu njezina slatkog nosa vidio rasute pjegice prikrivene
njezinom zlatastom bojom. Usta su joj bila drska i tvrdoglava. Oči su u dubini bile zelene, po-
put mora iznad koraljnog grebena, i ozbiljno su me proučavale. – Imam osjećaj da vas odnekud
poznajem. Poznajem li?

Dotad sam se sjetio. – Ove sezone mnogo ste se kladili na konje.

Nasmijala se. Osmijeh joj je također bio lijep. – Gledali ste u moj stanjeni bankovni saldo.

– Vidio sam vas na trkalištu. I jednom preko kola za rulet u Reggie'su. – Reggie's je bio ile-
galan, ali dobro zaštićen casino izvan Miamija.

– Dobro, dobro, – mrljala je Kit Forrest. – Zdravo, kockaru. A kako su se poniji ponijeli
prema tebi?

– U zadnjoj trci ovog popodneva kladio sam se na Silly Boya.

– Kladili ste se na Silly Boya! Kako ste znali? Dojava?

– Predosjećaj. – Nakreveljila se u lažnom bijesu. – Sve što predosjećaji meni pruže su gomi-
le tiketa za drapanje.

Morat ću vas jednog dana pustiti da me povedete na trkalište da iskoristim vašu sreću. Tko
ste vi?

– Zovem se Rome. Anthony Rome.

– Radite li nešto?

– Tu i tamo.

– A što to?

– Privatni sam detektiv.

– Oh? To je zanimljivo. Trebali biste nešto otkriti tu u okolici?

– Znate li djevojku po imenu Sondra Lomax? – upitao sam je.

Odmahnula je glavom. – Ne podsjeća me ni na što. Tko je ona?

– Radila je u klubu što se zove Frenzy.

Kit Forrest nabra nos kao da je nešto nanjušila. – To bi bila Gretchenina škvadra. Ja imam
svoje loše društvo. – Opet me ozbiljno pogledala. – Čudno da vas nisam primijetila na trkalištu
niti kod Reggie'sa. Vi ste mene upamtili.

– Vi ste uočljiviji. – Nacerio sam se da ublažim laskanje.

Ona se iskreveljila, a onda pogledala na svoj ručni sat. – Nazovite me koji put, Tony. Kladit
ćemo se skupa na konjiće. Predosjećaji u zajedničkom pothvatu. Sad moram trčati. Kasnim na
zabavu na plaži.

Otvorio sam joj vrata i gledao je kako trči do dugačke garaže za tri auta sa strane kuće. Trča-
la je poput ždrebeta, s jednakom mladenačkom nespretnošću i urođenom ljupkošću. Poslije ne-
koliko sekundi iz garaže je stigla prigušena grmljavina športske mašine. Kit Forrest naglo je
izišla u otvorenom bijelom Jaguaru Mark IX, duž puta bljesnula farovima što su probijali tamu i
otišla.

Kad sam zatvorio vrata i okrenuo se, Gretchen Forrest je došla kroz zavjesom okružen prolaz
s desne strane.

Nosila je zelene toreadorske hlače i crnu rusku bluzu što se priljepila uz obline njezina ras-
košnog stasa. Bila je vraški privlačna djevojka kad je bila djevojka. Previše pića, premalo spa-
vanja i previše osjećajnih eksplozija uzelo je svoj danak.

Crte lica bile su joj vrlo slične onima njezine mlade sestre. No različitost među njima pogodila vas je jače nego sličnost. Bilo je to više od godina. Kit Forrest bila je u ranim dvadesetima; Gretchen tek u svojim ranim tridesetima. Njezin upadljivo zaobljen stas još je bio skladan, a zlatna boja na kratko ošišanoj kosi nije bila neprikladna. Ali život je, negdje usput, ispod ega Gretchen Forrest izbacio pomagala; i čime god ga je sad podržavala nije uspijevalo. Pokazivala je sve vanjske znakove da se sama nosi s istrošenim živcima.

– Je li se to Kit upravo odvezla? – upitala je pomalo nejasnim glasom.

Rekoh joj da jest.

– Prokleta djevojka, razdražljivo će. – Ne može ni dvije sekunde ostati mirna na jednom mjestu. Htjela sam joj reći...

Naglo se sabrala, nervozno, gotovo zabrinuto me pogledala. – Sam je rekao da se prezivate Rome. Bih li vas trebala poznavati?

– Gđice Forrest, ja sam privatni detektiv, rekoh joj. – I dogodilo se da sam u srijedu ujutro našao u oceanu ubijenu djevojku. Možda ste pročitali o tome u novinama.

Izraz lica joj se izbezumio. Opet se sabrala, ali ne posve kakva je bila prije.

– Više uopće ne čitam novine, promuklo je rekla. – Više volim horore na TVu.

– Imali ste ovdje zabavu u utorak kasno navečer, rekoh. – Vjerujem da je prilično dugo trajala?

– Oprostite, zbunjeno je promrmljala, – što ste ono htjeli znati? – A onda, ne dajući mi priliku da odgovorim: – Gdje mi je dobro ponašanje? Znam, nemojte mi reći. Uvijek je pišljivo, ali... Nema potrebe da ovdje stojimo poput dvije kvрге. Hajdemo sjesti.

Vodila me kroz sobu do dugog starinskog kauča iza stupova od slonovače. – Evo, raskomotite se.

Oprezno sam sjeo. Nesiguran hoće li me kauč izdržati. Vanjski izgled je možda bio starinski, ali u unutrašnjosti su bile najnovije opruge i spužvasta guma. Gretchen Forrest sjela je na rub naslonjača koji je djelovao lomljivo.

Prije nego sam išta mogao reći, ona opet poskoči. – Dopustite da nam prvo spravim pića, izlanula je.

– Ja sam već popio. O onoj zabavi što ste je vi...

– I ja sam već popila piće, rekla je. – Ali čini se da uvijek trebam još jedno. – Otišla je do niskog, tapiserijom pokrivenog, bara na jednoj strani sobe i počela si miješati martini. – Taj bar to je originalno bilo nešto u španjolskom samostanu. Nije li strašan? Otac ima tako odvratn ukus.

Čekao sam, razmišljajući neće li se iscrpiti ako je ostavim samu.

Vratila se do svog naslonjača, sjela opet u njega i otpila od svog martinija. – Znete li o ocu? Pretpostavljam da znate. Svi znaju. On je bio...

– Sondra Lomax je u utorak navečer bila ovdje na vašoj zabavi, zar ne? – zapitao sam, prekinuvši je.

– Ah Sondra. – Žedno je ispila svoj martini. – Da. Bila je ovdje. Na kraju su svi bili ovdje.

– Kad je te noći otišla odavde?

Gretchen Forrest slegnu ramenima. – Nisam primijetila. Bila je to jedna od zabava koje rastu i rastu, znate tu vrstu. Toliko puno ljudi, pola njih uopće nisam poznavala, cijelo vrijeme su dolazili i odlazili. I da vam istinu kažem, prilično sam se napila dok se tulum još zagrijavao.

– Niste primijetili s kim je otišla?

Izbjegla je moje oči. – Ne. Rekla sam vam. Bilo je toliko ljudi te...

– U redu, gđice Forrest, rekao je neki dubok glas iza mene. – Mi ćemo se sad pobrinuti za njega.

Ne okrenuvši se, pustio sam da mi ruka ode uz nogu prema pištolju u navlaci na remenu.

– Nemojte, rekao je viši glas meni s lijeva. – Raznijet ćemo vam mozak ako to pokušate.

Zaustavio sam ruku gdje je bila, na boku. Gretchen Forrest, pepeljastog lica, ispustila je svoju čašu martinija na tepih i njišući se ustala.

– Spoji prste iza glave, Rome, reče dublji glas iza mene. – Onda polako ustani.

Sastavio sam ruke iza zatiljka i ustao.

– Molim vas, promuklo će Gretchen Forrest, – nemojte mu ništa učiniti. Samo...

– Prepusti to nama, s poštovanjem reče dublji glas.

Zadnji put mi je uputila očajem ispunjen pogled i onda pobjegla.

– Okreni se, Rome.

Okrenuo sam se. Oba čovjeka što su stajala među stupovima iza kauča imala su pištolje. Jednake Smith& Wesson magnume. Jedan od njih je imao masu bivšeg ragbijaša, tek malo smekšanu, i lice dobroćudnog majmuna. Drugi je bio niži, tanji, osim širokih ramena. Njegovo je brutalno lice bilo osuto s možda milijun crvenih pjegica.

– Gdje носиš svoj pištolj? – upitao je krupni, majmunolikog lica. Čudno, on je bio taj s višim glasom.

Ne igraš se igre pogađanja s dvama teškim magnumima koji su ti upereni u lice. – Za pojasom, rekoh.

Majmunoliki je obavio oprezan, profesionalni posao uzevši moj .38 i pretražio me zbog još kakva sakrivena oružja. Onda se pomaknuo malo nalijevo od mene, tako da sam bio između njih dvojice.

– U redu, rekao je pjegavom. – Sad je čist.

– Hajdemo, rekao mi je pjegavi, pokazujući prema dvorištu iza kuće.

– Moj je auto ispred kuće, rekoh, pomislivši na mali pištolj zalijepljen ispod instrumentalne ploče. – Nije vam pametno da ga ovdje ostavite.

– Pobrinut ćemo se za auto nakon što se pobrinemo za tebe. No sad ćemo malo prošetati. Kreći!

Krenuo sam kroz stupove, dok su mi se grčili živci u nozi. Othrvao sam se samoubojstvenom porivu da potročim.

– Što će mi se točno dogoditi? – škrto sam upitao dok su me vodili dolje prema tamnoj vodi zaljeva.

Rekli su mi: – To zavisi od Al Mungoa.

7.

Shvatio sam dok su me vodili duž mračne, prazne plaže. Jedino vrijeme kad je Gretchen mogla nazvati marince bilo je odmah nakon što me sluga najavio. Dakle, samo moje ime bilo je dovoljno da je zastraši. Pomislio sam opet na Dannyja Yalea u klubu Frenzy. Gretchen Forrest bila je upozorena da sam možda u okolici, postavljajući pitanja na koja možda ne bi htjela odgovoriti. Čudio sam se kako su marinci uspjeli tako brzo stići. Saznao sam. Mjesto kamo su me vodili bilo je baš iza druge strane otoka.

Straga je vila izgledala kao blizanka Forrestove. Otišli smo gore do šumarka palmi što je okruživao mramorom opločenu terasu osvijetljenu ružičastim reflektorima. Usred terase bio je ogroman zakrivljen bazen za plivanje s vodom osvijetljenom odozdo. Čovjek u bijelim hlačama i sportskoj strašno cvjetnoj košulji ljenčario je pored bazena u stolici od bambusa, gledajući djevojku koja je plivala.

Kad smo stigli na terasu, čovjek je okrenuo glavu i pogledao nas. Al Mungo. Prepoznao bi ga svatko tko je ikad vidio njegovu sliku u novinama. Godine su s njegove lubanje uklonile većinu kose, ali to ga ni u kojem drugom pogledu nije jako izmijenilo. Još uvijek je izgledao kao da vam može izrezati srce i pojesti ga prije doručka.

Oči su mu poletjele na dva kriminalca što su mi stajala sa svake strane, tek mrvu izvan dohvata.

– Jel čist? – Glas mu je imao oštar ugriz biča.

– Jasno gazda, reče mu majmunoliki.

– Zašto onda okolo mašete artiljerijom? Nije to, nije to šou s Divljeg zapada.

Dva kriminalca požurila su magnume skloniti s vidika. Ali ruke s pištoljima ostale su im u džepovima.

– Ovako je bolje, rekoh. – Živcirali su me.

– Ostani nervozan, bez uvijanja je savjetovao Al Mungo. – Oni bez čelika mogu napraviti više štete. Shey! – okrenuo je palac prema pjegavom zlikovcu s ramenima teškaša na tijelu lake kategorije. – Shey je bio prilično dobar u ringu. Frenchy je igrao profesionalni ragbi za losangeleske Ovnove.

Dakle dobro sam pogodio za majmunolikog.

Al Mungo je okrenuo glavu i viknuo djevojci u vodi. – Audrey!

Doplivala je, stavila ruke na popločenu stranu bazena i bezizražajno pogledala gore prema nama. Bila je dražesna djevojka s blagim licem i vrlo bijelom kožom koju nije dotaklo naše floridsko sunce. Isključivo noćna lutka.

– Društvo, rekla je gledajući u mene dječjim glasom. – To je lijepo. – Nije zvučalo kao da joj je stalo.

– Nije društvo za tebe, reče joj Mungo. – Hajde, izgubi se malo.

Djevojka se poslušno uhvatila za željezne ljestve bazena i popela van, kapajući vodu po terasi. Crveni bikini koji je imala na sebi ne bi dao dosta materijala ni da se umota novorođenče. Blijedo, bijelo tijelo koje je napinjalo ta dva komadićka crvene tkanine bilo je fenomenalno. – Je 1' u redu ako se odem provozati u novom Caddyju? – upitala je Mungoa.

– Tako dugo dok ga vraćaš u jednom komadu.

Letimice me pogledala i promrmljala: – Drago mi je što smo se sreli.

Način na koji je otišla u kuću otkrivao je koliko je svjesna razornog učinka svog tijela u pokretu.

Kad je otišla, Mungo je naglo prešao na posao.

– Gnjavili ste gđicu Forrest. – Rekao je to kao da me optužuje za pljuvanje zastave.

Nisam ništa rekao. Razmatrao sam svoju priliku da ga uhvatim za vrat prije nego me pogodi metak i upotrijebim ga kao kartu za izlaz odavde. Vjerojatnost je bila ubojita. – Gretchen Forrest, kaza mi Al Mungo, – je prva klasa. Vrh društva. Možda to niste znali. – Mora biti klasa. To je sve što postoji na ovom otoku. Uključivo prvoklasne gangstere.

Mungo je zurio u mene dok mi je srce dvaput teško kucalo. – Ja sam izvan reketa. Poput svakog zakonitog biznismena. Poštovan, a Gretchen Forrest je moja prijateljica.

– To, svakako dokazuje da je klasa, rekoh.

Mungova se usta iskrive. Frenchyjeva golema lijeva ruka opalila me po uhu težinom mokre vreće pijeska. Posrnuo sam u stranu dok mi je zvonilo u mozgu, a cijela strana glave utrnula je gdje me udario.

Kad sam uhvatio ravnotežu, boreći se protiv bijesa koji je vrio u meni, jedan je novi glas razdražljivo dreknuo: – Što je ovo?

Glas je pripadao visokom momku koji se pojavio između palmi koje su okruživale terasu. Bio je u srednjim dvadesetima, nosio je kožne sandale, posve uske platnene hlače i umrljanu bijelu polo majicu. Bio je mlađa, mekša verzija Al Mungoa. Mekoća je bila na njegovom licu, ne u njegovoj dugoj koščatoj građi tijela. Razmažen, obrambeni izraz postao mu je trajan. Išao je s njegovom ididovraga nemarnošću.

– Odlazi, Paul, nježno mu je rekao Al Mungo. – To te se uopće ne tiče.

– Ništa me se od onoga što ti radiš ne tiče, osorno će Paul Mungo. – Hvala Bogu. I ne brini, idem. Noćas ću dugo ostati vani.

– Još jedan spoj s Kit? – upita ga Al Mungo s očinskim smiješkom koji mu nije pristajao.

– To se, obrecnu se Paul Mungo, – tebe ne tiče.

– Ako izlaziš s Kit, moraš se lijepo obući. Nije u redu što uvijek mora vidjeti da izgledaš poput protuhe.

Paul Mungo se okrenuo na peti i nehajno otišao kroz kuću.

– Kakav dečko, nježno promrmlja Mungo, gledajući ga kako odlazi. – Moj sin bitnik.

Okrenuo se natrag k meni. – Znete li što? Mislim da će Paul i Kit mlađa sestra Gretchen Forrest jednog od ovih dana završiti tako da se vjenčaju. Što mislite o tome?

Bio sam razočaran s Kit Forrest. Nisam to rekao.

S druge strane kuće auto je upalio i odgrmio. Nekoliko sekundi kasnije još jedan auto učinio je isto.

– To, – nastavi Mungo, – će me staviti u vezu s Gretchen Forrest. Al Mungo u rodu porodicom Forrest. Kremom društva. Nije li to nešto za momka poput mene koji je započeo bez novčića na svoje ime?

– To je nešto, slažem se, potvrdio sam.

– Stoga vidite zašto nekom jeftinom ljigavcu poput vas neću dopustiti da gnjavi gđicu Forrest.

– Djevojka po imenu Sondra Lomax bila je na zabavi u kući Forrest u utorak navečer, rekoh.

– Sve što hoću znati je s kim i kad je otišla. Možda mi vi možete reći?

– Ne bih znao ništa o tome.

– Možda bi Larry Score znao. Razumio sam da su on i Lomaxica bili prilično bliski. Je 1' Score u blizini?

– Vi ne slušate dobro, zar ne, šapnu Mungo. – Baš sam vas upozorio na nešto.

– Dobio sam sinoć još jedno upozorenje. Telefonom. Možda je i to bilo od vas?

– Kako je, glasno se čudio Mungo, – tip glup poput vas uspio tako dugo poživjeti? – Bacio je pogled na Frenchyja i Sheya, kimnuo im je.

Dva su kriminalca izvadila ruke iz džepova. Bez pištolja.

Udario sam Frenchyja u list.

Viknuo je i trgnuo ranjenu nogu, balansirajući na drugoj nozi. Skupio sam šake i zamahnuo desnom, upotrijebivši punu snagu, od ramena i iza njih. Zglobovi su mi se bolno savili kad su postrance udarili Frenchyjevu vilicu. Zateturao je unatrag. Pola vode u bazenu naglo se diglo u zrak kad je upao unutra.

Zavrtio sam se. Sheyova šaka prozujala mi je pored lica. Uletio sam u taj udarac, stavio čelo na njegovo desno rame i udario ga dvaput u želudac, tako nisko i tako jako koliko sam mogao. Njegovi trbušni mišići bili su poput čeličnih spona. Ali osjetio ga je. Prelomio ga je. Oči su mu se raširile, bile su povrijeđene i iznenađene. Maknuo se izvan domašaja prije nego sam mogao izazvati novu štetu.

Sljedeće sekunde opet mi je prilazio bokserski pognut, s isturenom ljevicom, a s desnicom spremnom straga. Al Mungo je bio na nogama, gledajući.

Shey me lijevim direktom opalio po očima. Sagnuo sam se u desni direkt koji je stigao poput metka. Pogodio me ravno među oči. Iza čela mi je eksplodirala bol. Pogled mi se zamaglio. Odletio sam unatrag i leđnim dijelom ramena udario u terasu. Instinktivno sam se odvaljao, čim sam pao na pod da bih izbjegao udarac, puzeći po rukama i koljenima, digao sam se posrnuvši na noge dok mi se bistrio vid. Shey je hinio ponovni udarac u lijevu stranu mog lica. Ovog puta nisam ustuknuo od njega. Umjesto toga uhvatio sam njegov lijevi zglob s obje ruke i povukao, povlačenje se spojilo s njegovim pokretom prema naprijed da bih ga izbacio iz ravnoteže. Iskrenuo sam mu zglob, svojim palcima čvrsto sam stisnuo stražnju stranu njegove ruke. Shey je uhom udario na terasu. Udario sam ga u lice i osjetio zadovoljavajuće hrskanje kad mu se uleknulo nos.

Tad su se Frenchyjeve velike ruke, s kojih je kapalo, omotale oko mog vrata privlačeći me na njegove grudi i podižući me s nogu.

Shey se dignuo sa suzama i krvlju koja je kapala niz njegovo iskeženo lice. Bacio se na mene tresnuvši me šakom u želudac. Mučnina i agonija zgrčili su mi nutrinu. Izbacio sam noge na gore i dočekao na koljenu njegov sljedeći udarac u želudac. Noge su mu se sasvim ispružile. Pete mojih cipela udarile su po Sheyovim grudima i odbacile ga prema natrag.

Frenchyjeve mokre ruke stisnule su mi vrat ostavivši me bez zraka. Desnu ruku trgnuo sam preko ramena. Palac mi je našao jedno njegovo oko. Zavrištao je i pustio.

Pao sam koljenima na pločice. Shey se već odbio na noge prilazeći mi. Imao sam jednu nogu ispod sebe i obrušio se na njega s glavom naprijed, udarivši ga u želudac i ponovno ga srušivši. Uspravljajući se, počeo sam se okretati. Nedovoljno brzo. Jedna od Frenchyjevih šaka poput šunke dohvatila mi je stražnji dio vrata. Posrnuo sam naprijed boreći se za ravnotežu. Gležnjevi su mi se zapleli, a ja sam opet bio dolje na rukama i koljenima. Nije bilo vremena da se otkotrljam ili pokušam dignuti. Odupro sam svoju težinu na ruke i udario s obje noge prema natrag poput mule.

Moje su pete prasnule po Frenchyjevim gležnjevima i izmahnule ih ispod njega. Tresnuo je dolje pored mene. Podigao sam se na koljena i odalamio ga ukrućenom rukom po stražnjem dijelu vrata. Frenchy se baš u pravi čas okrenuo da ga dohvati po strani njegove tvrde lubanje. Mojom rukom sunula je bol do ramena, ali Frenchyjeva glava odbila se od pločica.

Povlačio sam ruku natrag za još jedan udarac po njegovu vratu kad je prišao Al Mungo i uredno me tresnuo u sljepoočnicu.

Ljosnuo sam, dok se tama okretala posvuda oko mene potpuno izvan borbe, ali ne potpuno nesvjestan. Moji napori da se podignem bili su neučinkoviti. Terasa se pomicala i valjala poda mnom poput broda u oluji.

Odnekud iz daljine Mungov glas je rekao: – Možete li ga sad vas dvojica pедера obraditi?

Osjetio sam da su me uzeli ispod pazuha, odvukli gore kroz uskomešanu tamu.

Mungo je opet govorio: – Rome, ovaj put ti samo kažem kako bi shvatio da mislim ozbiljno. Pribavi posao negdje drugdje. Ako bude sljedeće prilike, natopit ću ti odjeću alkoholom i na tebe staviti šibicu.

Nešto tvrdo svrdlalo je kroz crnu maglu i pogodilo me u želudac. Činilo se da mi je jezik postao prevelik za usta.

Još je nešto pogodilo točku na mojoj bradi; onda po strani glave; onda...

U vrtlogu sam se spuštao i napustio što god su mi radili daleko iza sebe. Borio sam se protiv toga da opet izidem. Na površini je čekala mučna bol. Otvorio sam oči. Malo. Ležao sam prevajen na stranu, na prednjem sjedalu svog Oldsa.

Odjeća mi je žestoko smrdjela po viskiju. Mnogo su ga poprskali sprijeda po meni. Rasječena i otečena usta pekla su me od alkohola koji su mi lijevali između zuba.

Mrak u glavi se smanjio, ali je mrak vani ostao. Još je bila noć. Prvi pokušaj da se ispravim izmamio je iz mene vrišteći jauk. U struku sam imao osjećaj da su mi iščupali želudac i zamijenili ga vrećom punom razbijenog stakla.

Obje ruke pritisnuo sam na bolno mjesto i mirno ležao, proživljavajući kao u snu povlačenje i nadolazak svijesti. Zglavak mi je pritiskalo nešto tvrdo. Moj .38. Utaknuli su ga natrag u navlaku, vjerojatno još uvijek posve nabijen. Ključ je vjerojatno također bio u bravici od paljenja. Nije bilo načina da dokažem kako me nisu premlatili u pijanoj uličnoj svađi.

Poslije nekog vremena opet sam se pokušao malko ispraviti. Ovog puta bilo je lakše. Stavio sam jedan lakat ispod sebe i sjeo. Pogreška. Čvrsti, ubojiti prsti stisnuše mi mozak. Imao sam tek vremena podlaktice i glavu položiti na volan prije nego što sam se ponovno onesvijestio.

Nisam mogao znati kako dugo sam tog puta bio u nesvijesti. Kad sam opet otvorio oči i oprezno podigao glavu s volana, prve zrake zore zasivjele su nebo. S laktovima položenima na volan zaškiljio sam kroz vjetrobran. Moj je Olds bio parkiran na uglu rezidencijalne ulice negdje u Miamiju. Nisam točno znao gdje. A činilo se da me to ne brine mnogo.

Samo sam tamo sjedio, uzaludno čekajući da me vrijeme zaliječi, kad se iznenada sjetih da kasnim na sastanak. Iz nekog razloga činilo se strahovito važnim da budem na tom sastanku što brže mogu.

Možda sam opet izgubio svijest. Možda sam tek sjedio tamo zureći u ništa. No sljedeća stvar koju sam vidio bio je osvijetljen taksisti koji je u mom smjeru krstario niz ulicu.

Otvorio sam usta da bih viknuo kroz otvoren prozor. Sve što je izišlo bijaše graktav zvuk. Stavio sam obje ruke na trubu i pritisnuo. Trubljenje je probilo tišinu ulice. Nastavio sam se na nju oslanjati dok taksisti nije stao iza mog auta.

– O čemu se radi, momče? – viknuo je taksisti. – Zatajio je ili tako nešto?

Kimnuo sam glavom. Pritom sam bio oprezan, pa ipak mi je između ušiju prošlo nekoliko praskalica.

– Gore na Sedamnaestoj benzinska crpka je otvorena cijelu noć, rekao je. – Ako hoćete, mogu vas tamo odvesti.

Uhvatio sam ručicu na vratima, otvorio ih i otisnuo se van iz Oldsa. Noge mi nisu bile kruće od gumenih traka. Presavile su se čim sam s obje noge bio na ulici. Pao sam na koljena i ostao tako, dok mi se glava objesila. Nisam se pokušavao dignuti. Dosta mi je bilo da samo ostanem na koljenima.

Taksisti je rekao: – Oh! Pijan, huh? Bože, ovo je moja noć za njih. – Izišao je iz svog taksija i čučnuo pored mene, njegove su me bistre oči gledale u lice. – Želite da vas nekamo odvezem, mladiću?

Kimnuo sam. Ispravio se, otvorio stražnja vrata svog taksija. – Stajat će te dodatnog petaka, dečko. Stalno riskiram da u mom fijakeru izbaciš svoje kolačiće.

Uložio sam napor, konačno sam uspio zahripati: – U redu.

Pomogao mi je da se dignem s ulice. Zajedno smo uspjeli smjestiti me na zadnje sjedalo taksija. Strovalio sam se natrag s glavom uz naslon.

Pogledao je unutra na mene. – Znaš kamo hoćeš ići? Ili moram pogledati tvoju lisnicu da vidim kamo pripadaš?

Trebalo mi je vremena da uspijem pročistiti grlo i u isto vrijeme razmisliti. Kreštavo sam izustio adresu Marije Barreto.

Nije bilo pametno, to sam znao, ali nije me bilo briga. Postojalo je samo jedno mjesto kamo sam trebao krenuti u krevet; ili možda doktoru. Ali sad me tjerala slijepa, luda tvrdoglavost. Stanje u kojem sam bio podsjećalo me na to što sam dugovao Mungou i njegovim grubijanima. Bio je to dug kojeg ću vratiti obilato.

To je bio dio toga što me vodilo. Drugi dio bio je zato što su to učinili kako bi me spriječili da dublje pročačkam stvar o Sondri Lomax. Tako da me sada ništa neće zaustaviti.

Nisam bio svjestan da sam opet zaspao dok me taksisti, tresući me za ramena, nije probudio.

– U redu, momče. To je mjesto koje si rekao.

Žmirnuo sam da razbistrim oči, zagledao sam se u stambenu jednokatnu zgradu prevučenu štukom.

– Možete li? – upitao je taksisti.

– Hajdemo vidjeti, graknuo sam.

Ovaj put su koljena izdržala. Izvukao sam iz džepa snop novčanica. Činilo se da je sve još bilo unutra. Šeptrljivim prstima odvojio sam u ruku taksista petaka i dvije novčanice od po dolar. Dok me on zabrinuto gledao, ukočenih nogu vukao sam se pločnikom prema zgradi.

Prošao sam ulazom unutra do podnožja unutarnjih stepenica. Oslanjajući se na rukohvat krenuo sam gore, usredotočivši se na to da idem korak po korak.

Vrata s LOMAXBARRETO na sebi bila su otvorena. Teškom mukom ušao sam unutra.

Nisam osjetio veliko iznenađenje. Noge su mi opet počinjale biti gumene i znao sam, ne sje-dnem li, past ću.

Stoga sam sjeo pored Marie Barreto. Njezine izbuljene oči na zagušenom licu zurile su gore u mene poput tamnih špekula.

Negdje u daljini zavijala je sirena policijskih kola.

8.

Kad me poručnik Santini prvi put probudio bilo je oko podneva. Čvrsto sam spavao u svojoj ćeliji, u administrativnoj zgradi okruga Dade, gdje sam bio otkad me policijski doktor proglasio ozlijeđenim, pretučenim i rekao da patim od gadnog šoka živčanog sustava ali inače pri pameti.

– Zasigurno imate bikovsku građu, rekao je liječnik. – Uzevši u obzir batine koje ste primili, pomalo je čudo da nemate slomljenih kostiju, unutarnje krvarenje ili potres mozga.

– To nije zato što nisu dovoljno probali, rekao sam mu. Čim su se otvorila vrata moje ćelije, probudio sam se, a mozak mi je, po prvi put, otkad mi se sljepoočnica sudarila s vrhom Mungove cipele, sabrano funkcionirao. Sjeo sam gore na svoju dasku osjećajući se poput velike rane ali to nije izazivalo vrtoglavicu.

– U redu, pozdravio me Santini, – vani si. – Taksist je, držim, potvrdio moju priču. – Dobio si bolju potporu od toga, Tony. – Ispričao mi je o tome.

Netom prije nego sam stigao do stana Marie Barreto, stariji par u stanu ispod probudio se zbog lupanja koraka nekog tko je trčao niz unutarnje stubište. Kroz svoje prednje prozore vidjeli su čovjeka koji je napuštao zgradu i trčao ulicom.

– Velik čovjek, reče mi Santini. – U smeđem odijelu koje je izgledalo preusko za njega. To je cijeli opis koji su nam mogli dati.

Žena iz donjeg stana odlučila je otići gore i vidjeti nije li nešto u redu. Našla je otvorena vrata i vidjela na podu Mariju Barreto zadavljenu, pa je nazvala policiju. Ona i muž vidjeli su da sam došao kratko prije policije.

– Tako sam se riješio problema, rekoh. – I ti smatraš da je veliki čovjek u smeđem odijelu zadavio Mariju Barreto.

Santini je kimnuo. – Nije baš neki opis. Ako promijeni to odijelo, nemamo ništa. Ne možemo pokupiti svakog velikog čovjeka u okrugu.

Imao sam predosjećaj da mu mogu reći tko je bio njegov čovjek. Ali nisam. On je bio od vrste koja se instinktivno začahuri ako ga policajac bilo što upita čak i koje je doba dana.

Napuštajući ćeliju sa Santinijem, odlučio sam ostati dok bude provjeravao ostatak moje priče moj napad i optužbu za zlostavljanje. Pošto je Santini izišao, jedno sam vrijeme sjedio u njegovu uredu i pušio. Opet su me počele hvatati bol i iznemoglost. Uzeo sam jednu od pilula što mi ih je dao doktor, otišao niz predvorje do svlačionice centrale i ispružio se na jednu od klupa.

Kad me Santini sljedeći put probudio, bilo je četiri popodne.

Donio je vrećicu punu jela od ručka. Sjeli smo na klupu i pojeli svaki po jedan sendvič ispićući hranu s kavom iz papirnatih čaša.

– Nemaš slučaj ni protiv koga, reče mi Santini dok je jeo.

– Shvaćam, rekoh. – Samo sam razmišljao kakvu će priču sastaviti da se izvuku.

Santini je progutao velik zalogaj kruha i šunke te zalio s nešto kave. – Gretchen Forrest kaže da si u njezinu kuću došao pitati za Sondru Lomax. Htio si znati kad je u utorak na večer Lomaxica otišla i s kim. Bilo je tamo previše ljudi i ona je puno popila. Kaže da ti je to rekla, a da si ti otišao.

– Je li rekla kako sam otišao?

– Samo si rekao do viđenja i odšetao.

– Gretchen Forrest je vrlo kolebljiva dama, rekoh. – Mogao si iz nje izvući više istine od toga.

– Pritisnuti? Gretchen Forrest? Imaš li ti uopće pojma tko je ona?

– Da, rekao sam zgađeno. – Ona je otprilike utjecaj vrijednosti trideset milijuna.

– Utjecaj nije prava riječ, Tony. Riskirao sam svoj posao već time što sam je gnjavio ovoliko koliko jesam.

– A što tvrdi Al Mungo? Da uopće nisam bio kod njega?

– Ne. Bio si tamo. Postavio si mu neka pitanja o Sondri Lomax. Slučajno je znao tko je ona, zbog toga jer ima udio u Frenzy klubu. Ali nije znao odgovore.

– Mungo tvrdi da sam u njegovu kuću došao vlastitom voljom? Bez pištolja uperenih u moja leđa?

– To je točno.

– Njegov sin Paul vidio je kad me jedan od Mungovih siledžija raspalio.

Santini je zamišljeno završio svoj sendvič. – Čini se da ne podnosiš alkohol, Tony. Mungo ti je ponudio piće. Prihvatio si, uzeo još nekoliko, i iznenada postao neugodan. Mungovi tjelohranitelji samo su te smirivali.

– Što je s djevojkom? Audrey? Ona je vidjela na koji su me način unijeli. Možeš li je naći?

– Nema problema. Živi u Mungovoj kući. – Santini mljacne usnama. – Koji komad od žene. Ona nije samo građena. Ona je konstruirana.

– Jesi li dovoljno dugo odvojio duh od njezina tijela da bi čuo što je imala reći?

– Potvrđuje Mungoa, sve do zadnje riječi.

Završio sam svoju kavu, zgužvao čašu u ruci i zavitlao je u košaru od smeća. – Tako sam ja samo došao u Mungovu kuću, postavio nekoliko pitanja, popio nekoliko pića i odšetao. – Mungo kaže da si htio još piti. Kad ti više nije htio dati, postao si grub. Odmarširao si rekavši da ćeš svoje piće dobiti negdje drugdje. Mungou je žao što čuje da si se napio i u tučnjavi se povrijedio.

– A pretpostavljam on je još jedan s previše utjecaja da bi ga mogao pritisnuti?

– On ima prijatelje, prizna Santini. – Znaš da ga ne mogu gnjaviti samo zato jer je bio u reketu.

– Pritisak je ono što ima. Ne prijatelje. A ako se on zbilja povukao, ja sam Gary Cooper.

Santini slegnu ramenima. – Sviđa se mnogim važnim ljudima. Prilično se trudi oko tog dojma uvaženog umirovljenog milijunaša. Daje bogate donacije dobrotvornim ustanovama. Poklanja svoje vrijeme organizacijama za lokalna poboljšanja. Prošlog mjeseca djeci iz sirotišta Palisades dao je na dar jedrilicu. Čak je predsjednik floridskog komiteta za zaštitu dječaka beskućnika. A ta poza je hobi nekim od naših najboljih građana.

– Ispričat ću se što sam loše mislio o Mungou, rekoh, – sljedeći put kad ga vidim.

– Trebao bi to učiniti, Santini će čistog lica. – Al Mungo je rekao da ti kažem kako se nada da ćete se opet sresti u drukčijim okolnostima.

Shvatio sam poruku. Onako kako je to Mungo vidio, ja sam ignorirao njegovo malo upozorenje otkucavši policajcima. Podsjećao me na svoju prijatnju kako će me pretvoriti u buktinju.

– I to je kraj toga, rekoh. – Prvo Sondra Lomax, onda njezina cimerica. A jedino što ćeš ti napraviti jest potražiti tipa u smedem odijelu kojeg su slučajno vidjeli da trči iz stana Marie Barreto.

– To je sve što mogu napraviti. Nemam apsolutno ništa što povezuje bilo Gretchen Forrest ili Al Mungoa s ubojstvom Marie Barreto. Što se tiče Sondre Lomax, još uvijek nema ničeg što bi pokazalo da joj se dogodilo nešto loše. Stupio sam u vezu sa šefom policije u Las Vegasu. On provjerava da vidi može li saznati gdje je ona. Vjerojatno neće, ali to također ništa ne znači. Ako je s nekim momkom otišla u Las Vegas, najvjerojatnije će u nekom hotelu biti prijavljena kao njegova žena.

– Ne moraš u lov za Sondrom Lomax, rekoh Santiniju. – Ona je na stolu u okružnoj mrtvačnici.

– Tako ti kažeš, ali nisi mi dao ni jedan dokaz. – Santini je mirno gledao u mene. – Još ne, nisi.

– Sviće mi, polako sam rekao. – Bojiš se dalje kopati iz straha da će Mungo ili Gretchen Forrest na tebe obrušiti cijeli policijski odjel. Pa želiš da ja badava za tebe obavim kopanje.

– To je, prizna Santini, – glavna zamisao.

– Nisi jako uvjerljiv.

– Ne moram te uvjeravati. Ništa te, ma što god bih rekao, u svakom slučaju, ne bi spriječilo da to izvedeš. Poznajem te dugo Tony. Još od onda kad smo zajedno počeli kao policajci novajlije. Nitko ti još nije izveo nešto gadno, a da mu to nisi platio prije ili kasnije. Poput Petrova.

Petrov je bio istražitelj za ured okružnog tužioca. Jednom je bio pomoćnik okružnog tužioca sa sjajnim izgledima. Onda je moj otac, koji je bio kapetan nadležan za specijalnu jedinicu koja je istraživala reketiranje, u početku stao na previše važnih prstiju. Petrov je bio taj koji je iskopaio dokaze da bi ga se izbacilo iz akcije. Dokazao je kako je nekoć davno, dok je moj otac bio detektivski poručnik i bez mogućnosti da plati bolničke troškove za moju majku na umoru uzeo mito. Otac je bio formalno optužen. Ustrijelio se radije nego da se suoči sa mnom ili procesom.

Tad sam bio poručnik u Oružanim pljačkama. Sljedećeg sam dana napustio odjel. Pronašao sam dovoljno očevih starih prijatelja, koji su ga još uvijek voljeli i imali utjecaja da dobijem dozvolu i ugovor, da kao istražitelj radim na Floridi. Prvi posao koji sam obavio bio je moj vlastiti Petrov.

– Odnijelo ti je pet mjeseci, prisjetio se Santini, – da iskopaš ono o Petrovu zbog čega je izbačen iz ureda okružnog tužitelja. A njemu je trebalo dvije godine i mnogo natezanja da se u njega vrati čak i za istražitelja. Njegova je politička budućnost jednako mrtva kao i tvoj otac. Svaki put kad se pokušao natjecati za ured bacili su pred njega ono što si o njemu iskopaio. Pa je to, zaključio Santini, – razlog zašto te ne moram nagovarati da sad za mene obaviš prljav posao. Mungo te obradio kako bi te spriječio da govoriš. Zato ti naravno nećeš prestati.

Ustao sam. – Možda ćeš na kraju zažaliti, rekoh Santiniju. – Odjelu se možda neće svidjeti ono što iskopam. Ali te sad upozoravam, nitko u ovom slučaju neće sjediti ni na kakvim dokazima. Ako se to pokuša, dostavit ću sve što imam dečkima iz novina.

To ga baš nije uplašilo. Samo me je pogledao i blago rekao: – Tony, mali savjet. Prvo povra-
ti snagu. Trebaš biti u kondiciji kad se opet srećeš s Mungovim momcima.

9.

Poslušao sam Santinijev savjet. Ne vraćaš udarac u jednom danu nakon što si dobio takve profesionalne batine. Santini je dao da mi auto stave u javnu garažu. Činjenica da sam propjevao policajcima pokazala je Mungou da me nije uspio zaplašiti da postoji samo jedan način na koji me može zaustaviti. Nisam htio da mi auto bude tamo gdje ga bilo koji od Mungovih momaka može naći i možda prtljati po njemu.

Uzeo sam taksi dolje do Dinner Keya. Sa svim mojim bolnim i natučanim dijelovima, bila je to surova vožnja. Do časa kad sam se popeo na palubu Ravnog prolaza i pregledao ga s. 38 u ruci, bio sam spreman za još malo odmora.

Ali ne tamo na molu. Ako mi je Mungo bio za petama, postojalo je samo jedno mjesto na kojem sam mogao spavati s oba zatvorena oka ili se čak samo opustiti. Vani na moru. Pokrenuo sam motore i otisnuo se. Stao sam na opskrbnom doku zbog namirnica i leda, a onda krenuo prema otvorenom moru.

Prolazeći kroz Government cut, vidio sam kako iznad mene prolijeću pelikani, pokazujući svoje obrasle zelene trbuhe dok su tražili ribu. Uz nasipe valobrana bilo je više tuceta ljudi žene

su se sunčale i udisale slani zrak, muškarci su pecali, djeca su skakala sa stijena. Još uvijek je ostalo nekoliko sati dnevne svjetlosti.

Što mi je dalo ideju. Bila je jedna mogućnost da se lako odmorim dan ili dva, a ipak obavim posao.

Naglo sam okrenuo kormilo i krenuo natrag u Biscayne Bay.

Polu sata kasnije Ravni prolaz bio je pred otokom gdje su živjeli Al Mungo i sestre Forrest. Usidrio sam se dovoljno daleko da nitko s obale ne obrati neku posebnu pažnju. Druga plovila svih vrsta bila su u zaljevu. Neće biti nikakvog razloga da netko moj brod izdvoji kao nešto posebno.

Sa svog sidrišta mogao sam kroz dvogled vidjeti oba mjesta, Mungovu i vilu Forrest. Namjestio sam se da promatram.

Prvo sam dalekozor upravio na kuću Forrest na vrijeme da vidim Kit Forrest kako uz mol veže svoju malu jedrilicu. Gledao sam je kako spušta jedro. Na sebi je imala crni jednodijelni kupaci kostim koji je isticao njezine duge noge i bio pravedan prema vitkom tijelu. Malo sam podigao dvogled, namještajući ga zavrtnjem, dok nisam dobio njezino lice u fini približeni fokus. Vjerovala je kako je sama i nepromatrana, pa je izgledala drukčije.

Crte lica bile su iste drska usta, dražestan nos i velike, ozbiljne oči, ljepota njenog lica nježnih kostiju. Ali nije bilo samopouzdanja. Umjesto toga, imala je izraz koji se vidi kod usamljenog djeteta koje se promatra u ogledalu. Njezinu bujnu, riđu kosu razbarušio je vjetar od čega je izgledala mlađa nego jučer.

Pošto je završila s osiguranjem jedra, sjela je na rub mola okrenuta prema meni, dok su joj duge, pocrnjele noge visjele preko ruba. Bila je zamišljena. Onda je naglo ustala. Kad se okrenula i pošla s mola u kuću, izraz hladnog samopouzdanja kao maska joj se navukao na lice.

U kratkom luku okrenuo sam dalekozor dok nisam pronašao terasu, s bazenom pod palmama koje je njihao povjetarac, iza vile Al Mungoa.

Na Mungovom molu bio je vezan brod. Prošle noći nije bio tamo. Bio je to prekrasan šezdeset stopa dug motorni brod s kabinom. Na palubi nije bilo nikog. Malo sam podigao svoj dvogled.

Osjetio sam puls u grlu kad mi je u vidokrug došao Al Mungo.

Stajao je blizu bazena razgovarajući s nekim čovjekom. Nitko drugi nije bio u blizini. Čovjek s njim bio je niži od Mungoa, ali čvrsto građen. Imao je brutalno lice rođenog kriminalca. Nosio je izgužvano bijelo odijelo i slamnati šešir s narančastom trakom.

Poželio sam da tog trenu mogu čitati s usana. Zdepast čovjek, činilo se, pokušavao je nešto objasniti. Mungo ga je prekinuo. Njegova ubojita pukotina od usta jedva se micala dok je govorio.

Onda Mungo presta govoriti i nadlanicom oštro pljusne drugog čovjeka. To nije bilo iznenađa. Mogli ste vidjeti kako to dolazi dok je dizao ruku za zamah. No drugi je čovjek nehajno stajao i očekivao to.

Onda ga Mungo opet udari, ovaj put zamahnuvši otvorenim dlanom po čovjekovu drugom obrazu. Slamnati šešir odleti. Čovjek prstima pipne lice i osta stajati čekajući još.

Kad to više nije stiglo, sagnuo se pokupiti slamnati šešir. Mungo ga nogom udari u želudac.

Čovjek je pao na stranu, presavio se i uhvatio za struk. Mungo je hladno zurio dolje u njega. Na kraju se Mungova žrtva prevrnula na koljena, pronašla šešir, stavila ga natrag na glavu i s mukom se podigla na noge.

Mungo je opet govorio. Štogaod je rekao bilo je kratko i jezgrovito. Bitanga je kimnula i požurila otići prema otočnoj cesti. Mungo se otputio u kuću.

Okrenuo sam dalekozor natrag na kuću Forrest. Nije nikog bilo na vidiku. Spustio sam dvogled, otišao dolje u kuhinju, otvorio limenku tune i napravio si sendvič. Bilo je smiješno jesti konzerviranu tunu pored vode pune svježije hrane. Ovaj put nisam bio siguran da bih imao snage namatanjem izvući ono što bih uhvatio.

Nisam bio gladan, ali dovršio sam sendvič. Potom sam uzeo bocu brendija iz ormarića u kabini i vratio se gore do stolca na nadstrešnicu kormila. Ostao sam tamo do nastupa mraka, izmjenično pijuckajući brendi i pažljivo motreći otok.

Na nebu su bile meke boje zalaska sunca kad sam gledajući neko vrijeme vilu Forrest, a ne vidjevši nikog, okrenuo opet na Mungovu kuću. Ispočetka se činilo da ni tamo nema nikoga. Onda sam vidio da dvoje ljudi pliva u bazenu.

Promatrao sam dok nisu izišli van. Bili su to Audrey i Mungov sin Paul. Bikini kojeg je ovaj put nosila djevojka bio je sjajno-zelen, ali je poput onog drugog malo sakrivao nevjerojatnu bujnost njezina tijela. Paul Mungo, u elastičnim kupaćim gaćama koje su pokazivale njegovu mršavu, vitku građu, izgledao je jednako mrzovoljan kao uvijek.

Dok sam gledao, oni su podigli ručnike i počeli se njima sušiti, gledajući jedno u drugo. Onda je Audrey pogledala prema kući. Paul Mungo je istog trena učinio isto. Opet su se pogledali. Sljedećeg trena prostor između njih je nestao. Djevojka je svoje ruke ovila oko Paulova tankog struka, a njihova su se gotovo gola tijela stopila. Njegovi su prsti ušli u njezinu platinastu kosu. Lice mu se sagnulo do njenog.

Brzo su se odvojili, gotovo odskočili jedno od drugog. Oboje su opet pogledali prema kući. Onda su hodajući jedno pored drugog, ali ne dodirujući se, zajedno ušli u kuću.

Dotad se već potpuno smračilo, brendi što sam ga progutao prevladao je moje razne neugodnosti i postao sam pospan. Otišao sam dolje u svoju kabinu, protegnuo na krevetu svoje umorno tijelo i za dvije minute sam spavao. Kad sam se probudio, jedno sam vrijeme ležao u tami, lijevo uživajući u činjenici što sam se relativno bolje osjećao. Vilica i sljepoočnica su još uvijek boljale, ali nije bilo glavobolje. Najgore je bilo oko struka, gdje je još uvijek boljelo svaki put kad sam se pomaknuo. Frenchy i Shey morali su se jako truditi u pokušaju da me slome na pola, nakon što sam se onesvijestio.

Upalio sam lampu na pregradi pored kreveta i pogledao na sat. Spavao sam skoro šest sati. Još sam neko vrijeme ostao tamo ležati. Konačno sam ustao iz kreveta i vratio se gore na nadstrešnicu.

Reflektori su obasjavali cijeli stražnji dio Mungova posjeda. Sve je bilo krcato ljudima, zabava je bila u tijeku po cijeloj terasi, šumarku palmi i brodovima uz mol. Pogledao sam prema imanju Forrestovih. Vidjela se svjetlost u kući, ali to je bilo sve.

Spustivši se opet u stolicu podigao sam dvogled. Većina ljudi kod Mungoa imala je kupaće kostime. Neki su bili u bazenu. Oni koji nisu, pili su i smijali se. Dva kineska poslužitelja provlačila su se između gomila muškaraca i žena koji su uzimali pića s pladnjeva koje su raznosili.

Ugledao sam Audrey, u bijelom bikiniju, okruženu muškarcima. Paul Mungo bio je jedan od njih. Pomicao sam dvogled od lica do lica, ne pronasavši više nikog koga sam poznavao. Dok Al Mungo nije izišao iz kuće.

Došao je na terasu obučen u zeleno žutu sportsku košulju i bermuda hlače koje su otkrivale cjevaste noge. Usta su mu se neprirodno smijala dok ga je veselo pozdravljalo nekoliko muškaraca i žena. Usmjério se prema Audrey.

Muškarci oko nje su se razmaknuli. Nacerio se, rekao nešto što je njih nasmijalo sve osim njegova sina. Mungo je posesivno stavio ruku straga na Audreyin vrat, pomicao je polako na dolje niz njezina gotovo gola leđa. Izvila se pod njegovom rukom, uzela je i natjerala se na smiješak. Mungo je opet nešto rekao, a muškarci su se nasmijali. Audrey je dobacila kratak pogled Mungovu sinu kojim gaje zaklinjala da ne pravi problem. Usredotočio sam se na Paulovo lice koje je bilo puno bijesa i jada. Naglo se okrenuo, zabio ruke u džepove i nemarno otišao u kuću.

Audrey je odvojila pogled otamo gdje je otišao, okrenula se prema Mungou i dala mu kratak poljubac u obraz. On se nasmijao, pogladio njezinu slasnu stražnjicu i privinuo je.

Zadržao sam dvogled na njemu. Na početku je besciljno lutao od grupe do grupe. No uskoro je njegovo lutanje imalo smjer koji mi je zadržao pažnju. Mungo se naposljetku zaputio u šu-

marak palmi. Trenutak je stajao na vanjskom rubu osvijetljenog područja. Onda je šmugnuo u tamu, žureći pored ruba vode prema vili Forrest.

Prebacio sam dvogled na imanje Forrest na vrijeme da vidim ženu koja izlazi iz kuće. Casak je oklijevala na terasi, dok se njezin tamni čvrsti lik ocrtavao pod svjetlom koje je dolazilo kroz stupove unutar dnevne sobe. Po građi sam znao da je to Gretchen Forrest. Otišla je s terase i hodala brzo dolje prema plaži.

Tamo su se sreli zasjenjeni likovi Gretchen Forrest i Al Mungoa. Zajedno su stajali punih pet minuta. Tad je Gretchen Forrest krenula natrag u svoju kuću, a Mungo se po plaži vratio da bi se priključio svojoj zabavi.

Nastavio sam još dugo pratiti događanja na toj zabavi, ne vidjevši više ništa doista zanimljivog. Oko tri sata ujutro, kad su u kući nestali zadnji tragovi zabave, kruto i bolno vratio sam se u svoju kabinu i uljuljkao se u san s još jednom čašom brendija.

Kad sam kasno tog jutra halapljivo pojeo i drugu porciju jaja sa slaninom, znao sam da se opet počinjem osjećati kao prije. Dokaz tome je da me, poslije dva sata promatranja otoka bez da sam išta ugledao, uhvatila nezajažljiva nestrpljivost. Bilo je stvari što ih je trebalo obaviti.

Dižući sidro, pokrenuo sam motore i otplovio natrag do Dinner Keya. Ali potreba za akcijom nije me lišila opreza. Nije zahtijevalo previše dubokog razmišljanja zašto na Mungovu imanju nisam opazio Frenchy i Sheya. Kad sam se približio Dinner Keyu, pokrenuo sam motore unatrag, usporio brod za slabo okretanje i podigao dvogled.

Dug, pažljiv pogled.

Prvo duž mog mola. Sve se činilo normalno. McCombov brod bio je vani, vjerojatno na pečačkoj zabavi. Brodovi što su bili ondje, tamo su i pripadali.

Proučavao sam svaki od ostalih molova, jedan po jedan, i cijelu duljinu betonskog doka. Svakakvi ljudi koristili su molove u Dinner Keyu. Bilo je cijelih obitelji koje su živjele na svojim plovilima. Bilo je drugih koji su svoje brodove držali samo za jedrenje vikendom. Bio je tamo čak i vlasnik nekretnina s prekrasnim škunerom od devedeset stopa koji ga je koristio samo da bi njime impresionirao svoje poslovne veze. Ali svi su se oni ubrajali u grupu s osjećajem zajednice. Pošto ste neko vrijeme tamo živjeli, kao što sam ja, upoznali ste svakoga koji tamo pripada.

Moj pregled molova nije pokazao nikog tko tamo nije pripadao. Podigao sam dvogled do predjela za parkiranje iza molova proučavajući aute. Tamo sam ih našao.

Frenchy i Shey sjedili su u crnoj Buick limuzini.

Spustio sam dalekozor i trenutak razmišljao. Tad sam dao gas i Ravni prolaz polako uveo u njegovo sidrište.

10.

Prva stvar koju sam učinio nakon što sam ugasio motore bilo je da pomoću jednog užeta prebačenog na stup mola zaustavim čamac. Druga je bila uzeti iz kabine moj .38 special i zadjenuti ga za remen svojih hlača. Izvukao sam rub svoje polo košulje. Na taj je način skrivala dršku pištolja, ali neće smetati da ga u žurbi izvučem.

Učinio sam sve da ovaj put Shey i Frenchy ne uspiju doći dovoljno blizu da me dohvate šakama i čizmama. Ovaj put, vjerovao sam, bilo je smišljeno ići do kraja. Ubiti.

Jednim sam okom pazio na auto dok sam se priključivao na opskrbu doka telefonom, električkom i vodom. Frenchy i Shey ostali su tamo gdje su bili, ne izlazeći na mol. To me nije iznenadilo. Bio je dan i bilo je previše ljudi. Pratit će me dok ne pronađu sigurnije mjesto da to obave. No dok sam se u kabini presvlačio, nastavio sam pomno motriti kroz okrugli prozorčić.

Obukao sam tamno plavo operi pa obuci odijelo, gurnuo .38 u remenu navlaku ispod jakne i vratio se na nadstrešnicu. Frenchy i Shey još su uvijek čekali u crnom Buicku.

Dvogledom sam osmotrio registarske tablice. Onda sam nazvao ured lokalne cestovne patrola državne policije.

– Želim prijaviti bježanje s mjesta nesreće, rekoh kad se javio dispečer. – Crna Buick limuzina. – Dao sam broj tablica. – Unutra su dva muškarca. Pregazili su ženu na cesti Bay Shore, južno od bulevara Grapeland i samo nastavili. Krenuli su cestom na sjever.

Ponovio sam brojeve s Buickove tablice i spustio slušalicu kad me dispečer počeo pitati za ime.

Kad sam krenuo niz mol, jaknu odijela prebacio sam preko podlaktice tako da je skrivala .38 stisnut u ruci. Nisam mislio da će već nešto pokušati. Ali za svaki slučaj... i dalje sam gledao njihov Buick kad sam stigao do kraja mola i slijedio zavoj betonskog mola dok nisam stigao do stajališta taksija.

Ušao sam u stražnji dio taksija i rekao vozaču da me odveze u ulicu East Flegler, adresu u centru Miamijsa.

Taksist uključi taksimetar i krene s mola. Kad je taksi skrenuo sjeverno na cestu Bay Shore, pogledao sam unatrag. Frenchy i Shey su slijedili. Njihov Buick neće imati nikakvih problema da stigne taksi na prvom ravnom komadu na koji stignemo.

Stigao je prije nego sam očekivao. Dugi zavoj na cesti pored Silver Bluffa bio je pust.

Čvršće sam pod jaknom stegnuo .38 kad je Buick ubrzao i počeo smanjivati razmak. Frenchy je vozio. Buick se približi i počeo skretati kako bi se našao uz taksi. Vidio sam kako Shey nešto podiže i pomalo gura van kroz otvoren prozor na svojoj strani.

Skraćenu dvocijevku.

Grlo mi se sasvim osušilo. Nisam mislio da će biti toliko drski.

Odjednom se ispred nas začulo zavijanje sirene. Istog časa Buick uspori. Klizne natrag u traku iza taksija i dalje držeći istu brzinu. Sheyova puška je nestala.

Kola državne patrola pojavila su se iza zavoja naprijed na cesti i stizala jureći drugim trakom. Promatrao sam sa zategnutim smiješkom. Državna patrola u ophodnji svirala je pored nas, s dva budna policajca na prednjim sjedalima. Bili su manje od sto stopa iza Buicka kad su počeli usporavati. Još stotinu kad su iznenada izveli Uskretanje u našu traku i pojurili natrag.

S punim zadovoljstvom gledao sam kako državni policajci skreću pored Frenchyja i Sheya i naređuju im da stanu u stranu. Značilo je to pola sata odlaganja prije nego se policajci uvjere da je moj poziv bio obmana. Ako slučajno pažljivo pogledaju unutrašnjost Buicka i opaze pušku, značilo bi i više od pola sata.

Još uvijek sam gledao kroz stražnje staklo kad se bijelo-plavi Chrysler sa spuštenim krovom jureći pojavio na vidiku. Usporio je prolazeći uz Buick i policijski? Vola, onda je u manjoj brzini nastavio iza mog taksija.

Nisam poznavao plavokosog muškarca koji je vozio kabriolet i još uvijek sam se osjećao ugodno zbog Frenchyja i Sheya, pa nisam obraćao mnogo pažnje. Okrenuo sam se opuštено i rekao vozaču taksija da sam se predomislio u vezi s odredištem. Dao sam mu adresu garaže gdje je bio spremljen moj auto.

Bila je to velika, bijelo obojena, prizemna garaža blizu rijeke na jugoistoku Miamijsa. Platilo sam službeniku koliko sam mu dugovao i ušao u svoj Olds. Bio je parkiran uz stražnji zid, između dvaju dostavnih vozila nekog servisa za pelene. Izvukao sam se između njih, oštro okrenuvši volan kako bih izbjegao da straga udarim u posve novi Cadillac parkiran iza mene. Manjevirajući dok se nisam okrenuo između svih parkiranih vozila, krenuo sam prema ulazu garaže. Došavši do ulaza zakočio sam, bacio pogled na jednu i drugu stranu kako bih provjerio promet vani na ulici.

Nešto je čupnulo sjedalo, jedan inč od moje desne ruke. Na vjetrobranu se pojavilo napuknuće poput paukove mreže. Čulo se neznatno zveckanje stakla, ništa više.

Sagnuo sam se ispod kontrolne ploče, posežući za svojim .38. Nije se čuo zvuk pucnja, što je značilo da puška kojom je na mene pucano ima prigušivač. To mi je spasilo život. Prigušivač ima svoju svrhu, ali ne koristi ciljanju ako je meta na većoj udaljenosti.

Držeći se dolje, povukao sam ručnu i isključio paljenje. Otvorio sam vrata na svojoj strani i u čučnju izišao iz Oldsa najbrže što sam mogao. To je bilo prilično brzo uzevši u obzir bolnu ukočenost mojih mišića. Sagnuo sam se iza ruba zida pored ulaza garaže, s pištoljem spremnim u ruci dok mi je prst doticao obarač.

Službenik garaže izišao je iz svoje kućice iza mene. – Stoje gospodine? Vaš... – Tad je vidio pištolj u mojoj ruci. – Hej! Što je?

– Idi natrag! – siknuh mu.

Oči mu s mene prijeđoše na moj auto, vidio je rupu na vjetrobranu. Bio je bistar momak. Nije tražio grafički prikaz.

Provirio sam iz sjene iza zida podižući .38. Preko puta ulice na obali rijeke bilo je nekoliko kuća. Tamo se izdizao stražnji zid nekog skladišta za rasprodaju morske hrane s nekoliko visokih prozora, neki truli drveni dok s hrđavim napuštenim obalnim teretnim brodom, ruševna stambena zgrada i odmah do toga velika poslovna praonica s mračnim kamionskim ulazom.

Metak je mogao biti ispaljen s bilo kojeg od tih mjesta, ali nisam se osjećao u formi za čekanje potrebno da bi se to ispitalo.

Pogledao sam niz ulicu. Dugi kamion s prikolicom polako je svladavao oštar zavoj usmjeren u mom smjeru.

Nisko pognut, vratio sam se u svoj Olds, pokrenuo motor i otpustio kočnicu. Ostao sam ispod razine zapovjedne ploče dok se brenčanje kamiona nije činilo pravim. Tad sam malo podigao glavu i vidio kako kabina kamiona prolazi pored ulaza u garažu ispred mene. Ubacio sam Olds u brzinu i izvezao ga van na ulicu skrenuvši u krivu traku da bih vozio paralelno s kamionom, držeći prikolicu između sebe i sakrivenog ubojice s druge strane ulice.

Kad smo stigli do kraja bloka, oštro sam skrenuo iza ugla, jurio još dva bloka dok nisam stigao u gust promet što je križao jugoistočnu Drugu ulicu i nadvožnjakom kretao u centar Miami-ja.

Počeo sam lakše disati. No bio sam dovoljno razuman da se opet previše ne opustim. Činjenica da me ubojica čekao u toj garaži značila je da je Mungo morao dati provjeriti sve proklete javne garaže i parkirališta u gradu. To je bio velik posao. Znao sam da me Mungo želi mrtvog, ali nisam znao da se zbog toga toliko znoji.

Utješio sam se mišlju kako nije vjerojatno da će nešto pokušati na sljedećem mjestu na kojem sam stao: kod sudnice okruga Dade.

Našao sam mjesto za parkiranje nasuprot uglu sudnice, odmah do centralne postaje Vatroganske brigade Miami-ja. Tamo su se vatrogasci, u svojim crnim hlačama i bijelim košuljama, odmarali na klupama ispred zgrade igrajući dame i poboljšavajući boju lica. Požurio sam preko ulice i gore uz široke kamene stepenice. Na vrhu, baš kad sam stigao do ulaznih vrata, naglo sam se okrenuo i pogledao natrag dolje.

Prolazio je plavo-bijeli Chrysler kabriolet spuštenog krova za čijim je upravljačem bio plavokosi muškarac.

Isti auto i vozača vidio sam iza svog taksija kad sam u zamku naveo Frenchyja i Sheya.

Čovjek za upravljačem promatrao je ulicu ispred sebe, ne gledajući u mom smjeru. Kad je stigao do sljedećeg ugla, pričekao sam da zakrene. Ali nije. Nastavio je voziti dok nije u gustom prometu nestao s vidika.

Mogla je to biti slučajnost.

11.

Hal Rubin bio je mršav, vrlo napet tip jasnih očiju na ciničnom licu. U danima kad sam ga prvi put upoznao imao je lice idealista. Bilo je to još onda kad je tek došao u gradsku policiju.

Sad je bio u šerifovom uredu, a prema Mariji Barreto radio je na uhićenju prije više od dvije godine Earla Granskog, povremenog momka Sondre Lomax.

Sjedio sam na rubu Halova stola i proučavao spis. Gronskeyjev dosje se sezao je do djetinjstva u Jacksonvilleu i širio se posvuda na Floridi. Bio je počinitelj teških i oružanih pljački i oduvijek je bio usamljeni vuk. Sumnjalo se da je pljačkao sve od malih dućana do banaka. Lista njegovih uhićenja bila je duga. Ali samo je dvaput osuđen. Jednom kad mu je bilo osamnaest i ovaj zadnji put, kad su mu uspjeli prišiti manju stvar, krađu na benzinskoj crpki.

Bio je na tri godine poslan na farmu državnog zatvora, za dvije je bio na uvjetnoj slobodi. Izišao je iz zatvora ranije tog tjedna u utorak ujutro.

Gledao sam fotografije Earla Granskog u kriminalnom dosjeu. Kao što sam očekivao, Gronskey je bio krupni čovjek u smeđem odijelu koji me ispitivao držeći me na nišanu u stanu Marije Barreto.

Zovu ga – Ludi Rus, primijeti Hal Rubin.

Zatvorio sam spis i gurnuo ga preko stola. – Lud-mahnit ili lud-bijesan?

– Oboje. Uхваćen je u baraci u Evergladesu, izvan ceste Dvadeset sedam, kad smo ga zadnji put šćepali. Ušao sam za njim unutra sa šest drugih policajaca. Uhvatio sam ga na spavanju i bez pištolja. I što je Gronskey napravio? Podigao se s kreveta poput vulkana i pokušao nas rastrgati. Svih sedam! I svaki od nas s pištoljem u šapama. Gotovo je i izišao. Skoro mi je otkinuo ruku, bacajući me sa svog puta. Metak kroz rame i još jedan kroz bedro nisu ga zaustavili. Bacio je jednog od momaka kroz zid barake, daske i ostalo. Ohladio je još dvojicu i ostale čistio od vrata kad sam ga konačno oborio pendrekom. Mora da sam ga opalio barem šest puta prije nego je pao.

– Pa, prilično je krupan momak, rekoh.

– Krupan? On je čudovište. A povrh toga ima ledene živce. Mora ih imati da bi pokušao stvari koje je izveo. Poput pljačkanja velikih kockara i momaka iz reketa.

– Za to treba imati petlje. Jedna je stvar kad su ti policajci za petama, ali prava je nevolja imati za sobom mafiju koja je ljuta na tebe.

– Baš tako, priznao je Rubin ne uvrijedivši se. – Zapravo, možda smo Gronskeyju napravili uslugu kad smo ga optužili za tu krađu na benzinskoj. U to se vrijeme pričalo kako je Gronskey očistio veliku pokersku igru što ju je tog tjedna vodio Mike Ryan. Dignuo je ulog vrijedan bogatstva. Velik dio pripadao je nekoj krupnoj zvjerki iz reketa.

Mike Ryan držao je u opticaju neuhvatljivu igru pokera što je privlačila najveće oklade u državi. Upitao sam Rubina: – Tko je bio reketar u igri?

Slegnuo je ramenima. – Nemam pojma. Znam da ga je lovio još netko osim nas.

– Kako si saznao za njegovo skrovište u Evergladesu?

– Na uobičajen način, sarkastično će Rubin. – Anonimna telefonska dojava.

– A sad je vani na uvjetnoj, rekoh. – Što znači da mora javljati svoje obitavalište i biti u vezi. Volio bih njegovu sadašnju adresu, Hal.

Rubin me upitno pogleda. Ali nije postavio pitanje. Umjesto toga kimnu i reče: – Mogu ti je nabaviti od njegova policajca za vezu.

– Bit ću ti dužnik zbog toga.

Poslužio se telefonom na stolu da bi nazvao. Kad je dobio adresu, nažvrljao ju je na stranicu svog notesa, otkinuo list i dao mi ga. Bacio sam pogled na adresu i gurnuo je u džep. – Mogu li se na tren poslužiti tvojim telefonom?

Nazvao sam poručnika Santinija. – Ima li što novo?

– Ništa što ne bih ugurao u naprstak, reče mi Santini. – Šef u Las Vegasu nije pronašao nikakvu Sondru Lomax. Provjerio sam njezin rodni grad Jacksonville. No tamo godinama nije bila u vezi ni s kim od svojih rođaka, pa ne znaju gdje je. Barretica nema nikakvih rođaka koji žive u ovoj zemlji. I tako smo i nju stavili u mrtvačnicu.

Razmišljao sam o dvije djevojke koje leže u tim hladnim ormarićima i osjetio kako u meni raste gađenje.

– Jesi li imao sreće s momkom koji je viđen kako trči iz stana Marije Barreto? – upitao sam.

– Ne. Kako tebi ide? Ili se još oporavljaš?

– Tako nekako, rekoh i spustih slušalicu.

Rubinu sam rekao: – Hvala za vrijeme i trud.

– U redu je. Imam samo tri milijuna drugih stvari za obaviti.

Ustao sam i sjetio se još nečeg. – Jesi li ikad čuo za nekog Larry Scorea?

Nije o tom morao razmišljati. – Naravno. On je Al Mungov momak broj jedan. Zbilja gadan. Ne mislim na izgled. Zapravo je prilično zgodan momak. Mlad, plavokos, izgleda kao glumac ili tako nešto. Ali je pravi ubojica s pištoljem i nožem. Ne, doda Rubin bijesno, – nismo mu nikad mogli prikačiti ubojstvo.

– Je li osumnjičen za koje?

– Koje? – izlaze Rubin. – Pet, za koje bih se zakleo na majčin grob da ih je počinio. Umorstva što ih je izvela banda.

Opet sam se zahvalio i napustio Rubinov ured.

Idući hodnikom pogledao sam van kroz fasadni prozor. Nisam morao mnogo tražiti. Plavobiljeli kabriolet bio je parkiran na istoj strani ulice gdje je bio i moj auto.

Plavokosi je sjedio za volanom i pušio cigaretu. Bio je djelomično okrenut u sjedalu, pazeći na ulaz sudnice.

Vratio sam se hodnikom do zahoda. Kad sam izišao, opet sam jaknu imao pažljivo prebačenu preko ruke.

Do trenutka kad sam prešao ulicu i dospio do svog Oldsa, plavokosi je prema meni bio okrenut potiljkom.

Prošao sam pored svog auta i stao kad sam došao do njegova. Stavio sam lijevu ruku gore na vrata iza njega i rekao: – Zdravo Larry. Oprosti što si morao čekati. – To ga je za trenutak zbunilo. Onda me bezizražajno pogledao. – Pijan si ili što, druškane?

Pa bio je zgodan momak. I uglađen. Plava kosa bila mu je vojnički ošišana, dajući mu dječjački izgled koji se slagao s njegovim finim crtama lica i vitkom snagom njegove grade. Ali nije bilo ničeg mladenačkog u njegovim blijedosivim očima. Kobra bi bila ponosna na izraz u tim očima.

Pretpostavljao sam da je spoj dječjačke ljepote i opasnog pogleda bio ono što je upropaštavalo djevojke.

– Kako se drži stari Al Mungo? – upitao sam, pa iznenada usmjerio lijevu ruku dolje u auto i izvukao ključ iz brave.

Larry Score mašio se za pištolj u ramenoj navlaci koja je pravila izbočinu na prednjici njegove sportske jakne. Rekoh: – Nemoj, podigavši desnu ruku i pokazavši mu

vrh pištolja ispod jakne. Ruka mu se ukočila, vrhovi prstiju dodirivali su mu rever.

– Ruke na volan, rekoh tiho.

Stavio ih je. No onda se počeo oporavljati od šoka. Pokušao se naceriti. – Prokleta dobro znaš da ovdje ne možeš upotrijebiti pištolj protiv mene.

– To ne znam, uvjerih ga. – Ništa više nego ti. Zašto nešto ne pokušaš, pa ćemo obojica otkriti.

Zurili smo jedan u drugog. Moj je pogled bio uvjerljiviji. Imao sam pištolj za pomoć.

Naravno, bio je sasvim u pravu. Nisam namjeravao nikog upucati na prometnoj ulici Flagler, pola bloka od sudnice, u pola bijelog dana. No Al Mungov dečko broj jedan nije imao odlučnosti za moj blef.

Nisam mu zamjerio. Nije me poznavao. Mogao sam biti dovoljno lud ili dovoljno uplašen da povučem obarač.

– U redu, rekoh tiho, spustivši njegov ključ od paljenja u svoj džep i otvorivši vrata od auta.
– Pomakni se prijeko.

– Što?

– Čuješ. Nemoj da postanem nervozan.

Larry Score se premjestio. Ušao sam pored njega i zatvorio vrata. Držeći .38 na svom boku uperen u njegov želudac rekoh mu: – Stavi ruke na koljena.

Učinio je to. Zurio je ravno naprijed kroz vjetrobran i šapnuo: – Ne moraš brinuti da ću te upucati, Rome. Više ne. Kad te dohvatim bit će to polako nožem.

– Zgodno od tebe što se hvališ, rekoh. – Htio sam razgovor s tobom. Što se dogodilo Sondri Lomax?

– Nešto joj se dogodilo? – hladno će on.

– Čini se da više nije među živima.

– Otišla je u Las Vegas, nemarno će Larry Score.

– Mislio sam da se Sondra smatrala tvojom djevojkom.

Score slegnu ramenima. – Imam mnogo djevojaka. A u svakom slučaju u zadnje vrijeme nisam petljao sa Sondrom. Imam novu mačku.

– U utorak na večer odveo si Sondru na zabavu Gretchen Forrest.

– Ne, nisam. Gretchen je bila moja pratilja. Danny Yale je sa sobom doveo Sondru.

– U koje doba su Yale i Sondra napustili zabavu? – Nisu. Sondra je zbrisala ranije. Danny je ostao. – Larry Score me pogleda. – Znaš, stvaras mnogo neprilika ni zbog čega.

– S kim je Sondra napustila zabavu? – Tko zna? Bio sam zauzet. Nisam vidio. – Tko je taj tip s kojim je Sondra otišla u Las Vegas? – Ne znam. Gretchen je od ljubomorne vrste. – Gretchen bi, rekoh, – trebala imati bolji ukus za muškarce.

On se isceri. – Ona zna što joj se sviđa. – Da, čuo sam da si ženskar. Ubojica također. Kako se to isplati? – Snalazim se.

– Do sada, rekoh. – Sad odveži cipele. – Huh?

– Vezice s cipela.

Iznenaden, Larry Score se nagnuo da bi povukao vezice. Nagnuo sam se i teškom drškom svog pištolja raspalio ga po bazi lubanje.

Nedovoljno jako da bih ga ohladio. To bi tražilo prevelik zamah moje ruke, a netko od prolaznika mogao bi primijetiti što radim. Ovako sam ga samo omamio, što je bilo dovoljno. Ramena su mu utonula među raširena koljena. Popravio sam jaknu preko .38, lijevom rukom zgrabio stražnji dio njegova ovratnika i uspravio ga u sjedeći stav.

Tijelo mu je malo palo u stranu. Nesigurna glava objesila se na naslon. Ukočene oči pokrio je rukama i zastenjao. Izišao sam i zatvorio vrata.

Priđe mi neki čovjek zabrinuto gledajući. – Što se dogodilo? Je li on...

– Bolestan, rekoh. – Moram po liječnika.

Požurio sam do svog auta, upalio ga, načinio nagli, brzi okret koji me usmjerio na zapad i odvezao se. Vozeći preko nadvožnjaka iznad ulice Flagler, bacio sam ključeve Larryja Scorea u rijeku Miami.

Na neki način to je bilo kao zagrijavanje sa sparing partnerom prije ulaska u ring s prvakom. Sljedeća je postaja bio krupni čovjek u smeđem odijelu. Alias Ludi Rus.

12.

Bilo je to vani uz željeznička ranžirna stovarišta u sjeverozapadnom Miamiju. Susjedstvo mamutskih otpadnih dvorišta i metalnih pogona, s nekoliko izoliranih barova s muzičkim automatima, zalogajnica, trošnih pansiona i kućica od betonskih blokova stisnutih među njima. Cijelo je područje odjekivalo od buke drobljenja otpadaka metala koji se gnječio u čvrste blokove, dahtanja tovarnih vozila, štopota metala koji se bacao na njih.

Ovo je bila jedna od betonskih kućica s hrđavim korodiranim limenim krovom. Bila je iza zalogajnice od drvene oplata koja se šćućurila iza pruge. Ostale tri strane kućice gledale su u prazne zidove tvornice čeličnih cijevi, skladište olovne robe i pogon proizvodnje aluminijske. Ispružena između toga i daleke ulice, i izranjajući iznad njih, bila su visoka brda otpadaka. Oštri mirisi hrđe i jednak dim iz peći za taljenje metala pratili su me dok sam se oprezno približavao kućici Earla Gronskog. Nosio sam jaknu kako bih opet prikrrio pištolj u svojoj ruci. To je postajala navika. No nisam se zbog toga glupo osjećao. Ne dok sam hvatao Earla Gronskog.

Približio sam se straga, krećući se oprezno postrance duž betonskog zida, da bih provirio kroz jedini prozor koji je bio tamo. Pogledao sam u sobu koja je zauzimala gotovo cijelu kućicu. Ondje je bio kuhinjski stol i nekoliko nebojenih drvenih stolica. Uz jedan zid bio je starinski ormarić s dva električna kuhala. Uza suprotan zid bio je uzak nepospremljen krevet. Inače je soba bila prazna.

Bila su jedna zatvorena vrata koja bi mogla voditi u zahod ili kupaonicu. Obišavši okolo do prednje strane kućice pokucao sam na vrata. Nije bilo odgovora. Vratio sam se natrag i ponovno pogledao kroz prozor. Unutrašnja vrata su još uvijek bila zatvorena.

Otišao sam u zalogajnicu i zauzeo stolac na jednom kraju drvenog šanka što mi je omogućavalo pogled na prilaz kućici. Naručio sam janjeći gulaš i kavu te si dao vremena. Čistio sam umak kad su zatrubile tvorničke pištaljke i ljudi koji su završili s poslom počeli su se gomilati unutra.

Hodao sam natrag kroz metalne pogone i otpadna dvorišta dok nisam stigao do ulice i svog Oldsmobilea. Iz odjeljka za rukavice uzeo sam pljosku s brendijem i malo popio, onda sam jedno vrijeme sjedio za upravljačem. No, kao osmatračnica, nije bilo dovoljno dobro. Nisam mogao vidjeti sve prilaze Gronskyjevoj kućici. Mogao bi doći preko željezničke pruge na drugoj strani. Počeo je padati sumrak, pa sam pronašao odlično mjesto između aluminijskog pogona i tvornice čeličnih cijevi.

Duga, neumorna sjedenja pri čekanju bila su dio mog posla koja nikad nisam naučio voljeti. Ali sam naučio živjeti s njima. Čekao sam. Vlasnik zalogajnice zatvorio je i otišao kući. Noć se spustila i cijeli je kraj ispunjen tamom opustio. Nigdje nikakvog svjetla.

Moje različite povrede i bolna mjesta počela su se buniti. Odlučio sam da jednako tako mogu čekati u razumnoj udobnosti. Hodajući natrag prema stražnjem kraju kućice probao sam prozor. Bio je zatvoren. Koristeći vrh svog pištolja otvorio sam rupu u jednom staklenom oknu. Gurnuo sam cijev pištolja kroz rupu i otvorio ručicu. Gurnuvši prozor gore, uzverao sam se preko prozorske daske.

Sunce je cijeli dan pržilo limeni krov i kućica je zadržala vrućinu poput zatvorenog ognjišta. Neko sam vrijeme držao otvoren prozor dok nešto noćnog zraka izvana nije razrijedilo sparinu. Onda sam zatvorio prozor i napipao put do zatvorenih unutarnjih vrata. Otvorio sam ih i upalio šibicu da pogledam. Bila je to mala kupaonica. Samo umivaonik i zahod, ništa više. Zatvorivši vrata napipao sam put preko sobe do uskog kreveta. Ispružio sam se s pištoljem u ruci.

Nisam se bojao da ću zaspati. Pomisao na Gronskog koji bi me zaskočio držala me previše napetim za to. No poslije još jednog sata koji se vukao, počeo sam misliti da sam pogriješio. Vruć, težak zrak, mora da je to bilo više nego sam mogao izdržati. Donosio sam odluku da iziđem, kad sam čuo ključ u bravi.

Prebacivši noge na pod brzo sam ustao i poravnao pištolj.

Vrata su se otvorila, a kroz njih se ukazala njegova zasjenjena gromada. Okrenuo je preki-dač. Upalila se jedna jedina žarulja na plafonu, bacajući po sobi žućkastu svjetlost.

Izgledao je još veći i opakiji nego sam ga zapamtio. Iako sam ustao, još uvijek sam se zbog njega osjećao kao patuljak. Pogledao je mene i moj pištolj i njegovo krupno lice zamišljeno se namrštilo. Veliki dijamant zasja na njegovu malom prstu kad je podigao lijevu ruku i počeošao uho. – Ma gle, gle, mrmljao je. Pogledao je uokolo, pa onda natrag u mene. – Samo ti?

– Samo ja, rekoh. – Kao prošli put. Tek obratno. Ja s pištoljem i pitanjima. Ti s odgovorima.

On opet reče: – Ma što ne kažeš. Čini se da ga nije jako impresionirao pištolj koji sam uperio u njega. Nisam mogao zamisliti mnogo toga što bi impresioniralo tipa njegove veličine, okret-nosti i razorne snage. Padne mi na pamet slika velikog Frenchyja. Pomisao na Frenchyja kako se petlja s Grons-kym bila je ugodna. Gronsky bi od Mungova ragbi igrača ljubimca načinio hamburger.

– Rastvori jaknu, naredio sam Grons-kom. Razmislio je o tome. Onda, kao da nije mogao smisliti prigovor, otkopča jaknu i rastvori je, otkrivajući automatik .45 u navlaci pod rukom.

– Izvadi pištolj, rekoh mu. – Samo vrhovima prstiju. – Iznutra sam bio navijen kao čelična opruga. Znojjenje nije bilo samo od vrućine.

Ludi Rus mi se cerio. – Zašto ga ne dođeš uzeti od mene, druškane?

– Ako me želiš prestrašiti, rekoh, – ne moraš mnogo raditi na tome. Prestrašen sam, a prst mi je na obaraču. Promisli o tome. – Pustio sam ga da čuje nervozu u mom glasu.

Na trenutak je to uzeo u obzir. Onda je, vrhovima palca i kažiprsta izvadio .45 iz navlake, držao ga i hladno gledao u mene.

– Baci ga ovamo, prasnuo sam.

Bacio ga je. Automatik je pao na krevet iza mene. Malo sam lakše disao. Samo malo. Gronsky je izgledao opušteno. Ali nije bio. Mogao sam u njemu vidjeti napetost, mogao sam osjetiti kako zadržava svoju snagu dok ne počinim bilo kakav propust koji će mu dati priliku da ga iskoristi.

– Vruće je tu unutra, iznenada je rekao i preko sobe otišao do stražnjeg prozora. Sasvim ga je podigao od dna. – Ovako je bolje. – Okrenuo se i opet me divlje pogledao.

– Znaš, draškane, rekao je kao u razgovoru, – upasti u moj stan kao što si ti je nezakonito. Čak i pravi policajac treba imati nalog. A ti si samo privatni detektiv. Moglo bi te uvaliti u mnogo nevolja.

– Sigurno, složih se. – Otiđi policajcima i žali se. Oni bi zbog toga bili zbilja veseli. Traže te dovoljno uporno.

Opet se namrštilo. – Traže me? Zašto? Čist sam. Još nisam ništa izveo.

– Misle da si ubio Mariu Barreto.

– Španjolsku mačku u Sondrinu stanu?

– Uh huh.

– Nisam to ja učinio. Nisam je ni taknuo. Nikad čak nisam razgovarao s njom.

– Viđen si kako trčiš iz njezina stana, ostavivši je mrtvu.

– Bila je takva kad sam došao tamo, reče mi Gronsky. – Otišao sam gore pitati zna li gdje je Sondra. Pokucao sam, ali se ništa nije dogodilo. Vrata nisu bila zaključana, pa sam ušao. I vidio kakva je. Brzo sam izišao.

– Proći ćeš pakao pokušavajući natjerati policajce da ti povjeruju.

Gronsky me prodorno gledao. Možda je bio lud, ali nije bio tup. – Pa ako me murja goni, kako to da nisu ovdje? Moj zaduženi iz uvjetne ima moju adresu.

– Ne znaju tvoje ime. Samo kako izgledaš. Nisam im rekao kome odgovara opis.

– Kako to?

– Ne mislim da si je ti ubio, rekoh. – Mislim da je ubijena po nalogu Al Mungoa. Ti nisi momak iz mafije. Ti si uvijek bio samostalac. A ubiti po narudžbi nije u tvom stilu.

Lica namrštena od koncentracije, Gronsky spusti svoju gromadu na jednu od drvenih stolica. Opet počese uho. – Znaš mnogo o meni. A nisi jedan od Mungovih pudla, ili ne bi došao za mnom posve sam. Pa kako onda znaš tako puno?

– Pogledao sam te. Mislim da imaš neke odgovore koji bi mi mogli pomoći da nešto obavim.

– Da? Kao što?

Sjeo sam na stolac sučelice njemu, ali zadržavajući razmak između nas. – Dva ubojstva koja želim prišiti Al Mungou. Imam zamjerke koje želim s njim srediti. Možda ih i ti imaš?

Kratko se nasmijao. – Ja ne. Upravo je obrnuto. – Onda mu osmijeh nestane i on reče: – Ali reći ću ti jednu stvar. Sigurno nisam stisnuo tu Španjolku. Zašto bi? Sondra je ta na koju hoću staviti šape.

– Zašto?

– Što misliš zašto? Pokvarena gadura me otkucala zakonu. Rekla im gdje će me naći. Zbog nje sam upravo završio dvije ušljive godine u buksi.

– Kako znaš da je bila ona? – upitah ga.

– Pa bila je ona. Sondra je bila jedina koja je znala gdje sam se skrivao. Nitko drugi.

– Tražio si i njezin brod, rekoh. – Zašto?

Gronskyjeve oči se suze ponovno me proučivši. – Moj je. Ja sam joj ga dao. Onda ona ode i napravi od mene pljugera. Hoću ga natrag. Treba mi. Kakve to veze ima s tobom?

– Mislim da znam gdje je. Pomogni mi otkriti kako se to uklapa, pa se možda možemo na-
goditi.

– Uklapa u što? – upita Gronsky iznenađeno. Tad ustane.

Učinio je to tako iznenada da me iznenadio. Dignuvši se, u skoku sam prevalio svoju stolicu. – Polako, upozorio sam podižući malo .38.

– Odjednom više ništa ne znam o tebi, teško će on. Mungo bi mogao igrati na ljubazno. Zna da od mene ne bi mogao ništa izvući. Pa nahucka tebe na mene da...

– Znaš ti bolje, rekoh mu, – čitao si o meni u novinama. Znaš kako sam u ovo upao.

– Možda. U redu, reci ti meni. Gdje je brod?

– Prvo pokaži svoje karte.

Polako me pogledao od glave do pete. – Mislim da to moram izbiti iz tebe.

– Promisli ponovo. To je moj postupak.

– Kaže što?

– Moj pištolj.

– Taj? Treba više od starog malog puža .38 da me zaustavi, draškane. – Učini korak prema meni.

– Stani, očajno sam zakriještao. – Ne želim te ustrijeliti.

– Bolje ne, upozori Gronsky. – To bi me razljutilo. – Vidio sam kako se njegova golema građa napreže da me zaskoči.

Začulo se kucanje na ulaznim vratima kućice.

Obojica smo se okrenuli da pogledamo u vrata.

Grubi glas iza nas je šapnuo – Ruke u zrak! Prazne!

Izvio sam glavu i vidio .357 magnum uperen u nas kroz rupu na prozoru i čovjeka s licem jastreba koji ga je držao. Otvorio sam šaku i pustio .38 da lupi na pod. Stavio sam ruke iznad glave.

Earl Gronsky nije s tim bio tako brz. Gledao je prema prozoru i razmišljao o tome.

– Ne budi glup Gronsky, reče čovjek s licem jastreba. – Ovo čim te držim nije .38. Magnum metak izbušit će u tebi rupu dovoljnu da kroz nju provučesh šaku.

Gronsky je polako dignuo svoje glomazne ruke.

– U redu je Terry! – pozove čovjek s licem jastreba.

Vrata kućice se otvoriše. Unutra je ušao težak čovjek brutalna lica u bijelom odijelu i slamatom šeširu. Onaj kojeg sam gledao kako od Al Mungoa prima šamare i udarce nogom, zatim

trči izvršiti njegove naloge. I on je nosio magnum. Svi su Mungovi momci očito voljeli da njihova artiljerija bude snažna i sigurna.

– Lijepo, lijepo, tiho će Gronsky. – Zar to nije Terry Kay. Vidio sam te kako čekaš s ovim drugim dripcem kad sam u utorak izišao iz bukse. Mislio sam da sam vam klisnuo.

– Jesi, ti kopile. I zbog toga sam dobio čvoruge. Bit će mi zadovoljstvo gledati kako ti dobivaš svoje.

Onaj s licem jastreba pope se u prozor. – Tko si, k vragu, ti? – upita upirući u mene teški pištolj.

– Ja sam slučajno upao, rekoh.

Gronsky me pogleda i reče: – Mislim da sam u vezi s tobom prvi put bio u pravu. Oprosti, druškane.

– Nešto sam te pitao, jedno podsjeti jastreboliki.

– O čemu se radi? – prasne Kay. – Tko god da je, ne možemo ga samo ostaviti.

– Možemo ga ostaviti mrtvog, nemarno će jastreboliki. – Nema okolo nikog tko bi čuo pucanj.

Kay je razmislio o tome.

– Ja ću to obaviti, reče jastreboliki, – ako ti nećeš. Nema uopće problema. Beng. U glavu. Onda nećemo morati brinuti o njemu. – Nasmijao mi se.

– Možda bi bilo bolje da ga odvedemo sa sobom, mozgao je Kay. – Neka Mungo odluči.

– Mungo nije ništa rekao o dovođenju još nekog, objasni jastreboliki. – Samo Gronskog.

– Nije ništa rekao ni o ubijanju tipa kojeg ni ne poznajemo.

– Za kog bi vruga on brinuo o tome? – reče jastreboliki. – Samo još jedan mrtav tip. I ništa što bi njegov leš povezalao s nama.

– Bolje da to prepustimo Mungou, ustrajao je Kay iznenada odlučan. – Tako ne može tvrditi da sam opet nešto uprskao.

Jastreboliki popusti. – U redu. To samo znači više posla za nas.

Ponovno sam disao.

Jastreboliki svojom slobodnom rukom posegne u džep i izvuče pendrek. Svojim magnumom mahne Gronskom i meni. – Okrenite se. Leđima prema meni.

– Ne, reče Kay. – Čekaj dok stignemo do auta. Nokautiraj ih ovdje pa ćemo ih cijelim putem morati nositi.

Jastreboliki slegne ramenima i pendrek spusti natrag u džep. Kay se približi rubu kreveta dok nas je i dalje gledao u lice. Slobodnom rukom podigao je Gronskyjev .45 i stavio ga u svoj džep. Onda je čučnuo oboružan mojim .38 u lijevoj ruci, svojim magnumom u desnoj. Oba je pištolja uperio u nas. – Ti idi prvi, rekao je jastrebolikom.

Jastreboliki se vratio do ulaza i tamo stao s pištoljem u ruci.

– Sad vas dvojica, naredi Kay.

Gronsky mi tiho promrmlja: – Ostani opušten, druškane. – Okrenuo se i krenuo prema vratima. Dok se približavao jastreboliki se povukao unatrag. Išao sam za Gronskym. Kay mi je prišao straga držeći razmak od dohvata ruke.

Izvan kućice bilo je tek toliko mjesečine da vidimo onog pored sebe. Momci s pištoljima zauzeli su mjesta iza nas Kay lijevo od Gronskog, jastreboliki meni s desna.

– Hodajte, naredi Kay.

Gronsky i ja stali smo hodati jedan pored drugog, slušajući Kavove tihe naredbe. Pokušao sam ostati opušten, kako je Gronsky rekao. No bilo je teško, misleći o tim pištoljima uperenim u moja leđa. Znajući kamo me vode ti pištolji. I što će mi učiniti pošto tamo stignemo.

Hodali smo u smjeru ulice, idući između zidova dvaju pogona metalnih proizvoda. Ispred su se dizale gomile otpada, tamna brda nasuprot noćnom nebu. Vukli smo se u jako zasjenjenu udolinu između brežuljka slupanih automobila što se dizao visoko poput trokatnice i ogromne

gomile hrđavih, savinutih greda, opruga, bojlera i staromodnih kada. U toj udolini Gronsky je hodajući pored mene postao ogromna, tamna sjenka.

Sjenka izvije ruku i debeli prst gurne u moju ruku. Zgrčio sam se, pripremajući se za to.

Ali i tako je njegov pokret, kad je stigao, bio tako brz da me uhvatio usred koraka, pa skoro nisam reagirao na vrijeme.

Iznenada se nisko sagnuo, zavrtio i bacio se na Kaya. Okrenuo sam se kad je jedan od pištolja u Kavevoj ruci zagrmio i šiknuo plamen. Metak je prošao iznad Gronskog, prozujao pored mog obraza i ostao u brdu zdrobljenih automobila iza mene. Sljedećeg trena Gronsky je držao Kaya s jednom rukom na njegovu vratu, drugom je hvatao nogu. Kay je divlje zavrištao kad ga je Gronsky podigao visoko iznad glave i nevjerojatnom snagom zavitlao u jastrebolikog. Jastreboliki je baš na vrijeme odskočio u stranu. Uz njega se prekobacilo Kayevo razmahano tijelo i tresnulo u gomilu metalnih otpadaka, odskočilo i ispružilo se na tamnom tlu. Magnum u ruci jastrebolikog opalio je kad je Kay pao. Gronskyjeva desna noga prelomila se natrag. Njegova se ogromna pojava prevalila između nas s licem na dolje. Odbacio sam se skokom na glavu preko Gronskog. Kay se nije pomaknuo kad sam se na njemu prizemljio. Ruke su mi mahnito grabile, prsti tražili njegov džep. Drugi pucanj jastrebolikog trgnuo je tkaninu moje jakne kad sam pronašao džep i izvukao Gronskyjev .45. Otkočio sam ga, otkoturao se od Kaya i opalio u jastrebolikog. Duboki mrak koji je mene spasio od njegova pogotka njega je spasio od mog. Metak je dvaput zazvonio udarivši o metal. No to je bilo dovoljno kako bi jastrebolikog natjeralo da kroz mrak skoči unatrag. Sljedećeg je trena nestao iza brdovitog povišenja slupanih automobila.

Podigao sam se na koljena i ostao tamo nekoliko trenutaka, držeći .45 u znojnim prstima, brzo dišući i naprežući se da vidim kroz mrak. Pomicao sam lijevu ruku po Kayu i stao kad sam dosegnuo njegov vrat. Bio je slomljen snagom Gronskyjeva bacanja.

– Gronsky? – siknuo sam.

– Još sam ovdje, odvratio je šaptom. – Ali to je sve. Gotovo mi je otkinulo nogu. Kostu su slupane. – Glas mu nije izdavao ni trag agonije koju je morao osjećati. – Bolje sredi tog gada, reče, – ili će on srediti nas.

– Možeš li se micati? – upitao sam, nervozno loveći bilo kakav tračak kretanja oko tog brda automobila.

– Da. Malo. Vući se.

– Pomakni se onda, rekoh mu. – On zna gdje si.

– I ti, šapne Gronsky.

Kimnuo sam, pomislivši da u mraku ne može vidjeti kimanje. Podvukavši noge ispod sebe, krenuo sam naprijed u niskom čučnju, pipajući svaki korak kako ne bih napravio buku. Došao sam do brda zapletenih automobila, čekao i slušao. Nisam ništa čuo. Brzo sam pogledao na lijevo, pa na desno. Ništa se, izgleda, nije micalo u mraku oko podnožja nevjerojatne gomile automobila.

Krenuo sam oko nje krećući se na desno. Onda sam stao. Jastreboliki me vjerojatno čekao s druge strane. Mogao bi biti blizu ili nešto dalje ili čak gore u jednom od automobila.

Pogledao sam u nered koji se dizao nada mnom. Na dnu gomile, ispred mene, bio je preokrenut velik Cadillac... Stavivši nogu na njegovu osovinu i lijevom rukom dohvativši jedan od njegovih kotača bez guma podigao sam se gore među vozila, migoljio između kotača kamiona koji je ležao na Cadillacu. Puzio sam po zdrobljenom krovu drugog auta, popeo se na prevrnuti bok još jednog, prošao oko zgnječene haube i ugurao se između podova dvaju automobila što su stajala uspravno, s kotačima koji su bili zgnječeni zajedno.

Kažu da ljudi koji ulaze u egipatsku piramidu imaju osjećaj noćne more kako sve tisuće robova koji su umrli gradeći je stoje tamo, promatrajući ih. Unutar planine automobila počeo sam doživljavati gotovo isti osjećaj. Nekoliko je automobila bilo staro. Većina je tamo bila kao rezultat nesreća, toliko teških da su sad vrijedili samo kao smeće. Svaki je imao posebnu priču o propasti, ljudima koji su umrli ili su užasno osakaćeni. U tišini unutrašnjosti metalne planine

činilo mi se da čujem sablasno udaljenu silovitost klizanja guma, vrištanje putnika, cviljenje guma, zveket metala; jecanje razmrcvarenih žrtava.

Micao sam se pored auta čiji je motor bio gurnut natrag kroz prednje sjedalo, jednog čiji je krov bio spljošten na obama sjedalima, još jednog savinutog u oblik potkove, jednog čiji je rezervoar zahvatio plamen i spalio u pepeo unutrašnje podstave.

Bilo je to polako, pažljivo kretanje. Dopro sam do središta na dnu gomile automobila, pro-močen znojem. Ali gori od toga bio je ošamućujući strah. Sve što se trebalo dogoditi bilo je da moja težina pomakne jedan od tih automobila samo malo. Tad bi se cijela planina oko i iznad mene slegnula i zgnječila me u žele. Svakim inčom tog puta bio sam svjestan tih stotina tona koje iznad mene pritišću prema dolje, polako sam se i oprezno vukao kroz iskrenute, izmučene tunele smeća.

Neki sportski auto, zgnječen gotovo do neprepoznatljivosti, blokirao je kraj jednog od tih tunela. A nije bilo mjesta da se okrenem. Bio sam prisiljen odvući se natrag, nogama naprijed, tražeći zaobilaznicu.

Suvratak nogavice zapeo mi je za razlupani blatobran iza mene. Zarobljen vratima automobila koja su mi pritisnula ramena i otkinute gume koja mi se naslanjala na trticu nisam nijednom rukom mogao dosegnuti uhvaćenu nogavicu. Oprezno sam micao nogu, pokušavajući je osloboditi. Nisam mogao. Materijal mojih hlača bio je uhvaćen kao usta ribe na kukastoj udici. Na kraju sam, udahnuvši duboko da odstranim paniku, počeo nogu vući gore, polako, odmjereno. Čuo sam drapanje tkanine i onda mi je noga bila slobodna. Ništa se u toj gomili automobila nije pomaklo. Odahnuo sam.

Ponovno sam počeo migoljiti natraške. Dospio sam do bočne strane jednog Studebakera. Uхватivši se za njegovu ručku na vratima, podigao sam se, popeo se kroz njegov prozor na razorena sjedišta. Izišao sam kroz drugi prozor ispod visećih kotača jednog drugog auta. Ponovno razmotrivši svoj smjer, otpuzao sam na lijevo, prošao kroz otvorenu haubu bez motora jednog kamiona.

Iznenada sam se našao u položaju da gledam na otpadno dvorište s druge strane automobil-ske gomile.

Ležao sam miran, jedva dišući. Nisam vidio da se išta miče. Čekao sam, s .45 stisnutim u ruci.

Tad sam čuo nešto ispod mene. Struganje kožne cipele po tlu.

Uperio sam .45 ravno dolje i opalio na slijepo, hitac je raspršio noćnu tišinu.

Jedna se sjenka pomakla, odskakući od podnožja gomile. Bljesak revolverskog hica i prasak magnuma. Teškokalibarski metak jastrebolikog odgrizao je metal nekoliko inča iznad moje glave. Pucao sam dvaput u brzom slijedu na bljesak njegova pištolja, stežući okidač i osjećajući automatski tutanj i povratno djelovanje u svojoj ruci.

Jastreboliki je skočio prema brijegu metalnih otpadaka, pucajući na mene dok je trčao, njegovi su meci zvečali među autima svuda oko mene. Onda ga je na trenutak dohvatila mjesečina, čvrsto ocrtavajući njegovu tamnu priliku. Brzo sam naciljao i pogodio ga, vidio sam kako ga je tane tresnulo na gomilu smeća. Odskočio je s njega, posrnuo nekoliko koraka i opalio još jedan pucanj u mom smjeru. Metak je zazvonio o metal ispod mog lica kad sam ga opet pogodio. Moj ga je metak oborio s nogu, zavrteo u zrak i srušio na zemlju poput vreće rasklimanih kostiju.

Izvukao sam se iz gomile automobila, spustio se niz kosinu na zemlju, otrčao prema Jastrebolikom u niskom čučnju, s .45 u mojoj ruci spremnim za još jedan hitac. Nije bio potreban. Moj mu je prvi hitac otrgnuo bok. Drugi mu je udario kroz rebra i zaustavio srce.

Uvlačeći zrak u pluća, požurio sam natrag tamo gdje sam ostavio Gronskog. Nije bio tamo. Zazvao sam ga.

– Ovdje, slabo se odazvao.

Našao sam ga kako leži na tlu između kade i hrđavog bojlera. Desna noga mu je bila ispružena naprijed pod neprirodnim kutom, krv mu je natapala hlačnicu od iznad koljena do suvrat-

ka. Cipela mu je njom bila natopljena. Skinuo je kravatu i zavezao je oko bedra kao podvez žila.

– Jesi li ga? – zakriješti Gronsky.

– Sredio sam ga. Čekaj ovdje. – Otišao sam tamo gdje je bio Kay, pipao sam oko njegova tijela dok nisam pronašao svoj .38. Zabivši .45 u lijevi džep jakne i .38 u desni vratio sam se Gronskom.

– Moramo zbrisati odavde, nesigurno je šapnuo. – Ako je itko čuo pucnje, murjaci će biti na putu. Znam tipa koji će me sakrit.

– Treba ti bolnica, rekoh mu.

– Neću nikakvu optužbu za ubojstvo koje nisam počinio, režao je.

Nisam bio raspoložen za raspravu. – Hajde da vidimo možemo li te staviti u moj auto.

Pomogao sam mu da sjedne. Duboki uzdah pobjegao mu je kroz stisnute zube, ali stavio je desnu ruku oko mog ramena.

– Upotrijebi me kao štaku, rekoh. Polako smo krenuli pored gomile smeća prema ulici, Gronsky je visio na meni i skakao po lijevoj nozi.

Uspjeli smo proći možda dvadeset stopa kad su iznenada škljocnula dva reflektora i uhvatila nas u svoje zasljepljujuće svjetlo.

Pustio sam Gronskog i izvukao .38 iz džepa.

– Ostavi to, zalajao je strogi glas. – Pokriveni ste. Baci taj pištolj!

Onda sam vidio mjedene gumbe iza reflektora.

Gronsky je sjedeći na zemlji iza mene vidio isto.

– Policajci, s odvratnošću je zarežao. – To upropaštava.

Bacio sam pištolj. Policajci su došli do nas, s izvađenim pištoljima. Brzo sam im rekao tko sam i što sam. – Možete me provjeriti kod poručnika Santinija u gradskim Ubojstvima ili Hala Rubina u šerifovu uredu.

– Vidjet ćemo, reče jedan od policajaca. Uzeo je .45 iz mog džepa, sagnuo se i podigao moj .38, opipao je Gronskog zbog oružja. On se ispravio i rekao drugom policajcu: – Bolje da to brzo obavimo.

Svaki je od njih uzeo Gronskog za jednu ruku, pa ga podigoše. Naređeno mi je da hodam naprijed prema ulici. Polako smo stigli do ceste gdje je ispred mog Oldsa bilo parkirano policijsko vozilo.

– Ovamo, reče jedan od policajaca dok su pomagali Gronskom skočiti do bočne strane njihova vozila, – smjestit ćemo vas na stražnje sjedalo i...

Gronskyjeve ruke, što ih je držao preko njihovih ramena, iznenada se pokrenuše. Balansirajući na lijevoj nozi, istrgnuo je zglavke iz njihovih ruku. Prije nego su

shvatili što se događa, Gronsky je svojim moćnim rukama uhvatio njihove vratove i obojicu ih bacio na mene.

Jedan od policajaca posrne nekoliko koraka, tad uhvati ravnotežu. Drugi je tresnuo u mene i obojica smo pali na pločnik. Gronsky se hitnuo iza upravljača na prednje sjedalo policijskog vozila. Pokušavao je upaliti kad je policajac koji je još bio na nogama skočio do otvorenih vrata vozila i zamahnuo pendrekom. Zahvatio je Gronskog po sljepoočnici, oborio ga postrance na prednje sjedalo.

Odbio se natrag kao da je načinjezin od opruga. Glava mu se pijano objesila na širokom vratu, ali njegove ogromne ruke ispružile su se van za policajčevim vratom. Policajac opet zamahnuo pendrekom, opalivši svom snagom dolje po vrhu Gronskyjeve glavurde.

Na tren se činilo da Gronsky nije ni osjetio. Sjedio je tamo, ruke su mu još uvijek bile ispružene prema policajcu. Tad mu se oči zastakliše. Srušio se naprijed iz auta, opalio licem o pločnik i ostao ležati.

Policajac s pendrekom stajao je nad njim, teško disao i izgledao zabezeknut.

– Kakav čovjek! – šapnuo je.

13.

Pojavio sam se na kratkom zasjedanju u centrali, u uredu kapetana Murrava Jonesa. Tamo nas je bilo četvero kapetan Jones, Al Mungo, Mungov odvjetnik i ja. Ali uglavnom je govorio Mungov odvjetnik, jedan bivši okružni tužitelj. Mungo nije rekao ni riječ. Cijelo vrijeme nije s mene micao oči. Svjetlo lampe svjetlucalo je na njegovim naočalama u rožnatom okviru i prikivalo izraz njegovih očiju. Usta su mu imala izraz koji mi je trebao da shvatim poruku.

Ono što je njegov odvjetnik imao za reći pridodalo je neospornoj činjenici da ne mogu dokazati nijednu optužbu koju sam iznio. Nije bilo dokaza da me Mungo dao pretući ili pokušao ubiti. Nema potvrde da sam Kaya vidio kod Mungoa, niti da su Kay i jastreboliki obojica poznati kriminalci koji bi za novac radili za bilo koga na bilo koji način bili povezani s Mungom.

Kapetanu Jonesu to se baš nije sviđalo, no bio je prisiljen složiti se.

– I, zaključio je Mungov odvjetnik, kreposno piljeći u mene, – desi li se samo još jednom slučaj neosnovanih optužbi protiv mog klijenta, mi ćemo vas odvesti na sud. Smatrajte se sretnim, ako najgore što će vam se dogoditi bude gubitak dozvole. Razumijete?

Razumio sam.

Kad su otišli Mungo i njegov odvjetnik, kapetan Jones održao mi je blagu lekciju. Nije mu Mungo značio ništa više nego meni. Ljudi koji su se obogatili zločinom i ubojstvima, a onda mislili da mogu kupiti ugled, dizali su mu tlak. Ali bez dokaza, slovo zakona bilo je na Mungovoj strani. A između njih, Mungo i njegov odvjetnik imali su utjecaj kojim su i nebo mogli oborušiti na mene.

Izvan Jonesova ureda, njegova je tajnica imala spremnu natipkanu izjavu što sam je dao o noćasnjim događajima. Potpisao sam je, pronašao Santinija i nas smo dvojica otišli u bolnicu posjetiti Earla Gronskog.

Ludog Rusa sreća je potpuno napustila. Smrt Kaya i jastrebolikog je automatski uključila Ubojstva. Poručnik Santini pogledao je veličinu Gronskog i smeđe odijelo koje je još uvijek nosio i pozvao svog svjedoka iz stana ispod Marie Barreto. Žena je identificirala Gronskog kao čovjeka koji je trčao iz stana mrtve Barretice.

Gronsky, optužen da je zadavio Mariu, šutio je kao zaliven. Sve što su iz njega uspjeli izvući bilo je da želi vidjeti mene.

Gronsky je u bolnici imao sobu za sebe, s policajcem da ga čuva. Samo jednog policajca. No mislili su da Gronsky s jednom smrskanom nogom, imobiliziranom s utegom, neće biti velik problem. Ja nisam bio tako siguran. Čak i polehnut na leđima u krevetu, s nogom vezanom za kolotur, izgledao je veličanstveno. Kad smo ušli u njegovu sobu, glava mu je bila oslonjena na dva jastuka i pušio je cigaretu.

Kad me ugledao, zgnječio je cigaretu u pepeljaru na grudima i rekao: – Bok, draškane. Kako si?

– Bolje od tebe.

– Oslobođen si?

– Uh huh. Ta dva bandita imaju dosje neuredan poput tvoje noge. Čini se da nitko ne žali njihov nestanak.

– U redu, onda, reče Gronsky. – Imam prijedlog. Ti si privatni dekster. Hoću da za mene obaviš jedan posao. Hoće mi prikačiti optužbu za zločin. Izvuci me iz toga.

Santinijeva vilica se zategnula. – Ako je to optužba za provalu, pokušaj za promjenu biti iskren s nama. Počni govoriti i...

– Glupost! – reče Gronsky. – Policija je samo iskoristila svaku riječ koju sam izgovorio da me jače iscrpi.

– Rome vjerojatno neće otkriti ništa što mi ne možemo, oštro će Santini.

– Razliku čini kako on to koristi, Gronskey će. – Vi niste za mene. Policija radi za zakon. Rome radi za novac. Ako je to moj novac, radit će za mene.

Gronskey skinje veliki dijamantni prsten s malog prsta i podigne ga prema svjetlu. – Vidiš to? Za njega možeš dobiti tisuću petsto dolara, bilo gdje. Znam. Dva puta sam ga morao založiti.

Bacio je prsten Santiniju koji ga uhvati s obje ruke. – Provjeri, poručnice, reče mu Gronskey. – Nije vruć. Moj je, legalan. Kupio sam ga prije tri godine u draguljarnici Mvfair, prijeko u Beachu.

Ponovno me pogledao. – Tvoj je, kad dokažeš da nisam ubio Barreticu. Prisutni poručnik je svjedok da sam to rekao.

Razmislio sam o tome. – U redu, to je dogovor. Ali shvati jedno. Ako otkrijem dokaz da si je ubio, neću ga prikriti. Otići će cajkanima pomoći protiv tebe.

– Nisam je ubio, umornim će glasom Gronskey. – Dokaži to i skini mi policiju s grbače, pa je prsten tvoj. Inače ću ga morati upotrijebiti da si platim pametnog odvjetnika.

Za ostatak te noći prijavio sam se pod lažnim imenom u hotelu Biscayne Boulevard. Još uvijek mi je prijetila Mungova smrtna presuda. Nisam želio ići nikamo gdje bi mogli čekati njegovi izvršitelji. Dao sam si u sobu donijeti dupli brendi i upotrijebio ga da smirim rastrgane živce dok ne dođe san.

Sljedećeg jutra osjećao sam se bolje. Splasnuli su učinci onog što su izveli Frenchy i Shey. Poslije doručka sam se obrijao, a onda otišao u robnu kuću i kupio novu odjeću. Ionako sam, poslije puzanja kroz hrpu uništenih automobila, trebao novo odijelo. Presvukao sam se i nazvao svoj ured. Margo je rekla da je tog jutra iza devet bio jedan poziv za mene. Od Gretchen Forrest. Željela je da joj se odmah javim.

Pogledao sam njezin broj i nazvao iz telefonske govornice.

– Gospodine Rome, rekla je kad je došla do telefona, – moram s vama govoriti.

– O čemu?

– Želim vas unajmiti. To je to je nešto o čemu ne mogu razgovarati telefonom.

– U redu, rekoh joj. – Možete li za sat vremena biti u mom uredu? – Dao sam joj adresu.

– Radije bih da vi dođete ovdje, reče Gretchen Forrest. – Platit ću vaše vrijeme. A ovdje će biti jednako lako razgovarati.

– Da. Ali ne tako sigurno.

– Što?

– Ne volim neke od vaših susjeda, gđice Forrest. Moj ured. Za jedan sat. – Spustio sam slušalicu.

Moj posjet Obalnoj straži nije dugo trajao. Htio sam samo provjeriti priču o brodu Marie Barreto. Slagalo se. Nesreća je bila pravovremeno prijavljena, njezina je lokacija sukladno propisima bila zabilježena na kartama Obalne straže.

Brod što ga je posjedovala Sondra Lomax bio je dvadeset dvije stope dugačak, lagan brod od fiberglasa s kabinom, pokretan s dva izvanbrodska motora. Polomio je kobilicu na podvodnoj stijeni Elliot Keya i potonuo. Bez žrtava.

Temeljito sam provjerio susjedstvo zgrade svog ureda prije no što sam ušao. Nije bilo znaka Mungovih momaka, što me začudilo. Kad sam se oprezno popeo do svog ureda i ušao u njega bez da sam utrčao u klopku, još sam se više iznenadio. Zatvorivši vrata ureda, provjerio sam svoju sobicu. Nije bilo ničeg osim mog kišnog ogrtača.

Sjeo sam u stolicu na okretanje iza stola i razmišljao. Tad sam svoj .38 specijal stavio u srednju ladicu stola, ostavio sam je tek toliko otvorenu da ga u brzini mogu dohvatiti. Čekao sam.

Mnogo možete reći po sjenci osobe kroz mliječno staklo. Čulo se kucanje. Stavio sam ruku na pištolj. – Udite.

Bila je to Gretchen Forrest u svijetlozelenom kostimu uredno sašivenom po njezinoj punašnoj figuri. Činilo se da nije bilo nikoga drugog. Za sobom je zatvorila vrata.

– Hoćete li ih, molim vas, zaključati, predložio sam.

– Zaključati ih?

– Ne želim da nas itko ometa. Pretpostavljam da se jednako osjećate.

Okrenula je ključ. Pustio sam pištolj pa izvadio ruku iz ladice. – Sjednite, gdice Forrest.

Bila je daleko sređenija nego zadnji put. I trijezna. Prvo je letimice pogledala po mom uredu pogledom koji je nastojao procijeniti moje prihode. Njezina je procjena bila pogrešna, ali nije znala koliko sam trošio da bih nahranio svoju kockarsku groznicu. Došla je do stola i sjela uspravno na kožnatu stolicu pored njega. Skinula je svoje maslinastozelene rukavice i uredno ih složila na torbicu na svojim koljenima. Onda me ponovno pogledala.

To ju je malo uznemirilo. Taj pogled izbliza. Podigao sam ruku i dotaknuo meko mjesto ispod svog lijevog oka. Oteklina je tu i uzduž vilice nestala, a i kvrga na sljepoočnici je splasnula. No modrice su i dalje bile vidljive.

– Uspomene na vaše prijatelje, rekoh joj.

– Žao mi je. Jesu li vas jako povrijedili?

– Ozlijedili su me.

– Pa žao mi je. – Drsko je ponovila. Nije bila naviknuta da to kaže i odbijala je da je stavim u tu poziciju. – Zato sam vas morala vidjeti. Da objasnim, i... – Oklijevala je, gotovo srdito me proučavajući. – Mogu li vam vjerovati?

– O čemu?

– Nekim činjenicama o meni.

– Ovaj ured imam prilično dugo, rekoh joj. – Privatni detektiv kojem se ne može vjerovati ne traje dugo. Pročuje se.

Razmislila je o tome. Onda žestoko reče: – Sve je to taj ušljivi novac koji je stvorio moj otac, razumije se. Sve što mi je ikad kupio jest nevolja. Počevši od te borbe za nadzor nada mnom i Kit nakon što je otac umro. Ja sam tada imala samo trinaest, ali nikad nisam zaboravila ni jednu ušljivu sitnicu od toga. To je jedna od stvari kojih je Kit bila pošteđena. Ona je bila tek beba.

Podigla je glavu, a lice joj se zategnulo od srdžbe i obrambene oholosti. – Kit je bila pošteđena mnogih stvari kojih ja nisam bila. Ponekad mislim da je Kit provela život samo gledajući što se meni događalo, a onda obilazila oko svake zamke u koju je vidjela da upadam.

Zašutjela je. Zapalio sam Lucky, čekao da nastavi.

– Smeta li vas ako je uzmem? – upita Gretchen Forrest, pružajući ruku. – Trebat ću je više nego vi.

Izvadio sam cigaretu iz usta i pružio joj. Stavila ju je među usne i povukla, pustila da dim iziđe iz njezinih usta i kroz njega me pogledala stisnutih očiju. Bila je to intimna kretnja. Ali učinila ju je previše umiljato, previše iskusno. Mogao sam osjetiti sve prilike kad je upotrijebila taj trik, sve muškarce na kojima ga je iskoristila.

– Znae, mrmrljala je, – vi ste vrlo privlačan muškarac, g. Rome. Žao mi je što su vam tako oštetili lice. Sve je to bila užasna pogreška.

– Drago mi je da znam kako je to bila pogreška, rekoh.

Povukla je još jedan dim, nagnula se naprijed i zgnječila cigaretu u pepeljari na stolu. Nije htjela pušiti samo načiniti kretnju.

– Ucjenjuju me, rekla mi je nenadano. – Mislila sam da ste vi jedan od ucjenjivača.

– A sad mislite da nisam?

Gretchen Forrest kimnu. – Znam da niste. Čovjek koga sam očekivala se pojavio. Nakon što ste vi otišli.

– Je li i on dobio dozu Mungova tretmana?

Napravila je skrušeno lice. – Ne. Znae, ja sam već mislila da ste vi on. I kad se on pojavio odmah nakon što ste vi otišli, iznenadio me. Morala sam dati novac koji su tražili, a on je nestao prije nego sam išta mogla napraviti.

– A kako se Mungo uklapa u to?

– Al Mungo je susjed. Prilično smo se dobro upoznali. – Malo se nasmijala. – Ne nalazite posvuda tako uzbudljive susjede kao što je on. Od njega dobivam energiju.

– Da. On je vrlo zabavan, svakako.

– Ne biste vjerovali, reče Gretchen Forrest, – ali Al Mungo je jedan od najžešćih društvenih skorojevića kojeg sam ikad srela. Ne može učiniti dovoljno za ljude za koje misli da su iznad njega. Kad je počela ta stvar s ucjenjivanjem, nisam se mogla sjetiti nikog drugog kome bih se obratila. Rečeno mi je da će čovjek koga ne poznajem doći po novac. Mungo mi je rekao da ga nazovem kad taj čovjek dođe. No došli ste vi. I tako sam razumljivo mislila da ste vi on. Sigurno me ne možete kriviti.

– Sigurno ne, rekoh.

Kad vas je Sam najavio, nazvala sam Mungoa. Kad ste mi rekli tko ste i sve, sumnjala sam da sam pogriješila. No onda ste počeli govoriti o Sondri Lomax i toj proklesoj zabavi kod mene u utorak navečer, i ja sam zaključila da to morate biti vi, napokon, samo da izigravate tajnovitost kako biste me zbunili.

– Stanite, rekoh joj. – Kako je moje spominjanje Sondre i vaše zabave napravilo od mene ucjenjivača?

– Jer sam znala da je Sondra Lomax bila jedan od ucjenjivača. A na toj su zabavi napravili tu fotografiju.

– Bolje da počnete od početka, rekoh, – jer dosad sam daleko iza vas.

– Ta zabava, reče Gretchen Forrest, – to je bio početak. Tamo je bila Sondra Lomax. A isto tako, očigledno, i čovjek o kojem sam vam govorila. Bilo je tamo mnogo ljudi koje nisam poznavala. U svakom slučaju, nalila sam se prilično rano i ne sjećam se da sam ga vidjela. Čini se da je imao malen fotoaparatus kojim me fotografirao. Tad je, pretpostavljam, otišao sa Sondrom. Sljedeće poslijepodne bila je srijeda Sondra je opet došla u moju kuću. S fotografijom. Pokazala mi ju je i zatražila deset tisuća dolara za negativ i sve njezine kopije. Rekla je kako će čovjek koji ju je snimio doći po novac u četvrtak navečer.

– I došao je, poslije mene, rekoh. – Dali ste mu novac?

– Da.

– Kako je izgledao?

– Ah visok. Širokih ramena. Oko četrdeset pet, pretpostavljam, proćelav. I s brkovima. – Gretchen Forrest malo je razmišljala i slegnula ramenima. – To je otprilike sve što vam mogu o njemu reći.

– A sad, rekoh, – žele još novaca.

– Da. Kako ste znali?

– Obično traže. – Gretchen Forrest otvori torbicu, izvadi i otvori kuvertu. – Ovo je stiglo jutarnjom poštom.

Kuverta je pisaćim strojem bila naslovljena na Gretchen Forrest. Bila je poslana posebnom avionskom pošiljkom. Na njoj je bila marka iz Las Vegasa, s datumom od prethodnog dana.

Uzeo sam iz kuverte malu fotografiju i presavijen list papira. Pogledao sam prvo fotografiju.

Bila je to slika Gretchen Forrest koja sjedi u krilu Larryja Scorea, na sofi u njezinoj dnevnoj sobi. Nitko se drugi nije vidio na slici. Imala je jednu ruku oko Scoreova vrata, čašu pića u jednoj ruci, a Score je držao ruke na njoj na takav način da to većina ljudi ne bi smatrala pristojnim čak ni u privatnosti.

To je bilo to, sve. Oboje su bili potpuno obučeni.

Stavio sam fotografiju na stol i pogledao Gretchen Forrest. Ona je uporno zurila u neku točku na zidu iznad moje glave.

– Jedva bih pomislio, istaknuh, – da je to vrsta fotografije koja vrijedi deset tisuća ucijenjenog novca.

– Vi ne razumijete, ona će ne gledajući me. – Larry ima vrlo loš kriminalni dosje. A ja imam sina. Bobbyja.

Njegov je otac Vance Stuart. Pretpostavljam da znate o njemu.

– Uh huh. – Vance Stuart je bio postariji filmski glumac. Prema onom čega sam se sjećao iz novinskih članaka, bio je Gretchenin treći muž. Ili možda četvrti. Rastala se od njega iz uobičajenog razloga nevjernost i dobila rastavu na uobičajenoj osnovi – Duševnoj okrutnosti.

– Bobby je vani na Obali kod Vancea u godišnjem posjetu od mjesec dana. Kad smo se rastali Vance je skakao u previše kreveta da bi se dao osedlati malim sinom. No sad Vance postaje star i umoran, a Bobby raste. Sad želi trajnu skrb nad Bobbyjem. Ali neće ga dobiti. Bobby je moj i zadržat ću ga!

U mom poslu vidiš sve vrste pohlepe za novcem, seksom, moći. Ali pogled pohlepe koji se pokazao kod Gretchen Forrest, kad je govorila o svom sinu, bio je jedan od najintenzivnijih koje sam ikad vidio. Razmišljao sam o tome što joj je učinila borba za skrbništvo i osjetio duboko sažaljenje za tog dečka.

– Sondra Lomax, nastavila je mirnije, – prijetila je da će tu sliku poslati Vanceu. To ništa ne znači. Bila sam samo pijana i zafrkavala se. Ali Vanceovi odvjetnici bili bi u stanju reći da žena koja se druži s poznatim kriminalcima nije pogodna majka za Bobbyja. Ne mogu dozvoliti da se to dogodi. Ali ne želim biti dalje ucjenjivana.

Spustio sam fotografiju i otvorio list papira. Kao i kuverta bio je napisan strojem. Bez potpisa. Pisalo je: – Zaboravili smo vam dati sve. Ako želite ostatak, pošaljite isto kao i prije na Jane Smith, poste restante, Las Vegas.

Ponovno sam složio pismo i pogledao Gretchen Forrest. – Što točno želite da učinim?

– Pobrinite se da me Sondra Lomax prestane ucjenjivati. I da ta fotografija ne dospije u novine gdje može umanjiti moje izgleda s Bobbyjem. Ja sam izradila neku vrstu plana na putu ovamo. Ne bih li mogla poslati pismo Janei Smith u Las Vegas poste restante, ali bez novaca unutra? Pa kad biste uspjeli uskočiti u avion za tamo, i uhvatiti ih kad dođu podignuti pismo. – Slegnula je ramenima. – Pa, pretpostavljam kako biste našli neki način kako ih prisiliti da me prestanu gnjaviti.

– Vjerojatno, rekoh joj.

– Platit ću vam dvostruko od vašeg uobičajenog honorara ma koliki god on bio, žustro me uvjeravala. – I vaše troškove, naravno. Nije mi važno koliko stoji. Samo ako uspijete. Platit ću vam i bonus ako uspijete.

– Kako veliki bonus imate na pameti, gđice Forrest?

– Voljela bi da me zovete Gretchen.

Kimnuo sam. – Bonus?

Napućila je usne i zamišljeno me gledala. – Kako bi bilo tri tisuće dolara?

– Bilo bi prilično dobro, rekoh joj.

Vjerovao sam kako sam sad shvatio. To bi objasnilo i zašto nisam natrčao na Mungove momke na putu do ureda. Sjednica u uredu kapetana Jonesa napravila je rez u Mungovim planovima za moje smaknuće. Nisam mogao potkrijepiti svoju tvrdnju da me pokušao dati ubiti. A kad bih bio ubijen, to bi po Mungoa loše izgledalo. On bi vjerojatno mogao iz toga izmigoljiti, ali bi to na njega navuklo neželjen pritisak. Tako me, ako je moja pretpostavka točna, odlučio na drugi način skinuti sa svojih leđa. Poslat će Gretchen Forrest da me odvraća. Ako nisam vjerovao njezinoj priči mogao bih povjerovati njezinu novcu. Ideja je bila da krenem u Las Vegas i ostanem tamo čekajući kod poste restante nekog tko se nikad neće pojaviti. S tim da mi Gretchen plaća dvostruki honorar i troškove, ne bi se trebao buniti da dugo uživam u Las Vegasu. Kad bih se od toga umorio, mogao bih dobiti njezin bonus u zamjenu za to da sudjelujem u smicalici.

To je bio jedan način da se to shvati.

No postojala je uvijek, naravno, mogućnost da mi je Gretchen govorila istinu. U tom slučaju nije imalo smisla tresnuti u zube bonus od tri tisuće dolara. To me nije neizbježno moralo

odvratiti. Jer lagala ona ili govorila istinu još uvijek je visjelo otkrivanje odgovora na to što se dogodilo Sondri Lomax.

Pristao sam prihvatiti posao.

Izvadio sam formular i natipkao sporazum o bonusu. Trebao sam dobiti tri tisuće u zamjenu za osiguranje da Sondra Lomax prestane predstavljati bilo kakvu vrstu dosađivanja ili prijetnje za Gretchen Forrest. Margo, iz susjednog ureda mog odvjetnika Ben Silvera, posvjedočila je naše potpise i stavila na sporazum svoj žig javnog bilježnika. Budući da je Margo otišla, Gretchen Forrest reče: – Dobro, sad je, pretpostavljam, najbolje da napišem ček za vas kao zastupnika.

– Ne, rekoh joj. – To neće biti potrebno. Poslat ću vam račun.

– Ali trebat ćete avionsku kartu. Bit će troškova.

– Što god potrošim radeći za vas, uvjerih je, – bit će uključeno u moj račun.

Nije bila sasvim sigurna što da s tim učini. Pokušala je nešto otkriti iz mog izraza.

– Dobro, rekla je konačno, – trebam li sad poslati pismo? Ono za Jane Smith?

– Ne još, rekoh joj. – Prvo moram raščistiti nekoliko drugih stvari. Javit ću vam kad da ga pošaljete.

Usta joj se stisnuše. – Mislim da mi se to ne sviđa. Želim da s tim počnete odmah sada.

– Počinjem. Na svoj način. A to je jedini način na koji sam uvijek rješavao slučaj svakog svog klijenta. Moj vlastiti način. Ako vam to ne odgovara, slobodni ste posao dati nekom drugom. Još uvijek među nama nema obveze. Nećete mi morati dati novac, a ja neću obaviti nikakav posao.

– Ali želim vas, bunila se. – Ja osjećam da vam to dugujem, poslije onog što vam se dogodilo zbog moje greške. I u svakom slučaju, poznajem vas. Osjećam da vam mogu vjerovati.

– Onda to učinite. Vjerujte mi. Javit ću vam kad da pošaljete to pismo. Ako nađem da je to potrebno.

Još uvijek joj se to nije sviđalo. Ali nije mogla smisliti što bi u vezi s tim učinila.

Dignuo sam se i otrpao je do vrata svog ureda. Kad je otišla, ponovno sam zaključao vrata, vratio se do svog stola i telefonirao novinaru s kojim sam povremeno izmjenjivao usluge.

Nije mu trebalo dugo da se vrati s informacijom koju sam želio. Iznenadila me.

14.

Prema mom prijatelju iz novina, Gretchen Forrest imala je sina koji se zvao Bobby. Bobby je otišao na Zapadnu obalu na svoj godišnji boravak od mjesec dana s ocem, Vanceom Stuartom. A ovaj put Stuart dečka nije slao natrag. Njegov je odvjetnik predao molbu da se preokrene početni red skrbnništva. Stuartova molba planirano je sljedećeg mjeseca trebala biti na sudu u Los Angelesu.

Dakle, Gretchen je rekla istinu. Pitanje je bilo je li pametno pomiješala malo istine s hrpom laži.

Promislio sam o tome dok sam svoj Olds vozio u garažu na popravak. Garaža je bila samo pet blokova udaljena, ali sam idući tamo vozio dvanaest blokova. Ako me itko i pratio, nisam to mogao otkriti.

Za dodatnih deset dolara upravitelj garaže mi je obećao da će zamjena vjetrobrana oštećenog metkom biti gotova do devet na večer. Uzeo sam taksi do bolnice. Nisam ni za vrijeme vožnje mogao opaziti da me bilo tko prati.

Novi je policajac sjedio i čuvao Gronskog. Upotrijebio je sobni telefon kako bi kod Santinija provjerio prije nego mi dopusti razgovarati s mojim klijentom. Gronsky je bio jednako kao kad sam ga ostavio ležao je na leđima s potrganom nogom u zraku.

Pozdravio me s: – Je l' bilo sreće, druškane?

– Daj mi vremena. I odgovori na nekoliko pitanja bi pomogli.

Gronsky je pogledao policajca koji je sjedio na stolcu nagnutom straga na zid. – Pitanja? S njim ovdje?

– U svakom slučaju, probajmo jedno bezazleno, rekoh. – Sjećaš se prvi put kad smo sreli, rekao si mi kako si vidio nekog tipa da izlazi iz stana tvoje djevojke noseći dva kofera?

Gronskyjeva glava kimne na jastuku.

– Je li momak bio crvenokos?

– Ne znam. Imao je šešir.

– Je li imao brkove?

Namrštio se, usredotočivši se. Onda odlučno reče: – Bez brkova.

– Siguran si?

– Bez brkova.

– Je li bio visok, širokih ramena? U četrdesetima?

– Ne, reče mi Gronsky. – Bio je mladi od tog. Nekako nizak. Građen dosta čvrsto, grub.

– Čvrsto debeo ili čvrsto mišićav?

– Mišićav.

Osjetio sam drhtaj uzbuđenja.

Prešao sam na sljedeće pitanje. – Znaš li tipa po imenu Larry Score?

– Jasno. Bio je Sondrin momak prije nego sam ja naišao.

Namrštio sam se. – Oteo si Sondru Larryju Scoreu?

– Na neki način. Znao sam je od davno prije. Natrčao sam opet na nju ovdje u Miamiju. Zafolirao sam joj i ona je napustila Scorea.

– Mora da si razljutio Larry Scorea.

– Mislim da jesam. – Jedan dan sam ušao i našao ga sa Sondrom. Pokušavao ju je nagovoriti da mu se vrati, pretpostavljam. Počeo sam ga bacati van, a propalica je potegla pištolj na mene. Pa sam mu uzeo pištolj. Onda je potegao nož na mene.

Gronsky se nasmiješi, sjećajući se. – Znaš što sam napravio?

– Čudim se da je još živ, rekoh.

Gronsky se nasmije. – Ne. Nije bio tolka smetnja. Samo sam uzeo nož i s njim mu izrezao hlače. Onda sam ga prebacio preko koljena i njegovim sam mu vlastitim nožem na stražnjicu urezao svoje inicijale.

Policajac naslonjen na zid reče: – Okružni tužitelj bit će sretan da čuje o tome.

– Ne može to dokazati, reče Gronsky. – Larry Score to sigurno neće nikad priznati. Bilo bi loše za njegov ugled.

– Tip poput Scorea, rekoh, – ne bi takvo što pustio mirovati.

– Taj žuti gad? Ne on. Rekao sam mu kad ga sljedeći put uhvatim da gnjavi Sondru, otvorit ću mu rebra i izrezati inicijale na njegovom srcu. Svaki put kad bi iza toga naletio na njega brzo bi mi se maknuo s puta.

Probavljao sam to jedan trenutak. Onda sam upitao Gronskog: – Možeš li mi reći zašto te Mungo htio?

Gronsky opet pogleda policajca.

– Hej, policajce, imam dvanejst baksa. Hoćeš ih da malo prošećeš?

Policajac se nasmije. – Jako smiješno.

Gronsky me opet pogleda. – Žao mi je, druškane.

– Je li isto vrijedi i za razgovor o brodu?

– Uh huh.

Rekoh mu da ćemo se vidjeti i odoh.

U bolničkom predvorju pogledao sam kućni broj Dannyja Yalea i poslužio se govornicom da ga nazovem.

Nakon što mu je telefon zvonio šest puta, pokušao sam njegov lokal u Miami Beachu. Tamo je slušalica podignuta nakon drugog zvonjenja. Muški glas reče, Frenzy klub. Zvučao je kao barmen.

– Je li Danny Yale tamo?

– Da, ovdje je. Hoćete...

Spustio sam, napustio bolnicu i uzeo taksi preko zaljeva do Miami Beacha.

Izdašnom pomoću sunca, pijeska i grijeha Miami Beacha, turist osjeti žeđ gotovo u svako doba dana i noći. Klub Frenzy već je bio otvoren za dan, iako oni što piju uz gablec još nisu dokapali kad sam ja stigao. Stolci su bili složeni na stolovima, pozornica mračna, a jedini u prostoriji bio je barmen koji je čistio iza bara.

Nije me upamtio. Pružio mi je dobri stari Miami Beach osmijeh za pljugere i upitao: – Koje je vaše zadovoljstvo, gospodine?

– Posao. Gdje je Yale?

– U svom uredu, sređuje knjige.

Okrenuo je glavu i viknuo prema stražnjem dijelu kluba: – Gazda! Čovjek vas hoće vidjeti!

Vrata iza pozornice su se otvorila i Yale iziđe. Sivo odijelo što ga je nosio bilo je krojeno po narudžbi da bi njegovu nisku i zbijenu priliku činilo višom i vitkijom. Nije vidio mnogo sunca, a tamna kosa zalizana unatrag činila je da mu grubo lice izgleda blijedo.

Sjećao me se. Njegove male zle oči stisnuše se gotovo potpuno dok je preko tihe sobe došao do mene i dreknuo: – Kog vruga hoćete? Rekao sam vam da ne dolazite u moj lokal. Sjećate se?

Kimnuo sam. – Naravno da se sjećam. Sjećam se, također, još nečeg što ste rekli. Tvrdili ste da vas je Sondra Lomax nazvala u srijedu i dala otkaz da bi s nekim tipom otišla u Las Vegas.

Danny Yale me trenutak pažljivo gledao, nesiguran u to što smjeram. – To je ono što sam rekao. I to je učinila. Pa?

– Pa kako onda nije pokupila svoju odjeću iz stana?

– Uzela ju je.

– Ne, rekoh. – Vi ste je pokupili?

Da je imao pameti i dalje blefirati ne bih mogao biti siguran je li moj predosjećaj bio ispravan.

Ali nije imao. Jer nije znao gdje sam dobio obavijest, niti kako je bila manjkava. Zmirnuo je, pa nekoliko trenutaka zurio u mene. No kad je konačno progovorio bio je dovoljno smiren.

– Ne znam što smjerate, reče. – Jasno da sam za nju pokupio stvari. Ono što sam mislio je, da ih je dobila i imala sa sobom kad je otišla u Vegas.

– Kako to da ste vi za nju morali pokupiti stvari?

– Tražila me. Kad je nazvala i rekla da daje otkaz. Kazala je da ima mnogo drugih stvari za obaviti te hoću li to uraditi za nju i ostaviti joj u aerodromskoj prtljažnici. To sam i napravio. – Moraš biti prilično ljubazan gazda. Djevojka ti otkaže, a ti rješavaš sve probleme.

– Nije bio velik problem. A ona je dobro dijete. Privukla je za mene veliku lovu u ovaj lokal.

– Kako si znao koja je odjeća u stanu bila njena, a koja Marie Barreto?

– Koristile su različite ormare i komode, on će polako. – Sondra mi je rekla koji su čiji. Bez problema.

– U posljednje vrijeme gubite djevojke, rekoh, naglo promijenivši temu. – Prvo Sondra. Onda Maria Barreto.

Nije ga pogodilo. Rekao je: – Da. – I tužno zatresao glavom. – To jadno dijete. Drago mi je da su uhvatili tipa koji ju je zadavio. Nadam se da će za to dobiti prisilni.

Pokušao sam još jednu brzu promjenu. – Ta zabava kod Gretchen Forrest u utorak navečer. Bili ste tamo. Sa Sondrom Lomax. Jeste li sa Sondrom vidjeli pročelavoga crvenokosog muškarca? Možda s fotoaparatom?

Danny Yale nervozno otare ruke o bokove. – Crvenokosog? Ne znam. Bilo je previše ljudi.

– A fotoaparat?

– Ne znam... – Onda se, činilo se, sabrao. – Slušaj, reče, a glas mu je iznenada opet bio razbojnički, – ne mogu na tebe gubiti vrijeme. Otrči i usput nađi nekoga s kim ćeš razgovarati.

– S kim je Sondra otišla sa zabave?

Yale zareza: – Pretpostavljam da ne čuješ dobro. Rekao sam da imam posla.

– U koje je vrijeme napustila zabavu?

Mišići su se skupili duž Yaleove vilice. – Rekao sam ti da iziđeš, – tiho je rekao. – Lijepo sam ti rekao. Pretpostavljam da ne znaš što je lijepo.

– Znam što je suučesnik u umorstvu, rekoh mu. – A to je optužba koju si navlačiš ako ne prestaneš lagati.

Yale pruži ruku preko bara s dlanom na gore. – Pendrek, reče barmenu. A meni: – Nekim momcima moraš udarcima utjerati stvari prije nego oni...

Barmen je ispod bara izvadio odrezanu bejzbol palicu. Stavio ju je u Yaleov otvoren dlan.

Prije nego su mu je prsti stegnuli zarezao sam Yaleov biceps krutim rubom svog dlana. Zglobovima prstiju udario je bar, a palica mu je ispala iz ruke i otkotrljala se uz bar dok mu je cijela ruka utrnula.

Onda sam ga udario desnom. Ošamario sam ga najjače što sam mogao, izvivši cijelo tijelo u taj šamar. Moj je dlan proizveo na njegovom obrazu zvuk puščanog hica. Glava mu se zavrtjela kao da će se otkinuti s ramena. Ostatak tijela zavrtio se poslije toga. Pao je dolje na prečku bara i podigao se s nje u polusjedeći položaj na podu. Rukama se uhvatio za stražnji dio vrata. Iz njega je izišao jecaj bola.

Barmen iza bara skočio je nekoliko koraka i podigao bejzbol palicu. Onda je krenuo na mene.

Gledao sam ga, pa je prestao ići.

Bio sam lud. Ne samo ljut. Lud. Kao što je Gronsky, Ludi Rus, bio lud. Pobrao sam od Mungoa i Sheya i Frenchyja. I onda, baš kad sam se počeo oporavljati, Vale mi je bejzbol palicom pokušavao dati još jednu dozu.

Barmen mi je gledao u lice. Stavio je palicu natrag na bar između nas i maknuo s nje svoju ruku.

Pogledao sam dolje na Yalea. Još je uvijek sjedio na podu, stenjući, s rukama na vratu.

– Razvedri se, rekoh opako. – Ja sad idem. Možda se neću vratiti. Ali nemoj se na to kladiti.

Tad sam se okrenuo i našao se pred licem zgodnog, plavokosog ubojice Larryja Scorea.

Ušao je dok sam gledao Yalea i došao do kraja bara. Mora da mi se na licu još uvijek vidio bijes. Instinktivno je na to reagirao kad sam zakoračio prema njemu. Ruka mu se zamuti u pokretu i podigne s nožem na pero. Duga, opaka oštrica izišla je iz ručice.

– Još jedan korak, dahnu Score, – i mrtav si. Dužan sam ti ionako što si me potkopao. – Bio je izvanredno izbalansiran na stopalima, neznatno povijenih koljena, ramena nagnuta naprijed za udarac. Zналаčki je držao nož, oštricom naprijed prema gore, uperenom u moje lice.

Ja sam imao svoje instinkte. Naročito instinkt samozaštite. Prestao sam se kretati prema njemu.

On se smiješio, ovaj put nimalo nesiguran, sav odjednom smrtonosan poput njegovih očiju.

– Zašto ne probaš izvaditi svoj pištolj? – šapnu on. – Hajde. Pokušaj. Daj mi opravdanje. Vidi možeš li ga izvaditi prije nego ti rasporim utrobu.

Nisam namjeravao pokušati, osim ako budem morao. Ja nisam bio Gronsky.

Odmaknuo sam se od bara napeto ga gledajući. – Pogriješio bi, rekoh. – Neke će mušterije za koju sekundu ući ovamo. Mungou se, također, ne bi svidjelo da mu to napraviš u klubu.

Vidio sam da je ovo registrirao. Nije nožem zamahnuo na mene. Ali mi nije ni dopustio da povećam razdaljinu između nas. Kretao se kao i ja, ne dozvoljavajući mi da se dovoljno odmaknem kako bih povukao pištolj prije nego me pogodi nožem. Povlačio sam se u smjeru ulaza u bar, gledajući svaki njegov korak, oslobađajući širok prostor oko njega, s rukom što je balansirala da potegne moj .38. Score se polako okrenuo licem prema meni, oštrica njegova noža mica-

la se u kratkom prijetećem luku, vrh je rezao zrak među nama, naprijed-natrag. Bilo je to poput dvaju borbenih pijetlova koji pažljivo kruže, svaki čekajući da drugi napravi prvi korak.

Dohvatio sam vrata.

– Drugom prilikom, Rome, obeća šaptom Larry Score. Povukao sam se iz kluba Frenzy.

Na pločniku, na sjajnoj sunčanoj svjetlosti avenije Collins, gotovo sam udario u čovjeka i ženu u kupaćim kostimima. Čovjek se nasmija i reče: – Pijan tako rano? A mislili smo da mi pretjerujemo. – Žena uz njega se nasmije. Otišli su u klub Frenzy. Okrenuo sam se i brzo otišao. Nastavio sam hodati deset blokova, dok u meni nije popustio dio suzdržanog pritiska. Jedno je bilo sigurno. Ako je Mungo k meni poslao Gretchen Forrest da bi me skinuo s vrata, uskoro će čuti da to nije upalilo.

To je značilo da mi je njegova prijatna smrću još jednom bila za petama.

15.

Ručao sam i popio dvije čašice brendija, da me dovoljno opuste kako bih ga provario, tad sam uzeo taksu za Hialeah. Dan je bio savršen. Nebo bez oblačka, osvježavajući povjetarac, tribine i društvene prostorije pune gledalaca, povijanje palmi, lepršanje zastava sve je doprinosilo karnevalskoj atmosferi. Većina pravih igrača neće ni prići trkalištima. Dugo čekanje između dviju trka čini kladenje suviše sporim. Oni više vole brzo bacanje kocke, ajnc ili rulet ili oštru, neumornu borbu pokera. Kad im se kladi na konje, obavljaju svoje oklade preko svojih kladioničara. No ja nikad nisam izgubio osjećaj posebnog uzbuđenja gledajući džokeje u njihovim jarkim bojama dok čistokrvne konje tjeraju svakim djelićem brzine koja je u njima uzgojena, po žestokoj, tvrdoj stazi.

Tog dana bio sam tamo iz drugog razloga. No čak i tako, kad sam ušao u klupske prostorije, uhvatio me zarazni duh gomile, koja je već položila novac na svoje predosjećaje.

Kad sam stigao, išla je treća trka. Progurao sam se kroz gomilu što je vikala na klupske tribine, tražeći Kit Forrest. Konačno sam je spazio dolje na dnu reda sjedala. Išao sam niz prolaz dok nisam stigao do njenog reda. Stajao sam tamo gledajući kako oko staze izvikuje svoju okladu. Kosnulo me kako je Kit Forrest, svaki put kad sam je vidio, bila drugačija.

Prvi put, u njezinom domu, izgledala je samopouzdana, gotovo divlje neovisna. Drugi put, kad sam je promatrao kroz dvogled, izgledala je samotnička, osamljena figura. Sad je opet bila drugačija.

Nije sjedila na svom stolcu. Stajala je rukama držeći prečku, njezina pojava kruta od napetosti, lice što je sjalo od lakomislenog uzbuđenja, dok je vikala konjima što su raskopavali trkalište oko zadnjeg zavoja.

Dok su džokeji bičem tjerovali svoje konje preko linije finiša i rezultati se digli na prijenosnoj dasci, pustila je prečku, napravila skrušeno lice. Poderala je svoje talone, pustila ih da odlepršaju kroz njezine prste.

Prošao sam pored nje i rekao: – Zdravo.

Okrenula je prema meni svoje ozbiljne oči. Tad se sjetila i nasmiješila. – Oh! To ste vi. Moj kolega kockar sa slabim izgledima.

Njen je smiješak imao na mene isto djelovanje kao prošli put. Izgledala je uzbuđeno dražesna u svijetloplavoj haljini. Sunce je istaknulo najznačajnije točke, poput tamnih plamenova u njenoj riđoj kosi.

– Što vam se, za boga, dogodilo s licem? – upitala je.

– Natrčao sam na par momaka.

– Izgleda više kao da su oni natrčali na vas. Pretpostavljam da se to događa ako ste privatni detektiv. Vidite? Sjetila sam se toga. Ali žao mi je zaboravila sam vaše ime.

– Rome. Anthony Rome.

– Slaba sam s imenima, ispričavala se. – Ali neću opet zaboraviti. Obećavam. Kako vam je dosad išlo?

– Upravo sam stigao, rekoj joj. Pokazao sam na razbacane potrgane talone kod njezinih nogu. – Loša sreća.

– Ah, nisam zapravo očekivala da pobijedim. Kladila sam se na najslabije od slabih izgleda u svakoj trci.

– Mogli biste pokušati svoj novac pustiti kroz mašinu za mljevenje mesa da vidite hoće li umjesto toga izići rubini. Izgledi bi bili bolji.

– Znam. Predobro. No to je jedini način da se uzbudim oko trke. Tako često gubim da se, kad jedan od njih počne izgledati kao pobjednik, makar na nekoliko sekunda, osjećam kao Kolumbo kad je otkrio Ameriku.

– Vi zbilja imate problem, rekoj ozbiljna lica.

– Nemojte mi se rugati, gospodine. Čekajte dok dobijete više novaca nego što možete potrošiti. Onda ćete vidjeti kako ćete se morati pomučiti da biste se zabavili.

– Vjerojatno,ću toga biti pošteđen, rekoj. – Što je s tom vašom malom jedrilicom? Morate se truditi da biste u njoj uživali?

Zamišljeno me pogledala i odmahнула glavom. – Ne. Jedrenje je drukčije. Time se bavim otako sam bila klinka. Kad god dođe do toga da ne mogu podnijeti ljude oko sebe, odem na vodu i pravim se da sam jedina na svijetu. To pali.

– Znam. I ja imam brod.

– Kakav?

Rekao sam joj o Ravnom prolazu.

– Detektivski vam posao sigurno ide jako dobro, ona će.

– Osvojio sam brod u glupoj igri.

Nasmijala se i potapšala mi grudi vitkom rukom. – Mislim da mi postajete sve draži, g. Rome. – Pogledala je van na tablu oklada i sa stolca podigla svoj listić s tipovima. – Hajdemo vidjeti za kojeg se konja pretpostavlja da će doći zadnji u posljednjoj utrci.

Podigao sam raspored trka prije nego sam uzeo taksi do trkališta i proveo vožnju proučavajući ga. – Hajdemo se kladiti na Fancy That (Zamisli to, op. prev.). On je za vas loših izgleda. A ima priliku.

– Fancy That? – Kit Forrest pogleda na tablu. Izgledi za moju slutnju bili su četrnaest prema jedan. Pogledala je statistiku o Fancy That na svom listu. – Izgleda baš točan za mene, najavi ona. – U dvije sezone nije pobijedio u trci.

– No ako ćete primijetiti, običaj mu je da finišira jače nego što počinje. Uvijek je bio u trkama na tisuću dvjesto metara. Ovo mu je prvi pokušaj na tisuću sedam stotina metara. Ima više vremena da pokaže svoj finišerski trk.

Kit Forrest pregleda ponovno brojke. – U pravu ste. Izgleda razumno.

– Kockar s predosjećaj em može uvijek smisliti razlog za njega.

– Kako točno. Pa, hoćemo li?

Htjeli smo. Otrpatila me do petdolarskog prozora dok sam kupovao tikete. Onda sam ja otišao s njom do stodolarskog prozora. Kupila je jedan tiket.

Do trenutka kad su isključili klađenje prije starta četvrte trke, izgledi Fancy Thata spustili su na jedanaest prema jedan. Što je značilo da se i neki drugi klade na isti predosjećaj.

Kit Forrest nije pretjerala o tome što joj klađenje sa slabim izgledom može učiniti. Dok smo čekali na startni pištolj gledala je stazu strastvenom usredotočenošću. Upio sam dio njezine grozničavosti. Kad su konji u čvrstom spletu izletjeli iz pregrada i Fancy That preuzeo početno vodstvo, oboje smo skočili na noge. Kit mi je stisnula ruku kao da je pokušavala slomiti kosti.

Dvije duljine kasnije, naš je konj iznenada krenuo usporeno. Četiri druga konja prohujala su pored njega, kao da su mu noge bile u melasi. Većinu trke Fancy That je bio nevidljiv u grupi danguba što su se vukle za favoritom i takmacom.

No kad su stigli okolo iza zadnjeg zavoja, moj se slaboizgledni riješio letargije. Odjednom je izbio iz grupe, sakupio snagu i stizao trgajući stazu iza prva dva trkača.

Iza mene Kit Forrest je udarala šakama po prečki i vikala – Hajde! Hajde!

I sam sam vikao.

Fancy That opijen svojim novostečenim mlaznim pogonom, stigao je čelne trkače dvije duljine prije linije finiša. I projurio preko kao pobjednik, za duljinu glave.

Kit Forrest baci ruke oko mene. Stavio sam ruke na njezina slabašna ramena i odolio impulsu da to iskoristim.

– Pa, dahnula je opuštajući se od napetosti dok se odmicala od mene, – zamisli to!

Nacerili smo se jedno drugome poput klinaca dok smo se vraćali do prozora da pokupimo plijen. Mojih sto šezdeset pet dolara; njezinih zgodnih tisuću i sto.

– Hajde, ona će neobuzdano, – hajdemo odabrati sljedeću trku dok smo još vrući.

Izgubili smo na preostalim trkama veći dio onog što smo dobili. No ona nije izgubila radost što ju je zahvatila od četvrte utrke. Pri kraju zadnje utrke, među nama je bilo prijateljstvo za koje bi mi, da ga steknem na bilo koji drugi način, trebali tjedni.

Dok smo se valjajući probijali kroz gomilu do parkirališta, predložio sam da odemo na večeru u Chesapeake House, ako nema neki sastanak.

– Nemam sastanak, reče ona. – Ne do kasno navečer.

Ušli smo u njezin bijeli Jaguar. Rekoh: – U koliko je sati vaš sastanak? Ne bismo željeli da Paul Mungo čeka.

Čudno me pogledala. – Po čemu zaključujete da je moj sastanak s Paul Mungom? Nije.

– Čuo sam da vi i Paul Mungo razmišljate o braku.

– Tko vam je to rekao?

– Al Mungo.

Kit odmahne glavom i šeretski se nasmije. – On se samo prepušta građenju kula u zraku. G. Mungo je neugodno željan pripadati onome što smatra visokim društvom. Pretpostavljam da misli kako će mu to, udam li se za njegova sina, automatski pribaviti ulaz u redove veličanstvenih. Misleći na ljude poput mene i Gretchen. To je bijedno kad čovjek kao on misli da još uvijek postoji nešto kao klasa.

– Onda nije istina? O Paulu i vama?

– Nema šanse.

– Čudno. Mungo se činio tako siguran da ima nečeg između vas i njegova sina.

Kit stisne volan Jaguara i namršti se. – Bojim se da je zavarano. I to je djelomično moja greška. Paul ima neku djevojku za koju se boji da je otac ne bi odobrio. Smiješno, zar ne? Mungo kao strog otac? Ali jest. Pa tako koji put kad Paul izlazi s njom, kaže ocu da ima sastanak sa mnom. Dogovorio je sa mnom da ga pokrivam. Obratio se romantičnom dijelu u meni. No ako Al Mungo počinje misliti o sebi kao mom budućem svekru, vrijeme je da se to prekine.

Izvela je Jaguar s parkirališta i uputila se prema Chesapeake Houseu. Vozila je onako kako se kladila na konje. Noge sam čvrsto pritisnuo o pod, a većim dijelom puta zubi su mi škripali.

U Chesapeake Houseu smo uzeli zabačen separe u jednoj od sobica s mutnom svjetlošću koja je nekako postizala učinak da ste ispod mirnog mora. Atmosferu su pojačavali zidovi pokri-veni školjkama i sve olupine s plafona i modeli jedrenjaka, šarene boce, kipovi glava sa starinskih brodova, punjene ribe svih vrsta.

Kad smo završili sa školjkama na buzaru i počeli s jastogom, Kit reče: – Znaite, ovo je mjesto jedna od malobrojnih stvari koje mi se uistinu sviđaju u Miamiju.

– Nije to loš grad. Ima svojih prednosti.

– Možda za vas. Vi ovdje živite, radite ovdje. No za turista poput mene. – Odmahnula je glavom. – Mješavina mahnitog ritma, njujorškog tipa, s mirom obale me iritira. Volim da mjesta budu jednog ili drugog tipa.

– Pa zašto ste onda ovdje?

– Gretchen ga voli. I preklinjala me da dođem s njom. Ne može podnijeti ikamo ići sama.

– Onda vam nije jako slična, rekoh. – Kad god sam vas vidio, bili ste sami.

– Ne znam ovdje previše muškaraca, objasni Kit. – S nekolicinom koju poznajem završilo je tako da sam morala izmigoljiti iz veza.

– Zašto izmigoljiti?

– Bila sam svjedok previše zornih pouka o vezama. Zato, ne hvala. Radije bih ostala sama.

– Gretchen, rekoh, – samo odabire pogrešnu vrstu muškaraca.

– To je činjenica, prizna Kit. – Ima sklonost prema opasnim muževima i momcima. Opasnih za živčani sustav.

– Posebno njezin zadnji, rekoh nemarno.

– Larry Score nije tako loš. Barem se ponaša kao da mu je draga. To je više nego je učinilo mnogo njezinih muškaraca. Bojim se da Gretchen u sebi ima jaku mazohističku crtu.

Žvakao sam jastoga što je slasno izgledao, bez da sam osjećao okus. – Čini se da ste vrlo privrženi.

– Kome?

– Vašoj sestri.

Kit polako kimnu. – Nakon što je otac umro, naš ujak i ujna dobili su skrbništvo nad nama. Bili su hladne ribe, bez stvarne ljubavi za djecu. Jedinu toplinu koju sam kao dijete imala bila je s Gretchen. Činila mi se više kao majka nego kao sestra, iako je i sama bila tek dijete.

Kit se odjednom nasmije. – Pretpostavljam da je volim, i to je to.

Pustio sam da se razgovor razvije. Uz naše brendije iza večere Kit reče: – Usput, sastanak koji imam kasnije navečer je u Riggie'su. Zašto se i vi ne pridružite? Danas smo već jednom bili sretni zajedno. Možda će se dogoditi još jednom.

– Možda se osobi s kojom se sastajete ne bi svidjelo da se pridružim zabavi.

Ona slegne ramenima. – Ne bi baš bio gubitak ako se ne složi. Što kažete?

Odmahnuo sam glavom. – Preda mnom je naporna noć. Posao.

– Zašto izmigoljiti?

– Bila sam svjedok previše zornih pouka o vezama. Zato, ne hvala. Radije bih ostala sama.

– Gretchen, rekoh, – samo odabire pogrešnu vrstu muškaraca.

– To je činjenica, prizna Kit. – Ima sklonost prema opasnim muževima i momcima. Opasnih za živčani sustav.

– Posebno njezin zadnji, rekoh nemarno.

– Larry Score nije tako loš. Barem se ponaša kao da mu je draga. To je više nego je učinilo mnogo njezinih muškaraca. Bojim se da Gretchen u sebi ima jaku mazohističku crtu.

Žvakao sam jastoga što je slasno izgledao, bez da sam osjećao okus. – Čini se da ste vrlo privrženi.

– Kome?

– Vašoj sestri.

Kit polako kimnu. – Nakon što je otac umro, naš ujak i ujna dobili su skrbništvo nad nama. Bili su hladne ribe, bez stvarne ljubavi za djecu. Jedinu toplinu koju sam kao dijete imala bila je s Gretchen. Činila mi se više kao majka nego kao sestra, iako je i sama bila tek dijete.

Kit se odjednom nasmije. – Pretpostavljam da je volim, i to je to.

Pustio sam da se razgovor razvije. Uz naše brendije iza večere Kit reče: – Usput, sastanak koji imam kasnije navečer je u Riggie'su. Zašto se i vi ne pridružite? Danas smo već jednom bili sretni zajedno. Možda će se dogoditi još jednom.

– Možda se osobi s kojom se sastajete ne bi svidjelo da se pridružim zabavi.

Ona slegne ramenima. – Ne bi baš bio gubitak ako se ne složi. Što kažete?
 Odmahnuo sam glavom. – Preda mnom je naporna noć. Posao.
 – Oh? Na čemu radite? Nešto zanimljivo?
 – Uobičajeno. Pokušavam nekog pronaći.
 – Kažete kao da je dosadno.
 – Velik dio mog posla jest.
 – Kladam se da zapravo nije. Sudeći po modricama na vašem licu. Ako želite znati što je zaista dosadno, pokušajte jedno vrijeme živjeti život bogatih besposličara.
 – Ne može sve biti dosadno, rekoh. – Čujem da je prošli utorak navečer vaša sestra organizirala dosta bučan tulum u vašoj kući.
 Kit se namršti prisjećajući se. – Oh, sjećam se. Pa, bio je to jedan od divljih.
 – Jeste li vi cijelo vrijeme bili tamo?
 – Bože, ne. Još je trajao kad sam kasno te noći došla kući. Zapravo, u srijedu rano ujutro. Još su lumpali. U to vrijeme bez Gretchen. Pretpostavljam da se već onesvijestila. U svakom slučaju, ja sam samo krenula gore u svoju sobu i otišla spavati.
 – Jeste li, kad ste ušli, negdje primijetili Al Mungoa?
 – Ne, nisam ga vidjela.
 – A Larry Scorea i Dannyja Yalea?
 – Ni oni nisu bili tamo. Obično jesu na Gretcheninim zabavama. Pa pretpostavljam da su već otišli kući. – Kit odjednom, stisnuvši oči, pogleda u mene. – Hej! Vi me ispitujete, zar ne?
 Nasmiješih se. – Samo malčice.
 – Zbog toga ste na trkalištu došli k meni. Da od mene laskanjem izvučete informaciju.
 – Djelomično.
 – Vrlo podlo, gospodine Rome. Sad se više ne osjećam loše zato što sam vam zaboravila ime. – No njezin je osmijeh izvadio trn iz toga. – Zašto jednostavno ne pokušate pitati izravno sve što želite znati?
 – U redu. Pokušavam pronaći djevojku koja je radila u klubu Frenzy. Sondru Lomax. Već sam vas prije pitao za nju. Rekli ste da je niste poznavali.
 – Još uvijek je ne poznajem. Klub Frenzy. Al Mungo je vlasnik tog lokala, zar ne?
 Kimnuh. – Pomoglo bi mi kad bih mogao saznati kad je Sondra napustila zabavu. I je li s nekim otišla. Pitao sam vašu sestru. Ona nije znala.
 – Gretchen se sljedećeg jutra nije sjećala ničega s te zabave Mora da je zbilja bila potegnula.
 – Čini se kako se nitko od onih koje sam sreo ne sjeća mnogo o toj zabavi, promrmljao sam.
 – Zašto pokušavate naći tu djevojku?
 – Jer ju je teško naći. Pomoglo bi da me spojite s nekim od ljudi koje ste vidjeli na toj zabavi.
 – Ne znam mnogo Gretcheninih prijatelja. Mi ne... – Kit je oklijevala, zamišljena. – Čekajte. Bio je tamo čovjek kojeg poznajem. Arnie Shenvin.
 – Tko je on?
 – Umjetnik. Neke vrste. Zarađuje novac crtajući karikature ljudi u noćnim klubovima i na privatnim zabavama. Ima dar da svoje karikature učini u isto vrijeme smiješnima i laskavima. Pa je razumljivo prilično popularan. Vidjela sam ga kako je satima održavao zabavu, radeći karikature svakog gosta. Za velik honorar od domaćina.
 – Gdje da ga nađem?
 – Nisam sigurna, ovaj tren. Želite li da ga pokušam naći za vas?
 – Cijenio bih to.
 – Raspitat ću se okolo, reče hladno Kit, – ako mi kažete o čemu je riječ.
 – Rekao sam vam. Sondra Lomax radila je u klubu Frenzy. Nije više tamo. Svaki put kad pokušam pronaći kamo je otišla, natrčim na nešto ovakvo. – Pipnuo sam meko mjesto pod svojim okom.

– Izenada sam se nešto sjetila o Arnieju, reče Kit. – Nekoliko sam ga puta vidjela kako crta ljude u Reggie'su. Zašto se, dakle, ne pridružite? Možda će večeras biti tamo.

Razmislio sam o tome, odmahnuo glavom. – Ne mogu noćas odvojiti vrijeme ako nije tamo. – Izvadio sam pero iz jakne, napisao broj ureda na salvetu i gurnuo je Kit. – Hoćete li mi telefonirati ako je Arnie Shenvin večeras u Reggie'su? Ili ako saznate gdje je? Neću biti na tom broju, ali možete ostaviti poruku.

Uzela je salvetu. – I vi ste tvrdili daje vaš posao dosadan. Odjednom se osjećam kao da marinci dolaze u pomoć.

– Samo zadržite taj osjećaj, rekoh joj.

Način na koji sam proveo sljedećih šest sati, nakon što sam se rastao od Kit Forrest, razočarao bi je. Bio je to naporan dio mog posla.

Prvo sam od centrale dobio malenu kopiju fotografije Sandre Lomax. Odnio sam je na aerodrom i pokazao je čovjeku iza pulta za predaju prtljage. Nije se mogao sjetiti da je žena njenog izgleda podigla dva kovčega u utorak ili srijedu. To nije nužno značilo da nije. On je se samo nije sjećao. I nije držao trajni zapis po kojem bi mogao odrediti je li Danny Yale uistinu tamo ostavio kovčege da ih podigne Sonra Lomax.

Muvao sam se po terminalu i svima koji su tamo radili pokazivao sliku. Nitko je se nije sjećao.

Niti je ikakva Sondra Lomax bila upisana za bilo koji let za bilo kamo iz Miamijske prošle srijede, četvrtka ili petka. Ne da je i to nešto dokazivalo. Mogla je upotrijebiti lažno ime, predstavljajući se kao supruga proćelavog crvenokosog čovjeka.

Ako je uistinu postojao takav čovjek.

Bilo je deset navečer kad sam završio bezuspješan posjet aerodromu. Nazvao sam svoj ured. Automatska

tajnica preuzela je sve moje pozive poslije pet popodne. Na njima nije bilo poruke od Kit Forrest. Uzeo sam taksi do garaže gdje sam ostavio svoj auto da mi stave novi vjetrobran.

Pokupivši svoj Olds odveo sam se do željezničke postaje iskušati svoju fotografiju Sandre Lomax na ljudima koji su tamo radili. Onda sam preispitao autobusnu postaju i izvjestan broj najvećih rent a car kompanija.

Ništa.

Bilo je dva u jutro kad sam opet pozvao svoju automatsku tajnicu. Ovaj put je bila poruka za mene, ali ne od Kit.

Nazvao sam Frenzy klub. Kad sam dobio Yalea na telefon rekoh: – Ovdje Rome. Htjeli ste da vas nazovem.

– Da. – Reče on u telefon. – Čekao sam. – Zvučao je nervozno. – Slušajte, Rome. Mislio sam o onome što ste rekli. O tome da sam suučesnik u ubojstvu. Ne znam ni o kakvom umorstvu. To se kunem. Ali kako ste govorili, ima s tim nekih problema. I u vezi toga mogu nešto učiniti. Dođite sad ovamo i reći ću vam sve što mogu.

Nisam rekao ništa, dok mi je srce par puta udaralo. Govorio je previše i prebrzo. Nisam rekao ništa da ga tako uplašim. – Više bih volio da se sretnemo u Middvju, rekoh mu. To je bio bar preko puta sudnice okruga Dade. Onoliko sigurno mjesto koliko sam mogao smisliti.

– Ne mogu do tamo, ljutito mi reče Yale. – Klub se ne zatvara do pet ujutro, a ja nikad ne izidem do šest. Hoćete li sa mnom o nečem razgovarati, dođite ovamo. U suprotnom zaboravite.

Nisam imao ni najmanju nadu da bi se Yale otvorio. Ali ako je želio govoriti čak i varajući uvijek je bilo mogućnosti da ga natjeram da kaže nešto zanimljivo.

Mislio sam o Frenzy klubu. Bit će prepun u ovo doba. A ulice ispred njega bit će pune svjetla i ljudi.

Mungovim momcima ne bi bilo lako da me srede sa svim tim ljudima uokolo. Ako budem uobičajeno oprezan uopće me neće moći srediti.

– Odmah sam prijeko, – rekoh Yaleu i spustih slušalicu.

16.

Polako sam vozio Collinsom pored Frenzy kluba. Nisam vidio ništa što bi nagoviještalo opasnost. Ulica ispred kluba bila je potpuno osvijetljena. Dovoljno je ljudi još uvijek tamaralo i vozilo duž Collinsa. Na prostranoj verandi hotela preko puta kluba, dva su para bila zabavljena igrom karata. Obišao sam blok i opet prošao pored kluba. Tad sam Olds ugurao u tijesni prostor na uglu sporedne ulice, dva bloka dalje.

Prije nego sam izišao, posegnuo sam ispod upravljačke ploče i uzeo mali pištolj kojeg sam tamo držao zalijepljen. Bio je to repetirajući automatik .22, sa šest metaka u samoizbacujućem okviru. Nagurao sam ga u lijevi rukav jakne. Baš je odgovarao. Jedno jače stresanje moje ruke ispustilo bi ga u moju šaku.

Izvadio sam svoj .38 specijal iz navlake na remenu i stavio ga u desni džep jakne i ostavio ruku s njim u džepu. Dva pištolja Anthony Romea.

Guratelj na ulazu kluba u sportskoj jakni, koji je žvakao cigaru, nacerio se dok sam tamo oklijevao.

– Dost vremena da ih sve vidite kak' se skidaju unutra, gospon, – veselo je nagovarao. – Neprekidan šou. Nema zaklona, ni najmanje granice uz bar. Puno djevojaka za izabrat. Baš se sad skidaju.

Držao je otvorena vrata, pa sam ušao, desna mi je ruka stiskala metal u džepu. Tek sam unutra stao, pažljivo proučavajući lokal. Gore na pozornici dugokosa plavuša, u crnom čipkastom grudnjaku i gaćicama, izvodila je prizor presvlačenja za spavanje. Na pozornici je bio krevet, a plavuša je stajala ispred velikog ovalnog ogledala, ljuljajući bokovima uz muziku sastava, dok je izigravala da pudra ruke ogromnom pufnom za puder. Onda je skinula grudnjak od crne čipke i pufnom počela pudrati svoje velike, visoko podignute grudi. Ogledalo nije imalo staklo i gledalo je van na publiku.

Bilo je mnogo gledalaca. Svi su stolovi bili zauzeti, a bar je bio krcat. Nijedna od barskih djevojaka nije se ovaj put priljepila uz mene. Bile su zauzete obrađujući sve muškarce koji su već bili tamo.

Na mom kraju bara brineta s oblinama pila je s muškarcem rumenih obraza. Izigravao je pijanu veličinu. Iznenada ga je zapitala: – Medeni, mogu li ovaj put uzeti vino?

Čovjek crvenih obraza, vjerujući da je mislila na običnu čašu vina, nasmije se, pomiluje je po golom ramenu i reče: – Jasno, mala. Zašto ne?

Zalio sam ga.

Brineta reče barmenu da donese vino. Donio je. Veliku bocu šampanjca. Crveni je zurio, zanimio. Brineta je pomogla da ostane neuravnotežen podižući mu ruke i ljubeći ga u dlan. – O, Bože, mrmljala je naivcu, – večeras se osjećam tako strastveno. Sigurno misliš da sam strašno drska.

Naivac je u bolesnom zanosu nastavio zuriti u barmena koji je vadio čep iz boce, a usta su mu se micala dok je pokušavao skupiti hrabrost da bi se pobunio. Onda je čep izletio i bilo je prekasno. Barmen sa zamahom postavi na bar dvije čaše i napuni ih do vrha.

– To bi bilo trideset dolara za bocu vina, barmen će ljubazno čovjeku. – Bez uvrede, gospodine, ali moramo naplatiti čim donesemo cijelu bocu.

Naivac, s licem crvenijim nego prije, drhtavim prstima izvadi novčanik, izvuče desetku, tri petaka i pet od po jedan. Kad je novčanik vraćao natrag u njemu više nije bilo mnogo. Brineta podigne svoju čašu šampanjca i reče: – Pa, ovo je za zabavu, ljubavi.

Naivac ošamućeno kimne i podigne čašu. Gutnuo je nešto šampanjaca kao da je lužina.

Pustio sam da mi pogled klizne niz bar, obuhvativši svakog čovjeka ondje. Tad sam opet osmotrio cijelu prostoriju.

Nitko, činilo se, nije na mene obraćao nikakvu pažnju. Krenuo sam prema vratima iza pozornice i ušao u kratak, uzak hodnik. Tamo su bila vrata sa zastorom prema garderobi djevojaka i neka zatvorena vrata. Kažiprst desne ruke dotakao je okidač .38 u mom džepu. Držao sam spremnu lijevu ruku da istrese sitni automatik iz mog rukava. Nisam se zbog oružja osjetio ni najmanje blesavo.

Okrećući ručicu zatvorenih vrata, otvorio sam ih snažno tako da su se skroz zanjihala i udarila o zid. Danny Yale sjedio je iza stola u svom uredu. S moje strane stola bila je stolica, ormarić za spise i studijski kauč. U njegovu uredu nije bilo prozora. No iza Yalea su bila vrata, vjerojatno su vodila u skrivenu uličicu iza kluba.

Nekoliko sam sekundi stajao tamo gdje sam bio, uvjerivši se da u uredu nema nikog drugog. Onda sam ušao, zatvorio vrata i naslonio na njih ramena dok sam promatrao Yalea i vrata iza njega.

Yale sklopi ruke na stolu i reče: – Brzo ste stigli, Rome. Morate biti prilično zabrinuti.

– Nešto ste mi imali reći. Recite.

On odmahnu glavom. – Ne. Rekao sam da vi imate nekih pitanja i bio sam spreman odgovoriti na ona koja mogu. – Njegovo grubo, blijedo lice bilo je napeto. – Ako se događa nešto o čemu ne znam, ne želim biti uhvaćen u bilo kakvu vezu. Ne znam ni o kakvom ubojstvu, ali...

– Znate, rekoh mu. – Kao prvo, tu je Maria Barreto.

– To ste mislili? K vragu, uhvatili su tipa koji je to učinio.

– Ne. Gronsky je nije ubio. Vi to znate.

– Ne znam ništa takvog. Ako želite govoriti o ubojstvu Marie, ne brinem.

– Tu je i Sondra Lomax.

– Ona je otišla u Las Vegas.

– Ja ne mislim tako. Mislim da je bačena u ocean s nogama u cementnom bloku. Nakon što je ubodena nožem.

Yale odmahne glavom. – Ne može biti ona. Sondra me je nazvala u srijedu, ali...

– Nije li moguće, natuknuh, dajući mu dovoljno užeta da se njime objesi, – da to nije bila Sondra koja vas je nazvala? Mogla je to biti neka druga žena, oponašajući Sondrin glas.

Yale se namršti. – Moguće je, pretpostavljam. Zvučalo je kao Sondra, ali...

– Ali zapravo niste u srijedu vidjeli Sondru, zar ne?

– Ne. Tako je. Nisam je uopće vidio od...

Nije dovršio, pa sam ja dovršio mjesto njega: – Od one zabave kod Gretchen Forrest u utorak navečer.

Yale polako kimnu. – Da. – Činilo se da je razmislio o tome.

Nitko nije pokušao otvoriti vrata na koja sam se naslanjao. Vrata iza Yale ostala su zatvorena. Samo nas dvojica u toj sobi, u tihom razgovoru. Nikakve opasnosti, na površini. To mi se nije sviđalo.

– Recite mi o toj zabavi, rekoh.

– Ništa posebnog za reći, Yale će. – Samo obična zabava s mnogo smijeha.

– Kako je počelo?

– Onako kako te stvari obično počinju. Larry Score i Gretchen Forrest došli su u klub malo prije ponoći. Pridružio sam im se. U to je vrijeme posao bio slab, pa je Sondra sjela s nama. Tad je Larry rekao da zašto svi ne bismo otišli kod Gretchen i pili u udobnosti. I tako smo otišli, nas četvero. Dobro smo se osjećali i odlučili napraviti velik tulum. Larry i ja smo otišli dovesti još ljudi. Razdvojili smo se i svaki je od nas otišao loviti pravu vrstu ljudi. Dovedi smo ih natrag kod Gretchen i raspalili. Bila je to zbilja dobra noć. Svi su bili pijani, ali bez tučnjave. Samo uživancija.

– Je li tamo bila i Gretchenina mlađa sestra?

– Uh uh. Ona nije kao Gretchen. Ona je nekako tradicionalna u nekim stvarima.

– Kad je prestala zabava?

– Ne znam. Nalijepio sam se na neku lutku i otišao oko tri ujutro.

– Mislio sam da vam je Sondra Lomax bila pratilja?

– Da, ali kad sam pogledao okolo, nije je bilo. Pretpostavljam da je otišla ranije s nekim drugim tipom. – Vale se isceri i slegne ramenima. – Znete kakve su mačke kad se naliju.

– S kim je otišla?

– Rekao sam vam, nisam je vidio kad je otišla. Možda s momkom s kojim je otišla u Vegas.

– Nije otišla u Vegas.

– Tako vi kažete, Rome. Ali ja nisam čuo ništa što bi dokazivalo da nije. Za kog vraga, ako je to sve što imate, zašto me pokušavate prestrašiti?

Pokušavao sam s njim još neko vrijeme, ali nije promijenio svoju priču, a ja nisam više ništa izvukao iz njega.

Konačno sam rekao: – Zašto ste me zvali da dođem ovamo? To je samo gubljenje vremena.

– Nije moja greška, Rome. Vi ste bili taj koji je mislio da imamo nešto vrijedno za reći. Dakle, do viđenja.

– Ovo je, upozorih Yalea, – bila vaša zadnja prilika da se izvučete.

Nacerio se. – Od čega?

Lijevom sam rukom uhvatio ručicu na vratima. Tad sam je povukao i otvorio, pa odskočio u stranu.

Nije bilo nikog u hodniku, a Yale nije maknuo ruke sa stola.

Yale se nasmija. – Dosta ste nervozni, zar ne.

Tresnuo sam vratima njegova ureda i probio se iz Frenzy kluba onako polako i oprezno kao što i sam ušao.

Vani mi se vratar nasmije. – Što se dogodilo, gospodine? Već ste švorc?

Duž Collinsa je bilo mnogo ljudi, ali nitko koga bih poznavao. Preko puta se još uvijek kartalo. Udaljio sam se od kluba. Na kraju bloka naglo sam se okrenuo. Nitko me nije slijedio.

Kad sam došao do pokrajnje ulice, stao sam i pažljivo je proučio prije nego sam se približio svom autu. Nitko me nije čekao kod Oldsa. Izvadio sam bateriju iz pretinca za rukavice, otvorio haubu i pogledao unutra. Onda sam čučnuo i posvijetlio ispod kola. Nitko nije stavio dinamit na paljenje niti na kotače. Otvorio sam prtljažnik. Nitko se u njemu nije skrivao.

Sjedajući iza Oldsova upravljača, uzeo sam iz pretinca pljosku brendija i dobro potegnulo. Zadržao sam brendi u ustima, kušajući ga prije nego ga progutam. Nitko u njega nije ništa stavio.

Odvezao sam se, kružeći nekoliko blokova. Nikakav me auto nije pratio. Stao sam kod non-stop trgovine mješovitom robom koja je radila cijelu noć i poslužio se telefonskom govornicom da nazovem automatsku tajnicu. Nije bilo poruke od Kit.

Tad je već bilo tri ujutro i počeo sam se osjećati iscrpljeno. Nisam išao natrag na svoj brod. Mungo će noću tamo sigurno ostaviti nekoga od svojih ubojica. Ta

ko sam izabrao jedan od velikih hotela što su se Miami Beachom redali uz more, dao hotelskom službeniku da odveze moj auto i pod lažnim imenom uzeo sobu za noć. Probudio sam se ujutro i našao se optužen za ubojstvo Dannyja Yalea.

17.

Došlo je s radija u mojoj hotelskoj sobi dok sam se brijao žiletom kojeg mi je donio hotelski poslužitelj. Držao sam otvorena vrata kupaonice i otvoren radio da bih mogao čuti jutarnje vijesti. Čuo sam ih. Jasno i glasno.

Danny Yale, upravitelj popularnog kluba u Miami Beachu, bio je prošle noći premlaćen na smrt u svom uredu od nekog Anthony Romea, bivšeg policijskog poručnika u Miamiu koji sad radi kao privatni detektiv. Sipkom za autogume probio sam Yaleovu lubanju.

Spustio sam britvicu na umivaonik. U kupaonskom zrcalu vidio sam krv tamo gdje sam se porezao po obrazu. Otišao sam u spavaonicu gdje sam stajao zureći u radio, slušajući ostatak.

Prema policiji, izvijestio je komentator, jučer rano posvađao sam se i potukao s Dannyjem Yaleom u klubu Frenzy. Barmen koji je bio svjedok rekao je da sam izgledao bijesno kad sam otišao.

Onda sam se, kasno sinoć, vratio u klub i otišao ravno u Yaleov ured. S Yaleom sam u uredu bio oko deset minuta. Tad sam izišao i napustio klub.

Barmen, zabrinut jer se sjećao moje tučnjave s Yaleom ranije tog dana, požurio se natrag u ured kako bi bio siguran da je Yale dobro. Nije bio. Bio je nagnut preko stola s razbijenom glavom. Šipka za gume, koja ga je ubila, ležala je na podu.

Policija je vjerovala da sam šipku nosio ispod jakne odijela kad sam ušao u klub. Vjerojatno je nisam odnio sa sobom zbog krvi na njoj. Mislili su da sam se uspaničio pošto sam ubio Yalea i na brzinu otišao. Na sipki nije bilo otisaka prstiju pa sam ili omotao ruku prije nego sam zamahnuo na Yalea ili sam poslije obrisao otiske.

Policija nije sumnjala u to da sam ubojica. Yale im je telefonirao, nekih pet minuta prije nego sam sinoć ušao u Frenzy klub, i rekao da se boji kako ga dolazim ubiti. Policajcima je telefonom rekao kako sam mu upravo telefonirao, zvučao pijano, i nepravedno ga optužio za premlaćivanje koje sam doživio ranije tog tjedna. Prijetio sam da ću ga zbog toga ubiti. Yale je tražio policiju da ga zaštiti. Nije shvatio da ću ja tako brzo obistinuti svoju prijetnju.

Nestao sam pošto sam napustio Frenzy klub. Nisam se vratio na Dinner Key, gdje sam živio na brodu. Lovila me cijela policija Miamijska i Miami Beacha. Centrala je tražila sve da budu na oprezu i odmah prijave ako me vide.

Komentator je pročitao moj uznemirujuće točan opis. I odjeće koju sam sinoć nosio jedine odjeće koju sam imao sa sobom u hotelskoj sobi. Rekao je da se moja slika pohranjena u policijskom odjelu kad sam obnavljao svoju istražiteljsku dozvolu te godine pokazuje na televiziji. Opisao je moj automobil i dao njegov registarski broj.

Isključio sam radio i stajao tamo s nelagodnim osjećajem na dnu želuca.

Yalea je netko nagovorio da me zatraži da ga sinoć posjetim u klubu. I naveo da nazove policiju, tvrdeći da sam mu telefonom prijetio, dok sam bio na putu tamo. Utužljeno mu je da povjeruje kako je sve to dio plana kojim bi me se izbacilo iz igre. I upalilo je. No Yale sigurno nije shvatio da je njegova smrt bila dio plana kojim bi me uhvatili.

Bio sam uhvaćen. Konstrukcija ubojstva bila je pretijesna da bi me ikakav odvjetnik izvukao iz nje.

Moja jedina mogućnost bila je da, prije nego me uhvate, ubojstvo prikačim stvarnom ubojici. Nisam vjerovao da ću ostati slobodan dovoljno dugo kako bih to izveo. Ne s mojom slikom u novinama i na televiziji. Ne s polovicom policajaca tog kraja koji su me osobno poznavali, a ostali nosili kopije moje slike. Jedini razlog zašto policajci još nisu došli po mene bio je što sam upotrijebio lažno ime na prijavi.

Ako službenik koji me upisao, ili poslužitelj koji mi je donio britvicu, vide moju sliku na TV-u, ovaj je hotel bio stupica. Ako je službenik u garaži čuo emisiju u kojoj opisuju moj auto, provjerit će moje tablice, a onda brzo nazvati policiju.

Hitro sam se pribrao. Otro sam lice ručnikom. Gurnuo svoju crvenu kravatu u džep svog plavog odijela i omotao jaknu oko pištolja u navlaci u čvrst zavežljaj. Noseći ga pod rukom, otvorio sam vrata predvorja.

Službenik garaže izlazio je iz lifta na dnu hodnika i išao prema meni. Bio je kršan, mišićav mladić. Zbog toga je vjerojatno izabran da me čuva dok ne stignu policajci pozvani telefonom.

Tako sam imao možda najviše dvije minute da izidem iz hotela.

Službenik garaže nesigurno je stao kad me ugledao.

– Ah, gospodine, mumljao je. – Vašem se autu ispustila guma. Baš sam vam to došao reći.

– Sredi je za mene, hoćeš li? – rekoh, smanjujući razmak među nama.

– Bolje da dođete dolje i sami prvo pogledate, reče on, dobivajući pouzdanje.

– Kasnije, odrezah, prolazeći pored njega.

Nije imao nikakvo oružje, no imao je petlje. Pokušao me zgrabiti. Izvio sam se na peti i zabio mu skupljene čvrsto stisnute prste u solarni pleksus. Oči su mu se zastaklile, a koljena savila i sagnuo se dolje. Rubom dlana oprezno sam ga udario iza uha, dohvatio ga dok je padao i njegovo besvjesno tijelo spustio na pod. Tad sam požurio predvorjem, prošao vrata lifta, otvorio prva izlazna vrata i počeo trčati niz stepenice.

Na dnu sam otvorio metalna vrata pa izašao na široki opskrbeni put između mog i sljedećeg hotela. Kad su se iza mene zatvorila metalna vrata, sama se zaključavši, dva policijska vozila iz ophodnje Miami Beacha prošla su prednjim krajem puta i zacviljela zaustavljajući se pred ulazom u hotel.

Otrčao sam putem u drugom smjeru. Natjerao sam se da usporim korak dok sam prolazio uz stražnji kraj hotela, požurio kroz dvorište zasjenjeno palmama i van na suncem obasjanu terasu hotelskog bazena okruženu kabinama. Oko tucet ranoranilaca već se protezalo na prostiračima oko bazena, skupljajući boju vrijednu novca potrošenog za praznike. Neki su od njih promatrali kako sam obučen dok sam prolazio uz rub bazena i silazio na plažu niz tri popločane stube.

Široka traka zlatnog pijeska protezala mi se s obje strane, između beskrajnog reda hotela i nježne površine oceana. Tog jutra nije još nikog bilo na plaži. Daleko vani na moru ribarski su čarter brodovi išli Golfskom strujom, zibajući se kao male bijele trijeske na velikim valovima. Još dalje, uz obzor se kretao teretni brod, ispuštajući paru prema jugu.

Priželjkivao sam da budem na jednom od tih plovila, bilo kamo da idu. Na tom dugom pojašu prazne plaže isticao sam se kao bradavica na nosu filmske zvijezde. Okrenuo sam desno i stao trčati duž plaže, podižući vodoskoke suhog pijeska koji su mi ulazili u cipele.

Moja prilika za bijeg prije je bila mršava. Sad je bila tako tanašna da je bila gotovo nepostojeća. Policajci su znali gdje sam bio. A Miami Beach je bio jedno od onih mjesta koja se najjednostavnije potpuno zatvore. To je dug tanak otok sa samo četiri mosta na nasipu koji ga spajaju s kopnom preko Biscayne Bay, uz još jedan most na sjevernom, Bal Harbour, na kraju otoka.

Dosad je vijest o tome gdje se nalazim bila javljena radijem. Svi će mostovi biti blokirani, svako vozilo koje ih prelazi zaustavljeno i pretraženo. Ogromna policijska mreža zatvarat će se neposredno na ovom dijelu Miami Beacha. Što se vode tiče svako policijsko plovilo i dostupni motornjak Obalne straže počat će posao kruženja oko otoka, s promatračima koji će pretraživati dvogledima. Opkolit će svakoga tko će plivati iz Miami Beacha prema moru ili preko zaljeva; zaustavit će i pretražiti svaki brod koji napušta Miami Beach u bilo kojem smjeru. A pomagat će im nekoliko hidroaviona i helikoptera.

To je bilo kao da si začepljen u boci. Nijedna zgrada ni ulica nije bila sigurna. Nisam morao brinuti samo o policajcima. Za nekoliko sati svi u Miami Beachu znat će o tome i budno paziti.

Zadnja očajna nada ostala mi je da nađem način kako da se ostatak dana nastavim kretati Miami Beachom, da do noći izbjegnem organiziranu potjeru. U mraku bih možda uspio umaknuti kroz vodu.

Trčao sam, posrćući u mekom dubokom pijesku pored neka četiri hotela. Još uvijek nisam bio blizu mjesta kamo sam se zaputio, ali više nisam mogao riskirati da ostanem izložen na pustoj plaži. Policajci koji su se usmjerili na moj hotel za koju će sekundu izići van, na plažu iza njega.

Tako sam se okrenuo i ostavio plažu. Natjerao sam se da hodajući uđem na terasu bazena iza visokog bijeloružičastog hotela. Nastavio sam hodati, ravno kroz hotel i van iz njegova sjajnog predvorja s prednje strane, na aveniju Collins. Krenuo sam pločnikom prema jugu, prema Ulici

Lincoln, koja je raskošna šoping ulica u Miami Beachu. Mogao sam računati da će u to doba dana biti prepuna ljudi.

Prevalio sam nekoliko blokova kad sam ugledao patrolno vozilo kako okreće iza ugla, jedan blok ispred mene. Skrenuo sam s pločnika, ne žureći, u hotel kraj kojeg sam slučajno prolazio. U predvorju sam otišao do kioska i kupio novine. Na prijamnom stolu bio je karton sa sunčanim naočalama. Kupio sam jedne. Prodavač novina jedva me pogledao dok mi je uzvrćao sitniš. Usredotočio se na raspored utrka.

Novine sam gurnuo pod ruku s jaknom omotanom oko navlake s pištoljem. Dok sam prolazio predvorjem, stavio sam sunčane naočale. Nisu mi mnogo promijenile izgled, no bio je to početak.

Do časa kad sam izišao patrolna su kola prošla.

Prošao sam još jedan blok kad sam vidio jednog pozornika kako istom stranom ulice pješice ide prema meni, gledajući ravno naprijed u mom smjeru. Bio sam sretne ruke. Nisam ga poznao. Da je bio jedan od tuceta policajaca koje sam osobno poznao iz svojih policijskih dana, prepoznao bi me čak i na toj udaljenosti. Bilo kako bilo, nisam mogao pustiti da me ovaj pogleda iz bližeg. Nastavio se približavati, zagledajući u svaki hotel kraj kojeg je prolazio. Ležerno sam skrenuo u sljedeći hotel do kojeg sam stigao.

Kad sam stupio u predvorje, obrati mi se poslužitelj. – Prtljaga vas čeka vani, gospodine?

– Baš sam ušao zbog kutije cigareta, rekoh mu, skupivši se dok me gledao ravno u lice.

Trgnuo je prstom preko ramena. – Automat je tamo. – Pomalo nesigurnim nogama prošao sam pored njega, prešao predvorjem do automata s cigaretama. Nisam se žurio stavljaajući novac i uzimajući kutiju Luckyja. Odvukao sam se bočno iza palme u tegli. Još sam duže otvarao kutiju, izvlačeći cigaretu, paleći šibicu. Pozornik se pojavio na ulazu predvorja, bacio pogled unutra. Podigao sam ruke do lica i pripaljivao cigaretu. Okrenuo se i otišao gore uz Collins.

Znao sam da to više neće dugo potrajati. Čim u područje dovuku dovoljno policajaca, neće se zadovoljiti samo pogledom. Policajci će pretresti svaku zgradu, pročešljati svaki kat. I moj ulazak u bilo koje predvorje bit će sve opasniji i opasniji kako će se širiti vijest o meni i mom opisu. Svaki hotelski službenik pazit će na mene. Isto tako i turisti koji ulaze i izlaze; oni će, uz svoje teško zarađeno ljetovanje, izvući malo dodatnog uzbuđenja.

Ispustio sam cigaretu i stao na nju, napustio hotel i nastavio niz Collins prema Lincolnu, na svakom koraku pazeći na policajce.

Ulica Lincoln bila je, kao što sam i očekivao, prepuna kupaca i onih koji su razgledali luksuzne izloge. Stopio sam se s gomilom koja se gibala pločnikom pod živim, šarenim tendama dućana. Ušao sam u prvu trgovinu do koje sam stigao i kupio plastičnu vodootpornu torbu dovoljno veliku da stane moj .38.

Sljedeća u koju sam ušao bila je sportski dućan. Kupio sam ručnik i mornarski šešir, zamotao ih u jaknu pod rukom. Onda sam izišao i opet se uputio s gomilom na ulici Lincoln. Hodao sam brzo, znajući da je moje vrijeme za takvo što istjecalo. Policija će očekivati da napravim upravo to što sam učinio da si nabavim drugu odjeću. Uskoro će pročešljavati trgovine.

Dva bloka dalje, skrenuo sam u dućan muške odjeće. Otišao sam straga gdje je bila odjeća za plažu. Nabavio sam par crvenih sandala za plažu, kockaste zelenonarančaste bermuda hlače i sportsku cvjetastu košulju. Kad se prodavač okrenuo leđima, da ukuca cijenu nabavljenog i uzvratiti mi ostatak, maznuo sam s pulta par običnih tamno plavih kupaćih gaća mojeg broja na markici. Kad mi se prodavač opet okrenuo licem, kupaće gaće sam već sklonio od pogleda u svoju smotanu jaknu.

Iskoristio sam dućansku garderobu da se presvučem. Izvukavši se iz svojih cipela, čarapa i odjeće, navukao sam tamnoplave kupaće gaće. Tad sam preko njih stavio kockaste bermuda hlače i obukao cvjetaš tu košulju i crvene sandale. Ugurao sam pištolj i novac u plastičnu torbu, osim nešto sitniša, kojeg sam stavio u džep kupaćih gaća ispod šorca. Zatvorivši plastičnu torbu i preklopivši nabor preko patentnog zatvarača kako bih bio siguran da voda neće ući, zataknuo

sam taj paketić ispod pojasa svog šorca. Donji dio košulje ostavio sam da visi izvan šorca, izbočina je bila sakrivena. Zataknuo sam unutra i mornarski šešir, omotao ručnik oko struka.

Sve ostalo smotao sam s odijelom i košuljom pa odnio natrag prodavaču da bi mi umotali. Prodavač trepne vidjevši me u crvenim sandalama, kockastom šorcu i cvjetastoj košulji. No uspio je zadržati smijeh. Kad policajci uđu raspitujući se o meni, neće imati problema da se sjeti moje živopisne dotjeranosti.

Bit će u stanju točno opisati što sam imao na sebi.

Otišao sam, noseći odjeću koju je za mene umotao u paket, i požurio uz Lincoln do reda hotela na Collinsu. Moj živo neskladni izgled nije pobudio zanimanje. Bilo je uokolo mnogo drugih.

Kad sam došao do raskršća Lincolna i Collinsa, dva su policajca izišla iz hotela, meni s desna. Znao sam jednog od njih.

Prije nego je mogao pogledati u moje lice, skrenuo sam lijevo u aveniju Collins i udaljio se od njih. Straga nisam bio prepoznatljiv. Ne u takvoj opremi. Još ne.

No, policijski je auto bio parkiran ispred hotela preda mnom na Collinsu. Mreža je rasla, stiskala se...

Skrenuo sam s pločnika i hodao uz bočnu stranu nepravilnog, dvokatnog motela. Došavši do stražnjeg dijela s bazenom, ušao sam straga u motel i pozvao prvog poslužitelja kojeg sam spazio. Dao sam mu svoj zamotani paket, dao mu napojnicu od pola dolara da ga upiše pod imenom William Jonas. Sasvim prirodno je pretpostavio da sam gost motela koji je nešto kupio i bio prelijen da paket odnese u sobu prije nego opet iziđe.

Izlazeći straga iz motela, otišao sam prečicom kroz šumarak palmi i suptropske živice do susjednog hotela. Ušao sam u hotel kroz prostrani ulaz za kupaće. Unutra je hodnik prema sobama bio prazan. Žureći se, prije nego netko uđe u hodnik i ugleda što radim, odbacio sam crvene sandale, kockasti šore i cvjetastu košulju. U zidu je bio otvor za spaljivanje smeća. Otvorivši njegova metalna vratašca, bacio sam sandale, šore i košulju niz kosinu da budu spaljeni u peći.

Tad sam odmotao ručnik sa struka i stavio mornarski šešir, navukavši dolje obod. Sakrit će mi kosu i zaklonit malo čelo i lice sa strane. Zamotao sam u ručnik plastičnu torbu s pištoljem i novcem pa otišao do hotelskog bazena samo u plavim kupaćim gaćama, sunčanim naočalama i mornarskom šeširu.

To je područje još uvijek bilo preopasno za mene. Najveća koncentracija policajaca bit će tamo gdje sam zadnji put viđen. Morao sam otići odavde.

Nisam privukao pažnju dok sam prolazio uz rub bazena. Bio sam prikladno odjeven, tek jedan od mnogih turista koji se sunčaju i plivaju. Otišao sam na plažu. Dotad je već nekoliko ljudi bilo vani na pijesku. Ali još uvijek ne dovoljno. Ugledavši dva policajca kako izlaze iz hotela na plažu ispred mene, pogledao sam u ocean.

Tamo je već bio policijski patrolni čamac, otprilike četiri stotine metara prema pučini, vrlo sporo prolazeći paralelno s obalom.

Oklijevao sam, pogledavajući na terasu koju sam upravo napustio. Tamo je bilo mnogo ljudi. No u tom je ograđenom prostoru bilo previše opasno. Znali su da sam negdje u blizini. Policajci će provjeriti svako moguće skrovište, pažljivo pogledavši svakog muškarca.

Krenuo sam u oceanske valove.

Kad sam bio vani do visine grudi, udaran valovima, stavio sam ruke pod vodu, izvadio paket iz ručnika i gurnuo ga s mornarskim šeširom, sunčanim naočalama u tijesnu elastičnu pojasnu traku svojih kupaćih gaća. Tad sam svezao promočeni ručnik oko pasa i počeo plivati.

Otplivao sam od plaže. Dovoljno daleko da policajci, što su patrolirali plažom, ne primijete moju glavu kako viri iz vode. Ne predaleko, da ne bih privukao zanimanje patrolnog čamca. Tad sam okrenuo i počeo plivati prema sjeveru, paralelno s plažom i njezinim beskrajnim redom sjajno bijelih hotela.

Iz vode, red hotela uz obalu zaista je djelovao beskrajan. Miami Beach ima preko četiri stotine hotela i motela, što su stisnuti na usko dugačko područje, a začuđujući postotak uspio se natisnuti u liniju duž oceana. Preplivao sam uz njih šest, lijeno plivajući bočnim načinom. Nije mi se žurilo. Još uvijek sam pred sobom imao veći dio tog prokletog dana.

Presjekao sam prema obali kad sam prošao šesti hotel. Imao sam proći još dug put prije nego izidem iz najopasnijeg područja. Ali nisam cijelu udaljenost mogao prijeći u jednom plivanju. Promatrač na patrolnom brodu primijetio bi me i počeo se pitati zašto tako daleko plivam. Većina plivača ostaje blizu kratkog komada koji pripada njihovim hotelima. A ako moje akcije privuku znatiželju promatrača, patrolni brod dohujat će i povući me na palubu da zadovoljim njihovu znatiželju.

Kad sam došao dovoljno blizu plaže da stanem, izvadio sam iz kupaćih gaća paket i mornarski šešir, zamotao ih u mokri ručnik, stavio sunčane naočale. Onda sam pregazio van na suhi pijesak. Još uvijek na plaži nije bilo puno ljudi; neće ih vjerojatno biti previše čak ni sredinom popodneva. Tiho sam proklinjao turiste koji su plaćali više za hotel na plaži, a onda ostajali na terasama bazena.

Hodao sam plažom pored triju hotela, onda sam otišao gore na jednu od tih terasa. Čuvar s hotelskog bazena gotovo je iste sekunde krenuo prema meni. Uvijek možeš prepoznati čuvara hotelskog bazena po tom izgledu željnog, veselog lukavstva. Nosio je olovku i dasku za obavijesti.

Preduhitrio sam bilo kakvo pitanje, obrativši mu se prvi, kad je stigao do mene. Čuvari bazena paze na neovlaštene goste iz drugih manje poželjnih hotela.

– Vi ste čuvar bazena? – upitao sam ga.

– Da, gospodine. Jeste li...

– Smočio sam ručnik, rekoh. – Toliko sam bio željan ući u ocean da sam ušao i ručnik ponio sa sobom. Želio bih jedan suhi.

– Sigurno, gospodine. Prvi dan ste ovdje, točno?

– Točno.

Odvagnuo je olovku nad listom papira na dasci. – Vaše ime?

– Harold Barnes.

Zapisao je. – Soba?

Ako mu dam broj sobe koju je već imao na neko drugo ime, postat će sumnjičav. Glupo sam mu se nasmiješio. – Ovo je glupo od mene, ali zaboravio sam. Upravo sam stigao, vidite, i tako sam se žurio da se prvi put smočim da...

Nasmiješio se s dobrohotnim razumijevanjem. – Znam kako je to, gospodine. Naći ću broj vaše sobe kasnije na recepciji, i staviti sve na račun. Trebat ćete prostirku, zar ne.

Rekoh da ću trebati, jer bi se čudio da nisam.

– Nabavit ću vam je, reče on. – Zajedno sa suhim ručnikom. Želite li da odnesem mokrog?

– Ne, rekoh. – Taj pripada meni osobno.

To ga je malo začudilo. No otišao je i vratio se sa suhim ručnikom i prugastom crveno zelenom prostirkom. Prostro ju je za mene pored bazena. Kad sam se ispružio, čučnuo je iza mene i tiho rekao, kao da počinje veliku zavjeru: – Štogod želite, gospodine, ja sam taj koji vam mogu pribaviti. To znači sve. Kao recimo predstavljanje nekih djevojaka, znate?

– To je lijepo znati, promrmljao sam, vraški želeći da ode i prestane tako temeljito proučavati moje lice. Znao sam da jedino pazi na moju reakciju na svoje prijedloge između redova, ali neće imati nikakvih problema da zapamti kako sam izgledao, kad ugleda moju sliku u novinama ili na TV-u. Ili u ruci policajca.

Ako već nije.

– Recimo, uzmite onu djevojku s druge strane bazena. Onu crvenokosu?

Pogledao sam preko bazena. Prekrasno oblikovana djevojka, u vrlo oskudnom dvodijelnom kupaćem kostimu, isticala je svoju figuru i plameno crvenu kosu pred otprilike sedam momaka svojih godina koji su joj pravili društvo.

– Oni momci ne predstavljaju nikakvu pravu konkurenciju, uvjeravao me povjerljivo čuvar bazena. – Ona još uvijek nije ovdje sreća momka do kojeg joj je stalo. A ima još tjedan dana. Pa tako, ne možete ništa izgubiti, ako probate, u svakom slučaju. Nikad ne znate, gospodine, možda ste vi taj na kojeg je čekala.

– Mislim da ću provesti dan samo sunčajući se.

– Imate već prilično dobru boju, opazi on, čudeći se.

Nisam želio da se čudi. Ničemu. – Bio sam poslovno dolje u Južnoj Americi. Rio. I dosta jako sunce.

– Da? Čuo sam da je Rio prilično vruć grad. – Namignuo je. – Ali vjerujte mi, nema mjesta gdje možete naći više vrsta zabave nego tu, u Miami Beachu.

Vrlo blijed muškarac i žena iziđoše iz hotela i spasiše me. Čuvar bazena promrmlja: – Zapamtite, ako vas išta zanima, dođite me posjetiti. – Skočio je i otišao ih pozdraviti.

Ležao sam s licem dolje na prostirci i pokušavao se malo opustiti. Sunce me zagrijalo, a umirujući zvuk valova je stizao do mene, i senzualni smijeh crvenokose nošen preko bazena. No ostao sam napet.

Mislio sam kako je vrijeme da se otputim natrag u ocean, kad je policajac u odori izišao iz hotela na terasu. Usta su mi se osušila.

Pogledao je okolo po terasi, polako, pažljivo. Spustio sam lice dolje na svoje prekrížene ruke i slušao svoje srce kako lupa uz pločice terase. Iz ugla jednog oka vidio sam kako me policajac gleda te nastavlja gledati još nekoliko sekundi, a onda odvraća pogled. To nije značilo da je sve gotovo. On je tek počeo provjeravati ovo mjesto. Sljedeće je da detaljno pregleda dio po dio, osobu po osobu.

Počeo je od mjesta kabine. Otišao je do prve kabine, pokucao na zatvorena vrata. Bez odgovora. Probao je kvaku. Bilo je zaključano. Policajac je pozvao čuvara bazena, počeo mu govoriti.

Bili su mi leđima okrenuti. Kad je policajac posegnuo u svoj džep, srce mi je stalo. Znao sam za čim je posegnuo. Izvadit će moju fotografiju da je pokaže čuvaru bazena.

18.

Dignuo sam se s prostirke pa izišao s terase uz bazen, onoliko brzo koliko sam mogao bez da trčim. Dospio sam do plaže, izvan vidokruga, prije nego su se oni okrenuli da pogledaju gdje sam.

Nekoliko trenutaka kasnije, dok se policajac praćen čuvarom bazena žurio s terase dolje prema plaži, ja sam bio vani u oceanu stišćući plastičnu torbicu u jednoj ruci, a sunčane naočale i mornarski šešir u drugoj. Čim sam vidio da dolaze, duboko sam udahnuo zrak i zaronio pod vodu.

Ostao sam pod površinom najdulje što sam mogao. Dulje nego što sam mislio da mogu. Kad sam izronio, hvatajući zrak, policajac i čuvar nisu bili na vidiku.

Po prvi put sam bio zahvalan što mnogo ljudi nije koristilo plažu. Nitko nije primijetio da sam ušao u ocean ili bi policajac još uvijek bio na plaži, pokušavajući signalizirati patrolnom brodu, dok bi čuvara poslao da nazove centralu.

Ovako policajac nije mogao biti siguran da sam to zbilja bio ja, koga je čuvar mislio da je vidio. Iz prošlog iskustva, mogao sam se kladiti kako je bar trećina onih kojima je već pokazao moju sliku mislila da je vidjela nekoga poput mene.

No, nisam želio riskirati. Gurnuvši plastični paketić, šešir i sunčane naočale pod pojasnu traku kupaćih gaća, počeo sam još jednom plivati prema sjeveru, paralelno s plažom.

Moleći se da policajac nije znao da sam vani. Jer ako jest, čekat će me skriveni policajci gdje god izišao na obalu.

Preplivao sam ovaj put uz nekih dvanaestak hotela. Pazeći na patrolni brod i na obalu dok sam rezao kroz udoline i bregove slane vode. Svaki put kad sam prošao par hotela, zaronio sam pod površinu, plivajući pod površinom dok mi pluća nisu zatrebala još zraka. Svaki put kad bih izronio promijenio bih stil plivanja s bočnog na kraul, prsno i plutanje na leđima dok bih se odguravao nogama poput žabe. Onda opet na bočno. Ukoliko promatrač na patrolnom brodu ne počne gledati kroz dvogled neće shvatiti da je isti plivač prelazio cijelu tu udaljenost. Bilo je i drugih u vodi. Sa tristo pedeset metara udaljenosti glava jednog plivača bila je gotovo ista kao neka druga.

No ta vrsta lukavštine mogla je proći samo tako dugo dok se promatrač ne opameti. Tako sam se, prošavši nekih dvanaestak hotela, ohrabrio da riskiram učiniti ono što sam morao. Zaplivao sam prema plaži.

Odabrao sam mjesto gdje se pet ili šest ljudi sunčalo na pijesku. Izišao sam iz valova, gledajući u palmama posuto mjesto iza hotela. Nitko me nije ščepao kad sam izišao iz vode. Ovaj put nisam išao gore do bazena. Sjeo sam na pijesak i čekao. Nije se pojavio nijedan policajac.

Konačno sam se ispružio na plaži, pokušavajući iskoristiti kratak odmor. Teško sam disao, a osjećao sam umor u rukama i nogama više od napetosti nego od plivanja. Počeo sam lakše disati kad sam vidio kako patrolni brod ubrzava i nestaje prema sjeveru. Kad je gotovo nestao s vidika, vratio sam se u ocean i nastavio svoje plivanje.

Polako sam plivao, ali ovaj put bez prekida, držeći se odmjerenog kraula. Ostavio sam za sobom još nekih petnaest hotela prije nego sam se okrenuo i ugledao drugi policijski brod kako s juga reže u mom smjeru. Opet sam presjekao prema plaži, sjeo na pijesak dok nisam vidio kako se pojavljuju dva policajca, udaljena nekoliko hotela. Išli su pješice plažom prema meni, zaustavljajući se da progovore sa svakim na koga su naišli. Ustao sam i otišao s plaže u malen park zaklonjen palmama iza dvaju hotela. Prošao sam kroz stražnji dio jednog hotela, prešao dugu prostranu terasu drugog hotela gdje su muškarci i žene u kupaćim kostimima sjedili za stolovima od kovanog željeza, pijući i ručajući. Sjetio sam se da tog dana nisam još ništa jeo.

Krenuvši opet prema plaži, stigao sam do dugog reda kabina, crvenih, žutih i zelenih platnenih krovova okrenutih moru. Kliznuo sam u uski prostor između dviju kabina i provirio na plažu. Dva su policajca upravo prošla, polako su po pijesku odmicali prema jugu, zastajući uz svakog tko je tumarao plažom. Sagnuvši se natrag između dviju kabina, stavio sam sunčane naočale, iscijedio mornarski šešir koliko sam mogao i stavio ga na glavu. Iz vodootporne torbice izvadio sam novčanicu od pet dolara, presavio je u ruci, i otišao prema sjeveru između plaže i hotela prema onom hotelu gdje su se policajci prvo pojavili.

Vjerojatno tamo više nije bilo policajaca, barem neko vrijeme. A bio je to i jedan od najvećih hotela u tom predjelu. Što je značilo da će iza njega biti mnogo ljudi.

Kad sam stigao do svog cilja, sunce je isušilo moj šešir. I našao sam gomile koje sam očekivao. Između velikog hotela i plaže ogroman prostor nepravilnih terasa, živo obojenih šatorastih kabina, platnenih krovova i visokih kraljevskih palma, okruživalo je ogroman bazen nekih pedeset na devedeset stopa, u obliku poklopca velikog klavira. Blizu njega bio je mali, okrugli dječji bazen.

Mali je bazen bio prepun djece koja su cičala i pljuskala, koju je nadgledao hotelski pazitelj, dok su se njihovi roditelji odmarali na prostiračima za plažu. Suprotno tome, u velikom suncem obasjanom bazenu za odrasle bilo je samo nekoliko plivača. No mnogo je ljudi koristilo terase što su ga okruživale sunčali su se na ležaljka otvorenih terasa, jeli, pili i kartali za jarkim crvenoplavim natkrivenim stolovima.

Sjeo sam za jedan od malobrojnih praznih stolova, na dijelu tratine zaklonjenom palminim drvećem i ogromnim ružičastim suncobranima. Skoro istog trena pojavio se konobar u bijeloj jakni s menijem. Pogledao sam cijene i naručio klub sendvič i čašu brendija što je, s napojnicom, iznosilo cijelih pet dolara.

Bio sam gladan i žedan, ali sam se prisilio da jedem polako i pijuckam brendi. Postojao je neki osjećaj zaštite što su je pružali ostali ljudi koji su ručali oko mene i oni što su kartali za nekoliko stolova. Većina ih je na sebi imala samo kupaće kostime, iako nitko od njih nije izgledao kao da je tog dana bio blizu vode.

Nisam dozvolio da me previše uljulja kratak osjećaj sigurnosti što sam među mnogima. Jednim sam okom pazio na prilaze terasi, spreman da trčim na prvi znak policijske odore ili bilo kojeg momka koji bi izgledao kao obični policajac. A kad sam iznenada shvatio da su tri djevojke u bikinijima za susjednim stolom prestale čavrljati i zurile u mene, osjetio sam grčenje u želucu koje me omelo u gutanju.

Sjetio sam se da se modrica ispod mog oka vjerojatno vidi usprkos sunčanim naočalama. Moj opis, koji je emitiran, uključio je činjenicu da mi je lice u modricama.

Spustio sam sendvič i pogledao u tri djevojke. Sve tri dobacile su mi čednohrabri smiješak. Počeo sam se bolje osjećati. Čak sam im se nasmiješio.

Jedna od njih reče: – Ovdje ste novi, zar ne? Nismo vas prije vidjele.

Kod kuće negdje na sjeveru, vjerojatno, ni jedna se od njih ne bi nikad nabacivala. No bile su željne zabave za koju su daleko putovale i teško platile. A u Miami Beachu djevojke su bile mnogobrojnije od mladića. Osim ako je djevojka bila uistinu vrlo lijepa morala se pomučiti da natjera u škripac svoj dio muškog društva.

Obzirno sam rekao: – Pa, da. Žena i ja smo, u stvari, baš stigli prije jedan sat. Bila je umorna od puta. Malo je prilegla u našoj sobi.

To je bilo kao da sam okrenuo prekidač. Prestale su mi se smiješiti i nastavile čavrljati među sobom. Vratio sam se svom ručku.

Preko zvučnika obješenih na jednu palmu stigla je formalna obavijest. – Pažnja, molim! Pažnja, molim!

Ukočio sam se.

Glas preko razglasa nastavi, istim tonom mirne uvjerljivosti. – Odmah su potrebna dva igrača kanaste. Ponavljam, odmah su potreban dva igrača kanaste. Javite se na prednjoj recepciji. Hvala

Opustio sam se i završio sendvič. Progutavši ostatak brendija osjećao sam se bolje. Nisam bio gladan. Ovog trena nitko me ne proganja. Dok sam naručivao cigarete, počeo sam razmišljati da baš tu ostanem.

Konobar je donio kutiju Luckyja, otvorio je za mene s izrazom kao da je to djelo iziskivalo savršenu vještinu. Čak je za mene izbacio jednu cigaretu.

Nisam pred njim htio kopati po plastičnoj torbici. Zato sam mu platio sitnišem iz džepa svojih kupaćih gaća, dajući mu napojnicu od četvrt dolara.

Stajao je tamo i ledeno me gledao dok sam palio cigaretu. Bio je od klijentele hotela naučen na veće napojnice. A službenici hotela u Miami Beachu bili su stručnjaci za negodovanje meškoljenjem.

No onda se način na koji me gledao lagano promijenio. Prestao je biti samo prijeteći. Počeo me stvarno zagledati.

Postao sam vrlo svjestan modrice pod okom. Činilo se da raste.

Okrenuo se i otišao, promatrao sam način na koji je to radio. Prije je tumarao između stolova, pazeći poput orla na priliku da učini bilo kakvu uslugu vrijednu napojnice. Kao podizanje karte što je pala sa stola. Za dolar. No ovaj put je od mog stola otišao ravno u hotel.

Povukao sam dugi dim, bacio cigaretu u pepeljaru na stolu i napustio terasu. Idući u cik caku kroz ostale terase, prešao sam plažu i vratio se u ocean.

Ostatak poslijepodneva nastavio sam postupno plivati prema sjeveru, odmarajući se kratko na plaži i plivajući opet na sjever.

Do otprilike pet sati.

Tad su ljudi počeli nestajati iz oceana, plaža i bazena, idući u svoje hotele kako bi se spremili za večeru. Svi osim policajaca. Oni nisu nestali.

Do šest sam bio jedan od nekoliko ljudi koji su ostali vani, između hotela i oceana. Uskoro ću biti jedini. S još nekoliko sati danjeg svjetla koji su trebali proći.

Nisam se mogao služiti ulicama niti hotelima. Ne obučen samo u kupaće gaće u to doba večeri.

Plivao sam, pokušavajući smisliti što da učinim, kad se motorni čamac Obalne straže izdigao na vidiku. Kretao se prema jugu, otprilike sto sedamdeset metara vani. Kad se poravnao sa mnom, usporio je. Dotad sam bio jedini plivač u oceanu.

Naglo sam okrenuo i zaplivaio prema plaži iza golemog, modernističkog hotela. Prešao sam prazan uski pojas pijeska i hodao kroz napuštene terase uz bazen.

U jednom od hotelskih ulaza, pronašao sam ono što sam tražio javnu telefonsku govornicu.

Sad sam trebao Jacka McComba. Ako bi do večeri uspio ostati slobodan, McComb bi mogao dovesti svoj brod do obale, pa bih mogao doplivati do njega...

Ubacio sam novčić i nazvao broj telefonske govornice dolje na molu Dinner Keya. Neki je čovjek odgovorio. Prepoznao sam mu glas. Na našem je molu držao mali čamac za stanovanje.

Izmijenivši glas, upitao sam: – Je li Jack McComb u blizini?

– Ne, rano jutros je uzeo neko društvo. Krenuli su dolje prema Keysu na nekoliko dana ribarenja.

Dakle tako. Nema pomoći od McComba. A on je bio jedini za koga sam mogao biti siguran da bi mi htio pomoći i uz rizik da bude optužen za pomaganje traženom ubojici.

Objesio sam slušalicu i stajao u govornici tražeći neki drugi izlaz.

Postojao je jedan način. Riskantan do neba. Ali nisam se mogao sjetiti ničeg sigurnijeg.

19.

Kad sam izišao kroz ulaz za kupače, hotelski čuvar bazena bacao je u bazen dezinfekcijsko sredstvo. Bio je jedini u blizini, a bio je otprilike mog stasa. Dakle, morat će poslužiti. Pogledao me s kratkim zanimanjem dok sam se približavao bazenu. – Zdravo. Mislili ste se još zadnji put smočiti?

Kimnuo sam. – To mi je bila pomisao.

– Ne ovdje, upozorio me. – Ovo je sredstvo tek bačeno, kad je koncentrirano opeklo bi vam oči kao vatra. Morate čekati dva sata prije nego se razrijedi kroz cijeli bazen.

Slegnuo sam ramenima. – Nema skoka, onda. Oh, dobro...

– Vi ste novi ovdje, zar ne? – uljudno je upitao i prošli smo kroz cijelu priču kako sam tek stigao i pocrnio dok sam poslovno bio dolje u južnoj Americi.

– Imate li cigaretu? – upitao sam. – Ne da mi se zbog jedne već vraćati gore u sobu.

On će: – Sigurno, i povede me do kabine koja je bila kombinacija ureda, stanice prve pomoći i spremišta za

ručnike, prostirače i suncobrane za terasu. Bila je mala i bez prozora. Izvukao je iz svog ormarića kutiju cigareta. Zapalio mi je jednu. Onda je krenuo u svoju igru o tome kako me može opskrbiti s bilo čim što poželim dok boravim u Miami Beachu.

– Kao uzmete rent a car dok ste ovdje. Morate platiti po kilometru, točno? Pa zašto platiti sve? Samo mi dovezite auto. Znam kako treba srediti brzinomjer. Na taj ga način možete voziti

kud god želite, a kad ga dovezete natrag pokazivat će dvadeset, možda trideset kilometara za koje treba platiti.

– Pametno, rekoh.

On skromno slegne ramenima. – Mislim si, ma što. Na taj način uštedim lovu zgodnom momku poput vas, vi ćete mi vjerojatno platiti za trud, od onog što sam vam uštedio. Točno?

– Ima smisla.

– Je li već imate pratilju za večeras? – upita me.

– Ne.

– Ja sam vaš čovjek i po tom pitanju, uvjeri me on. – Samo mi recite što biste htjeli. Ako želite amaterke, ima ih mnogo ovdje na ljetovanju, mogu vas staviti do njih. Ako volite više uzbuđenja, znam neke djevojke koje će vam za pravu cijenu pružiti vruću zabavu.

– Mislit ću na to, rekoh mu. – Ali sve što večeras želim je dugi san.

– U redu. Samo zapamtite kad ste spremni. – Pogledao je na svoj sat. – Moram se sad presvući i otpisati posao. Večeras imam sastanak.

– Samo trenutak, rekoh. Otvorio sam plastičnu torbicu, izvadio pištolj i pokazao mu ga.

Zinuo je u njega kao da nije mogao pogoditi što je to. Ali ostao je savršeno miran i nije pustio ni glasa.

– Ovako je, rekoh mu tiho. – Trebam odijelo koje visi u tom ormariću. I do mraka trebam ovu kabinu.

Jezik mu se odvezao. – Vi ste tip kojeg traže posvuda! – drhtavo je šapnuo. – To ste vi. Ubijca.

– Točno, rekoh mu. – Nemojte me natjerati da i vas ubijem.

– Jeste li ludi? – bubne on. – Zašto bih pravio probleme? Nisam poznavao tog tipa kojeg ste ubili. Pa zašto da brinem? Želite moje odijelo? Uzmite ga. 'Oćete tu ostati? Samo naprijed.

– Na nesreću, to nije tako jednostavno. Uvijek postoji mogućnost da odlučite biti hrabri.

– Ja? Ja ne.

– Znae da ne mogu riskirati, rekoh sažaljivo, i odvagnuh .38 u svojoj ruci.

– Molim vas, gospodine! – zacvili on. – Nemojte me s tim lupiti.

– Onda ćete morati surađivati.

Surađivao je. Sjeo je na drveni stolac ravnog naslona, držeći se mirno dok sam mu flasterom iz njegova stola osiguravao ruke iza njega i vezao gležnjeve za noge od stolice. Uzeo sam bateriju iz njegova ormarića, zatvorio vrata kabine i zaključao ih. Onda sam sjeo za njegov stol, držeći prema njemu svjetlo baterije. Ponudio sam mu cigaretu, ali je odmahnuo glavom. Uzeo sam njegov ručni sat i pogledao na njega. Onda sam se smjestio za dvosatno čekanje.

Prošlo je rjola sata, a onda je netko probao otvoriti vrata kabine. Čulo se kucanje.

Muški glas je zazvao, – Lennie? Jesi li unutra?

– To je g. Bell, moj šef, šapnu mi čuvar.

– Zaveži! – šapnuh natrag.

– Lennie! – vikao je njegov šef. – Gdje si? – Zatim, – Prokleti klinac! Otići bezi? Odlazio je i nisam čuo što god da je još izmrmrljao.

Zapalio sam još jednu cigaretu i smjestio se za daljnje čekanje.

Kad sam konačno otvorio vrata kabine svjetlost baterije bila je slaba i treperava. Stigla je noć. Svjetlost hotela sjala je na vodi bazena. Nije mi se sviđala svjetlost. Ali Miami Beach je bio mračan onoliko koliko će ikad biti.

Stavio sam na sebe odjeću čuvara, navukavši hlače preko vlažnih kupaćih gaća. Njegova košulja i sportska jakna bile su oko ramena malo pretijesne, ali nije bilo ništa primjetno. Njegove su cipele bile vrlo tijesne. Stavio sam njegov slamnati šešir. Bio je zeru premalen, ali sam ga nabio na glavu. Vraćajući .38 u plastičnu torbicu s novcem, izvadio sam tri dvadesetice i jednu desetku, spustio mu u krilo da platim odjeću. Onda sam mu usta začepio flasterom, gurnuo plastičnu torbicu u džep jakne pa izišao.

Pošto sam izbjegao dva policijska vozila bio sam preko puta Miami Beacha, u mračnoj, mirnoj, rezidencijalnoj oazi što se protezala uz obalu zaljeva. Kliznuo sam preko tratine između dvije palače normanskog stila i dospio do ruba vode. Daleko preko Biscayne Baya svjetla Mia-mia svjetlucala su na tamnom baršunu neba. U zaljevu je bilo brodova, neki su bili usidreni, neki u pokretu. Dva od onih što su se kretala bijahu policijske patrole jedan daleko meni na desno, drugi u sredini zaljeva meni na lijevo. Išli su cik-cakom, a njihovi moćni reflektori zibali su se naprijed-natrag iznad namreškane površine vode.

Otišao sam u plićak ispod praznog drvenog mola što je pripadao palačama. Bio sam izmoren do kostiju. No preda mnom je bilo još jedno dugo plivanje.

Skinuo sam se do kupaćih gaća, gurnuo plastičnu torbicu pod pojasnu traku. Klečeći, gurnuo sam pod vodu odbačenu odjeću, otežanu kamenjem s dna. Tad sam odgacao ispod mola i počeo plivati.

Oko dvjesto stopa dalje od obale zaljeva, okrenuo sam i počeo plivati prema jugu. Držao sam se prsnog plivanja, smireno i polako, pazeći da ne pljuskam nogama ili rukama.

Plivao sam tako oko petnaest minuta kad je jedan od patrolnih brodova počeo rezati u mom smjeru. Brzo sam pogledao uokolo, spazio tamni, usidreni motorni brod s kabinom. Počeo sam bućkati prema njemu. Patrolni je brod postizao bolje vrijeme nego ja. Razdaljina među nama počela se zatvarati. Zasljepljujuća zraka njegovih reflektora nabadala je po površini zaljeva, tražeći me.

Duboko sam udahnuo i zaronio prema motornjaku s kabinom. Uspio sam stići do njega prije nego me izdao zrak u plućima. Sagnuvši se ispod kobilice, izronio sam s druge strane. Približavao se zvuk motora patrolnog broda. Uхватivši sidreni lanac, držao sam lice uz trup, samo s nosom i očima izvan vode.

Gumeni bokobrani patrolnog broda nježno su udarili u bok motornjaka. Čuo sam dvojicu policajaca kako se sa svog plovila penju na ovo prazno. Bio sam nepokretan. Kroz oplatu sam mogao čuti njihove korake dok su tražili.

Onda su se vratili na svoj brod. Čuo sam kako njihov motor povećava broj okretaja. Patrolni je brod zakrenuo oko motrnjaka, njegovi su reflektori pretraživali prema meni.

Spustio sam se pod vodu, vukući se prema dnu duž sidrenog lanca. Ostao sam dolje koliko sam mogao. Kad sam se vratio na površinu, policija je bila sto stopa daleko, krećući prema obali.

Krenuo sam opet plivati prema jugu.

Jedan sat kasnije, približavao sam se otoku gdje su kuće imali Mungo i sestre Forrest.

Iz dubina moje iznurenosti skupio sam zadnju provalu brzine. Kako sam stizao bliže, vidio sam da veliki motornjak na Mungovu molu ima svjetla na malim okruglim prozorima donje kabine. Zakrenuo sam prema vili Forrest. Imao sam sreće. Mala jedrilica nije bila uz mol. Što je značilo da je Kit vjerojatno bila vani na jedrenju i uskoro će se vratiti.

A Kit je bila jedina nada što mi je ostala.

Ako sam na nju mogao računati. Ako ne počne dozivati policiju onog trenu kad me ugleda. Jer dosad je morala čuti o tome da sam tražen zbog ubojstva.

Upotrijebio sam zadnju preostalu snagu da dohvatim mol Forrestovih. Jedino svjetlo koje se vidjelo dolazilo je iz prizemlja jedne vile. Popeo sam se na mol. Bio sam opasno mamuran i tako mlitav kao da su mi se kosti pretvorile u gumu. Noćni lahor bio je hladan na mojoj mokroj koži, ali nije bilo ničeg što se moglo učiniti osim čekati i nadati se.

Morao sam tamo sjediti barem jedan sat. Osjećao sam se obamrlo, ukočenog tijela i dremljivo, kad sam iznenada ugledao njezino jedro kako se kroz tamu miče prema meni. Sekundu kasnije, patrolni brod zakrene i preko zaljeva jureći dođe za njom.

Tad sam ustao. Požurio s mola u šumarak tropskog žbunja i palmi. Patrolni brod pristane uz otok, dok je Kit uz mol vezala svoju jedrilicu. Uхватili su je njihovi reflektori. Nosila je bijeli

šore i bijeli gornji dio trenirke. Stajala je na molu, jednom rukom štiteći oči od bljeska reflektora. Kleknuo sam, vireći kroz žbunje.

– Gđice Forrest, zazove je jedan policajac, – jeste li, dok ste bili vani, vidjeli kakvog čovjeka da pliva u zaljevu?

– U ovo doba?

– Taj ubojica je još uvijek na slobodi.

– Još ga niste uhvatili? Niste baš učinkoviti.

To im se nije sviđjelo. Moglo se čuti kako se policajac trudi da ostane uljudan dok je izviki-
vao: – Vidite li bilo kakvog stranca da luta uokolo, odmah nazovite.

– Ne bi bio ovdje. Ranije danas vaša je policija bila po cijelom otoku.

– Pa negdje je. – Reflektor se maknuo s Kit i preletio predio iza kuće. Sagnuo sam se niže kad je okrznuo grmlje. Reflektor se micao dalje, uperio se u njezinu jedrilicu da budu sigurni kako netko nije tamo. Tad se patrolni brod okrene i opet se usmjeri preko zaljeva.

Kad je nestao, Kit se okrene i meko pozove: – Gdje ste?

Ustao sam, izišao iz grmlja. Kit, figure zasjenjene u mraku, polako je s mola hodala prema meni.

– Kako ste znali da sam ovdje? – upitah je.

– Na molu ste ostavili mokre tragove nogu. – Stala je, licem okrenuta meni, proučavajući me onoliko dobro koliko je mogla kroz mrak.

– Cijeli dan sam provela ovdje za slučaj da nazovete ili nešto.

Zurio sam u nju. – Zašto?

– Imala sam predosjećaj kako možda ovdje nemate nikog kome biste se obratili. Ali sad kad ste stvarno ovdje, kruta zbilja čini da se odjednom osjećam vrlo glupo. Uplašeno, također, pretpostavljam.

– Zašto ste mi htjeli pomoći?

– Romantičar u meni. Niste li znali? Na svoj način, ja sam jednako idiotski sentimentalna kao Gretchen. Znala sam sanjariti o Princu na bijelom konju, poput svih djevojčica. Samo kod mene, naravno, priča treba biti obrnuta. Jer sam znala da ja nikad neću biti jedna od siromašnih koje zaslužuju. Pa je tako Princ morao biti u nevolji, a ja sam ga spasila. Jedan zao zajmodavac odbio bi hipoteku na stari dvorac i izbacio princa iz kraljevstva. Ja bih stigla prerušena u prnje. Princ bi mislio da sam prosjakinja, ali bi se i tako zaljubio u mene. A onda bi se ja otkrila, platila hipoteku, vratila mu njegovo kraljevstvo. I onda bismo zauvijek bili sretni.

Bila je u pravu što se tiče straha. Zbog njega je govorila previše, prebrzo.

– Vi, rekla mi je nervozno, – niste ono što sam imala na umu kao princa... Jeste li ubili tog čovjeka?

– Ne.

– Razumljivo da ćete to reći, reče, niti prihvaćajući niti odbijajući moju tvrdnju.

Nesigurno je balansirala na rubu, spremna da krene bilo kojim putem. Mislio sam što da joj kažem. No mozak mi je bio nekako lijen. Rukama sam otro oči, naslonio se na deblo palme.

Upitala me brzo, tiho: – Što vam je?

– Ništa. – Čuo sam kako umor usporava moj glas. – Cijeli dan sam u bijegu. Dosta mi je.

Kit pogleda prema vili. – Bolje da uđemo, polako će ona. Donijela je svoju odluku.

– Je l' još netko kod kuće? – upitah je.

– Samo Sam. Bio je u ostavi čisteći srebrninu kad sam otišla na jedrenje. Bavit će se tim još jedan sat ili tako nešto, a u ponoć odlazi kući. Bit ćete sigurni u mojoj sobi. Gretchen je vani. Vjerojatno se neće vratiti do kasnih sati.

Pustio sam da me odvede do vrata sa strane. Ušli smo u mali mramorni foaje i stubištem od mozaika popeli se do njezine sobe. Zatvorila ja za nama vrata, upalila svjetlo. Bila je to prostrana osmerokutna soba s kupaonicom i dubokom nišom za oblačenje. Različita od onog što sam vidio dolje. Namještaj je ovdje bio moderan, gotovo strog. Boja je poslužila da ublaži efekt.

Prevladavala je hladna plavozelena. Brokatom tapecirano uzglavlje golemog ovalnog kreveta imalo je kontrolnu ploču za snažan hifi uređaj smješten na zidu, okružen policama za ploče. Dva od osam zidova zauzimali su ormari s mnogobrojnim vratima i ugrađenim ladicama. Dva su zida imala zastore, prozori od poda do stropa gledali su na vodu. Na jednom je zidu bio mramorni kamin.

Kit reče: – Ne bojte se da će vas Sam čuti. Ovdje je zvučna izolacija. Ploče možete puštati najglasnije, a neće se čuti izvan ovih zidova.

Odvukao sam se do njenog kreveta i sjeo, zaboravivši što mu mogu napraviti moje mokre kupaće gaće. Položio sam ruke na bedra i gledao u nju, osjećajući kako iz mene istječe nešto od napetosti tog dana.

Gledala je natrag u mene, donju je usnicu grickala zubima. Onda zubi popuste, a ona reče: – Mislila sam. Mogla bih iznajmiti motorni čamac i odvesti vas. Možda prijeko na Kubu.

– To nije onakva pomoć kakvu trebam, rekoh joj. Problem nije kako otići. Nego kako ostati ovdje i osloboditi se optužbe za ubojstvo.

Po prvi put mi se nasmiješila. Bio je to plahi smiješak, ali bio je ondje. – Nadala sam se da ćete to reći, šapnu ona. – Sto želite od mene?

– Mogao bih nešto pojesti. I trebam neku odjeću u kojoj mogu izići. Ali prvo hrana. I nešto brendija. Smrznuo sam se.

– I uplašili?

– Jasno da sam ustrašen, zagrižljivo ću. – Mislite da sam glup?

Odmahnula je glavom. – Ne. Niste. Ili bi vas uhvati

Stavila je ruku na ručicu vrata. Onda se nečeg sjetila. – Naći ću vam Arniea Shenvina. No vjerujem da vas više ne zanima.

– Umjetnik koji je u utorak navečer bio na zabavi? Gdje je?

– Živi na mjestu koje se zove Hladno oko, u Miamiju. Ne znam adresu, ali...

– Znam ga, rekoh joj. Hladno oko bilo je pivnica, sastajalište samozvanih bitnika. – Kasnije ću otići do njega.

– Policija, podsjeti me, – patrolira zaljevom. I provjerava svakog tko se koristi nasipima.

– Nešto ću smisliti.

Trenutak me gledala. – Vjerujem da hoćete, konačno je rekla i napustila sobu, tiho za sobom zatvarajući vrata.

Vratila se noseći pladanj natrpan hladnom piletinom, bocom francuskog brendija i čašom.

– Rekla sam Samu da želim nešto prigristi prije spavanja, reče Kit dok je pladanj stavljala na krevet.

Brendi me ugrijao iznutra, istjeravši hladnoću iz kostiju. Dok sam žvakao pileći batak rekao sam Kit što trebam. U Miami Beachu bio je dućan što je još uvijek bio otvoren, gdje je mogla nabaviti odjeću. Drugu stvar koju sam trebao mogla je nabaviti na svakom kiosku.

Kit je zurila u mene. – Izgleda da pokušavate djelovati onoliko sumnjivo koliko je to moguće. Je li to mudro?

Kimnuo sam. – Najbolja kamuflaža. Kad nabavite te stvari, odvezite onaj vaš Jaguar prijeko u Miami. – Rekao sam joj gdje da ga ostavi. – Uzmite taksi za povratak.

Trenutak je razmišljala o meni. – Mogla bih imati mnogo problema ovako vam pomažući. Zar ne?

– Nikakvih iz kojih ne bi mogli platiti izlaz, rekoh joj.

Izgledala je malo rastužena. – Prihvaćate moju pomoć prilično zdravo za gotovo.

Spustio sam batak i obuzdao provalu bijesa. – Pomažete mi da se spasim od doživotnog zatvora. Trebam li sročiti govor kako biste razumjeli koliko sam vam zahvalan? Odlučili ste mi pomoći. Nisam vas natjerao. Ako se želite predomisli...

– Ne. Smirite se. – Izenada se nasmiješila. – Imate vrlo gadnu narav, g. Rome.

Izenadio sam se što sam se i ja njoj nasmiješio. – Kao i svaki štakor satjeran u kut.

Kad je otišla, prožderao sam pile dok se nisam osjetio sit, popio još jednu čašu brendija. Bio je to vrlo fin breddy. Obuzela me ugodna letargija kad sam svukao kupaće gaće i otišao u kupao-nicu da sa sebe skinem zaljevski mulj.

Kupaonica je bila ogromna špilja ružičastog mramora. Sama kada upuštena na rimski način ispod razine poda bila je veličine obične kupaonice. Spustio sam se u nju, prečkao po pozlaće-nim ručicama dok nisam pronašao onu za tuš. Topla voda je finim mlazevima štrcala svuda po meni iz usta pet kornjačinih glava na postranim zidovima kade. Okrenuo sam vodu na vruće, pa natrag preko toplog na hladno. Kad sam izišao i obrisao se ručnikom bio sam opušten i drem-ljiv.

Omotavši ručnik oko bokova kao sarong, odgacao sam natrag u spavaonicu, popio još malo iz čaše. Ispružio sam se na leđa na velikom ovalnom krevetu. Kapci su mi se teško spustili. Os-jetio sam kako počinjem lebdjeti.

Nisam se borio protiv toga. Znao sam da ne mogu više dugo izmicati zakonu. Morao sam mnogo napraviti u kratkom vremenu ograničene slobode koja mi je ostala. Ali nisam mogao učiniti ništa dok se Kit ne vrati.

Ništa osim spavati.

20.

Probudio sam se od težine nekog tko je pritisnuo madrac. Otvorio sam oči i pogledao u Kiti-ne. Sjedila je pored mene na krevetu, gledajući dolje na mene s izrazom ozbiljne smetenosti.

Upitao sam je: – Koliko je sati?

– Dvanaest i trideset. – Prstom je taknula plavkastu modricu koja se još uvijek vidjela na mojim grudima. – Je li to Mungovo djelo?

– S malom pomoći. – Posegnuo sam gore i lijeno palcem prošao čvrsti obris njezine brade. Sjene se pomaknuše u dubini njezinih očiju. – Vaš batler ide kući?

Kimnula je. – Kuća je samo naša.

Sjeo sam. Umor je nestao. – Jeste li sve nabavili?

Pokazala je na vrećicu s kupovinom na tepihu.

Ustao sam s kreveta, podigao kupaće gaće i odnio ih u kupaonicu. Kad sam izišao obučen u kupaće gaće, Kit je stajala kraj krevet i čekala.

Podigao sam plastični paketić u kojem je bio moj pištolj te novac i vrećicu koju je donijela iz kupovine. – Kako vaši živci? – upitao sam je.

– U redu. Zasad.

– Zadržite ih, rekoh. – Idemo na jedrenje.

Dok je Kit dizala jedro svog čamca, stajao sam na molu procjenjujući udaljenost najbližeg policijskog čamca. Bio je vani desno od nas, kružeći uz obale zaljeva Miami Beacha.

Kit namjesti kormilo i uze rudo. Odvezao sam konop i popeo se u jedrilicu s kupljenim stva-rima i plastičnim paketićem. Odgurnuo sam je od mola. Jaki vjetrić zahvati i napuni jedro, no-seći nas van u zaljev. Kit je rukovala čamcem lakoćom stručnjaka, krenula je prema obali Bay Pointa u sjeveroistočnom Miamiju. Sjedio sam pogrbljen na dnu, gledajući natrag pored Kit prema stalno prisutnom patrolnom brodu.

Nismo daleko odmakli kad sam vidio kako patrolni naglo skreće i brzo nas sustiže.

– Stižu, rekoh tiho Kiti, spreman da skočim.

Kimnula je, čvrsto stisnutih usana. Nastavila je jedriti kao da ničega drugog nije svjesna.

Čekao sam dok nisam vidio da će patrolni brod stići do desnog boka. Onda sam prešao preko lijeve strane. Zaronio sam dolje do nosa, držeći glavu uz bok jedrilice s rukama oduprtim ispod

kobilice. Malo kasnije reflektor je sjao preko jedrilice iznad moje glave. Policijski je brod usporio, prolazio uz drugu stranu jedrilice, prateći njezinu brzinu.

– Ah, to ste opet vi gđice Forrest, reče poznati glas. Bio je to isti policajac koji je prije razgovarao s njom.

– Da, odvrati Kit, zvučala je posve neuznemireno. – Tako savršen vjetar za jedrenje noćas. Nemamo često takav. Nemojte mi reći da još uvijek tražite tog jadnog čovjeka?

– Taj jadni čovjek, zarezja policajac, – je ubojica. I nije baš tako dobra zamisao da ste vani u takvoj noći s njim negdje u blizini.

– Zašto ga onda ne uhvatite? – s visoka upita Kit.

Policajac ispusti zvuk koji je mogao biti prigušen bijes ili tek pročišćavanje grla.

– Ne brinite za mene, reče Kit. – Ja ću napraviti još samo jedan krug. I ako bilo koga vidim da pliva, vrištati ću toliko glasno da će me čuti cijeli Biscayne Bay.

– Učinite tako, zagrižljivo će policajac.

Motori patrolnog broda su turirali. Zagnjurio sam glavu i brojio do šezdeset. Kad sam izašao po zrak, patrolni nam je brod bio okrenut krmom i kretao prema Miami Beachu.

Kit ispusti dah dok sam se penjao natrag na njezin brod. – Kako mi je išlo?

– Savršeno. Trebali biste se baviti glumom.

– Bavila sam se. Bila sam užasna. – Okrenula je kormilo i usmjerila čamac prema Miamiju.

Petnaest minuta kasnije penjali smo se na betonski gat uz kratku prugu neosvijetljene obale. Spustio sam svoje paketiće i pogledao u nju. – Bolje da se sada vratite. Prije nego momci iz patrolnog postanu sumnjičavi.

– Pretpostavimo da me kasnije zatrebate? – upita ona.

– Nazvat ću vas.

– Imam vlastiti telefon u svojoj spavaonici. – Dala mi je broj. – Ako odmah ne odgovorim, pustite da zvoni. Možda ću spavati. A spavam kao klada.

– Kao djevojka koja je obavila svoje dobro djelo za taj dan, tiho ću ja.

– Čuvajte se, šapnu ona. Stajala je tamo blizu mene, gledajući me u lice, ne mičući se.

Primih je rukama za ramena i povukoh k sebi.

– Žilavi g. Rome, promuklo je šapnula.

Njezine su usne pod mojima bile čvrste i pune, kao zrelo voće. Njezino se tijelo priljubilo uz moje, a ruke me ogrliše. Usne joj se pomakoše i osjetih njezin jezik što je poletio. Poljubac je postao iznenađujuće divlji i vješt.

– To je, šapnu ona, odmičući se od mene, – bilo za sreću.

Gledao sam je kako se penje u čamac. Odrinula se i uzela kormilo pa odjedrila preko tamne vode zaljeva. Nije se osvrnula.

U mraku uličice između dvije trgovačke zgrade na dokovima, skinuo sam kupaće gaće, na brzinu se osušio ručnikom iz vrećice. Onda sam obukao odijelo koje mi je nabavila. Cipele i sokne, svijetlo plavo odijelo i sportska košulja. Iz vrećice sam izvadio crni povež za oko i pričvrstio ga, uz rub sam ga opipao prstima. Crna koža posve je prekrila modricu oko mog oka. Strpao sam novac u džep i objesio remen s navlakom za pištolj ispod jakne.

Kitin Mark IX Jaguar čekao je blok dalje. Ključ od paljenja bio je ispod sjedala. Motor je krenuo sa zaglušnom rikom. Upalio sam velika svjetla i odveo se u centar Miamija.

Otvoreni bijeli sportski auto u kombinaciji s crnim povezom preko oka osiguravao je privlačenje pažnje. Ne bih se mogao bolje prurušiti ni lažnom bradom i kostimom za noć vještica. Nijedan policajac koji pogleda u

mom smjeru neće me povezati s traženim čovjekom koji bi trebao raditi sve moguće da ne bude zamijećen.

Ukoliko ne učinim nešto što bi uzrokovalo da me pogleda iz bližeg i na dulje. Ukoliko nije bio jedan od policajaca koji su me poznavali.

Ukoliko...

21.

Hladno oko bilo je prije delikatesna prodavaonica, što su joj uz bok bili prodavaonica rablje-ne odjeće i kubanski restoran, oboje preko noći zatvoreni. Veliko bijelo oko bilo je naslikano preko zacrnjelog izloga dućana. Oko je plakalo. Njegove suze bile su ledene sige. Netko je unutra ljutito vikao.

Prešao sam ulicu i otišao u tijesni prolaz između Hladnog oka i kubanskog restorana. Tamo je bio uski krak stubišta koje se penjalo između prljavih zidova čija se stara boja ljuštila u kr-pama veličine mog dlana. Na vrhu su bila samo jedna vrata. Na njima je crvenom bojom bilo nadrljano ARNIE SHERWIN. Pokucao sam na drvenu oplatu. Neko sam vrijeme čekao, onda sam ponovno pokucao, glasnije.

Za nekoliko sekundi, ispod vrata se ukazao tračak žutog svijetla. Brava se okrenula, vrata se otvoriše. Čovjek koji ih je otvorio nosio je izgužvane kratke gaće i lice zamagljeno od sna. Bio je visok i debeo. Tijelo mu je bilo bez dlaka, a lubanja obrijana. Izazovna smeđa brada strčala je na podbratku, a ostatak lica bio je uredno obrijan. Jednom se rukom uhvatio za ručicu na vratima, s drugom naslonjen na zid žmirnuo je prema meni zijevajući.

– Kog vraga vi želite? – Dah mu je smrdio na marihuanu kojom se napužio da zaspe.

– Ja sam detektiv, rekoh mu, uvjerivši se da mi je jakna otvorena kako bi vidio pištolj u nav-laci. – Trebali biste odgovoriti na nekoliko pitanja.

– Detektiv? – Nestalo je nešto od njegove pospanosti. Ali nije izgledao prestrašen, pokazivao je samo zanimanje. – Jesam li učinio nešto nesmotreno?

– Netko jest, rekoh. – Mogu li ući? – Ušao sam prije nego je mogao odgovoriti. Morao se zbog mene povući unatrag.

Zatvorio sam za sobom vrata i pogledao uokolo. Bila je to ogromna, prenatrpana prostorija što je služila kao umjetnički studio, spavaonica i blagovaonica. Na većini slika koje sam mogao vidjeti bila su lica, mnoga od njih dječja lica. Iz onog što sam mogao prosuditi uz hirovito svjet-lo jedne jedine male lampe, slike su bile jako dobre, svaka je uhvatila nešto neobično od osob-nosti lica.

Arnie Shenvin promatrao me kako gledam njegov rad. – Sviđa vam se?

– Jako.

– Moralo bi se, reče s gađenjem. – Detektiv. Znate li išta o umjetnosti?

– Ne mogu.

– To se vidi. Svi što ne znaju, vole što radim. A ušljivi kritičari umjetnosti i svodnici koji vode galerije mrze to što radim. Ja slikam figurativno, a to nije u modi. Apstraktna umjetnost je ono na što svi padaju. Kao čopor lemura. Više se ne očekuje da znate crtati. Tip koji baca šaku boje na platno s udaljenosti od dvadeset stopa to je danas umjetnost. Nitko ne kupuje ovo što ja radim. Ali ja odbijam ići s čoporom.

– Tako crtate karikature u noćnim klubovima i zabavama da biste zaradili kruh.

– Da. To radim da bih zaradio za život. – Rekao je to kao da priznaje kako ima neku duševnu bolest. – Da sam

imao hrabrosti, ukrao bih iz banke vreću novaca prije nego sam otkazao, kao što sam htio.

– Bili ste bankar?

– Bankovni blagajnik. Začudeni? Do bijesa, bio sam solidan građanin. U Denveru. Posao u banci, žena, dva klinca, dvoetažna kuća izvan grada cijeli prizor iz predgrađa. Do prije dvije godine. Onda sam to sve napustio.

– Prizor Gauguina, rekoh.

Nasmijao se. Neveselo. – Kužite. – Vrhovima prstiju protrljao je svoje tamne oči. – Što me želite pitati, časnice? Treba mi sna.

– Prošlog utorka navečer bili ste na zabavi koju je u svojoj kući organizirala Gretchen Forrest.

Kimnuo je. – Pa?

– Kad ste se priključili zabavi?

– Nisam se priključio. Nikad se ne priključujem. Idem jer me plaćaju da budem izvor zabave. I ne sjećam se kad sam otišao. Pokušao sam zaraditi koji dolar radeći skice u klubu preko na Beachu, u Padded Dooru. Došao je Danny Yale skupljajući ljude za zabavu kod Forrestovih. Pomislio je da bih ja bio dobar za nešto smijeha, tutnuo mi pedeset dolara da idem s gomilom.

Ako je Arnie Shenvin znao o tome da je Yale mrtav, nije ga zanimalo dovoljno da to spomene.

– Je li Larry Score bio s Yaleom? – upitao sam ga.

– Ne. Score je bio vani tražeći druge ljude za terevenku, kao i Yale. No naletjeli smo na njega, na zadnjem mjestu na kojem je Yale bio prije nego je krenuo Forrestima. Napravili smo priličnu paradu. Yale je imao više od dvanaest automobila prepunih ljudi koji su ga slijedili. Score je imao skoro isto toliko. Gretchen Forrest nas je trebala čekati otvorenih ruku. No dok smo došli tamo, toliko se nalila da joj ne bi bilo stalo ni da smo bili Marsijanci. Nestala je sa zabave tek što smo banuli. Otišla je spavati u svoju sobu. Pijanka se nastavila bez nje. I trajala, trajala. Prava svinjarija. Još uvijek je trajalo kad sam otišao. Oko četiri ujutro, pretpostavljam.

– Zna li ženu koja se zove Sondra Lomax? – upitah.

– Sretao sam je. Radi u Yaleovu klubu.

– Je li čekala s Gretchen kad ste tamo došli?

Arnie Shenvin odmahne glavom. – Trebala je biti. Yale je rekao kako su je on i Score ostavili tamo da čeka s Gretchen Forrest. No kad smo svi upali ona je već otišla. Tamo su bili samo Gretchen Forrest i onaj gangster koji se trudi oko nje, Al Mungo. Mungo je rekao da se Sondra umorila čekajući na nas i otišla. Yale je u vezi toga zafrikavao Larry Scorrea, rekao je da će to naučiti Scorea kako se jedna djevojka hucka protiv druge dok se ne potuku.

– Je li Al Mungo ostao na zabavi?

– Ne predugo, – reče Arnie Shenvin. – Kad je Gretchen otišla, rekao je da mora nešto obaviti. Imao je veliki brod na molu gdje i Forrestovi. Odveo je sa sobom Dannyja Yalea i Larryja Scorea i nekamo otišao.

– Je li Mungov sin bio na zabavi?

– Nisam ga tamo vidio.

– A što je s Mungovom ljubavnicom? Audrey.

– Ni ona nije bila.

– Je li bilo tko od njih mogao biti tamo, a da ih vi niste primijetili?

– Primijetio bih. Morao sam napraviti skice skoro svake proklete osobe na zabavi prije nego su me pustili da odem.

– Je li Kit Forrest bila tamo?

– Gretchenina mlađa sestra? Ušla je baš prije nego sam pobjegao. Ali nije se priključila. Nije bio njezin tip zabave.

Probao sam mu postaviti druga pitanja, ali nisu dodala ništa činjenicama koje mi je dao.

Kad sam se okrenuo da odem, Arnie Shenvin reče: – Pretpostavljam da mi nećete reći o čemu se tu radi. Zar ne?

– Ne, rekoh. – Neću.

Slegnuo je ramenima, a ja sam otišao.

Hodao sam natrag do Kitina Jaguara. Trebao sam noćas još samo par stvari, a vrijeme mi je istjecalo.

22.

Sretna sedmica bila je u Hialeahu, blizu trkališta. Njen neonski znak bio je isključen, ali ulazna vrata nisu bila zaključana. Oprezno sam ušao unutra. Unutrašnjost je bila duga, prostrana soba koja je na jednom kraju imala malenu pozornicu za striptizete. Zidovi su bili ukrašeni slikama karata, ruleta, trkaćih konja i trkaćih pasa. Sretna sedmica uvijek je bila prilično natrpana ljudima koji su pobijedili na utrkama.

Kad sam ušao, u Sretnoj sedmici nije bilo prometa. Gorjelo je samo nekoliko žarulja. Bilo je vrijeme zatvaranja. U to doba jutra, sve pijane noćne sove koje još nisu ispile svoju zadnju otišle su prijeko u Miami Beach. Pazikuća je brisao pod i stavljao stolce na stolove. Pet barskih djevojaka bilo je za barom. Izgledale su obješeno i umorno dok su brojile štapiće iz alkoholnih pića u svojim čašama. Tako se obračunavala njihova noćna zarada. Svaka je barska djevojka dobivala postotak od svakog pića koje je uspjela izdicati od svoje mušterije. Blagajnik uz bar držao je ispod pulta odvojenu čašu za svaku djevojku, i u nju ubacivao štapić što je predstavljao izdicano piće. U nekim su lokalima vodili račun tako da su za svaku djevojku upotrebljavali štapić različite boje. Boca šampanjca davala je djevojci priličan broj štapića, zbog toga

su naivce uvijek pokušavale nagovoriti, natjerati ili trikom namamiti da im ga kupe.

Blagajnik je sumnjičavim okom pratio brojanje štapića, dok je barmen u sudoperu prao čaše. Nekoliko je ljudi zajedno besposličarilo na kraju bara, ali nisu bili mušterije. Oni su pripadali nekolicini barskih djevojaka. Promatrali su brojenje štapića jednako napregnuto kao i blagajnik. Dvije od djevojaka su me pogledale umornih lica, ali spremne da si zarade još nekoliko štapića. Odmahnuo sam im glavom i one se vratiše brojenju. Upitao sam barmena: "Gdje je Morrie?"

– Gore. Hoćete...

– Znam put, rekoh mu dok sam uz bar prešao do vrata sa zavjesom. Bilo je više od godinu dana otkako sam bio u Sretnoj sedmici. Dovoljno dugo da me ne poznaje ni jedan od službenika u baru, ne dovoljno dugo da bi se raspored u baru promijenio. Prošao sam kroz vrata, pa kratkim stubištem gore. Prije nego sam otvorio vrata na vrhu, izvadio sam pištolj iz navlake. Morrie će me znati.

Brzo sam ušao unutra i zatvorio iza sebe vrata. Morrie je hladnom vodom prao lice nad umivaonikom u jednom kutu svog oronulog ureda. Vrata u suprotnom zidu bila su otvorena, pokazujući njegovu neurednu spavaću sobu. Morrie se uspravio s ručnikom u ruci, žmirnuo prema meni svojim izbuljenim očima bez prepoznavanja, dok mu je s mršavog lica sličnog pinču kapala voda.

– Stavi naočale, Morrie, rekoh.

Prepoznao je moj glas. Od šoka je otvorio usta. Bore urezane u njegove obraze su se produbile. Ispustivši ručnik pipao je za naočalama na polici iznad umivaonika i stavio ih na svoje još uvijek vlažno lice. Žmirnuo je kroz svoje debele leće, potvrđujući što je čuo.

– Rome! Bože moj! Što radiš ovdje? Policajci su...

– Znam o policajcima, rekoh mu, presjekavši ga. – Trebam pomoć.

– Od mene? Ne očekuj je. Ne guram svoj...

Podigao sam pištolj u svojoj ruci. Po prvi put ga je opazio. Nekoliko sekunda nije ništa rekao.

Tad je molećivim glasom rekao: – Nemoj biti grub, Rome. Znaš da ne mogu napraviti ništa da ti pomognem. Sakrijem te ili tako nešto, i ja sam u jednakoj nevolji kao ti. A vjeruj mi, u nevolji si. Ubiti jednog...

– Ne treba mi sklonište, rekoh. – Još uvijek vodiš teške lovaše na poker partijama Mikea Ryana?

Odgovorio je: – Uh huh – prije nego je imao vremena da bolje promisli.

– Gdje Ryan jutros drži igru?

Morrie obliže usne, odmahne glavom. – Ne znam. On i ja smo se posvađali. Ne vodim više za njega.

Krenuo sam na njega. – Morrie, već sam optužen za ubojstvo. Ne mogu me dvaput pogubiti. Drhtavam je rukama čvrsto trljao po prednjici košulje. – Što će ti Ryan? – pokoleba se.

Gurnuo sam cijev.38 u njegovu drob. Ne suviše jako. Ali presavio se, stenjući i hvatajući se tamo gdje sam ga gurnuo, naslonivši bok na umivaonik kao potporanj.

– Isuse! – dahne kad je uzmogao. – Nisi to smio napraviti. Tu iznutra imam čir!

– Unutra imaš besmislice, rekoh mu tiho. – Znaš da ćeš morati napraviti ono što hoću. Ako ne znaš, pištoljem ću od tvog lica početi raditi mljeveno meso.

Ispravio se, zaboravljajući svoje pretvaranje velike agonije. Drhtavu je ruku stavio na umivaonik i rekao tiho: – Mike Ryan jutros nema igru. Uzeo je slobodan dan. Ima novu prijateljicu.

– Onda znaš gdje je s njom.

Pokušaj lukavštine sjao je u njegovim stisnutim očima. – Nisam siguran.

– Budi siguran. Ili budi ranjen.

Uzdahne: – Žive skupa u hotelu iznad bulevara Biscayne.

– Nazovi ga, naredih Morrieu. – Reci mu da dođe ovamo.

– Ovamo? Sad?

– Sad odmah.

– Ali s curom je. Kako ću ga dobiti...

– Smislit ćeš nešto, rekoh mu. – Jer ako ne možeš, nisi mi od koristi. A onda te jednako tako mogu ubiti.

– Nemoj tako govoriti. Čak ni u šali.

Gledao sam u njega. Oči mu se odvrtiše od mojih, prema zidu. No tamo je, iznad umivaonika, bilo ogledalo, i mogao je vidjeti da gledam u njega.

Maknuo je ruku s umivaonika. – U redu, slabo je rekao. – Pokušat ću. Možda će razumjeti da sam morao. Možda. – Otišao je do svog stola, mršav i turoban čovjek koji nosi sudbinu pretešku za njegova uska ramena.

Kad je desnom rukom podigao telefon, druga mu je ruka kao slučajno posegnula u srednju ladicu stola.

– Hoćeš li to zaista probati? – upitah ga tiho.

Lijeva mu ruka odskoči iz ladice. Duboko udahne i pruži prst da okrene broj.

– Kamo zoveš? – zajedljivo upitah.

– Hotel, nevino će Morrie. – Gdje...

– Hotel ima ime.

Rekao mi ga je. Izvadio sam telefonski imenik ispod njegova stola, potražio hotel.

– Sad zovi, rekoh mu.

Ako je mislio nazvati policiju ili nekog drugog, pripremio se na činjenicu da to neće upaliti. Zatražio je Michaela Ryana. Imao je spremnu priču kad se Ryan javio sa sobnog telefona.

– Ovdje Morrie, telefonom će Ryanu. Nije morao hiniti užurbanost u svom glasu. Pištolj uperen u njega dao je njegovu glasu sve što je trebalo da bude uvjerljiv. – Onaj policajac se opet vratio. Onaj koji... Sigurno ima lovu. Ali kaže da sasvim iznenada treba više. Nužda... Neće mi reći... Sigurno, rekao sam mu da nije u redu. Ali me neće slušati. Kaže da želi još love ili će upasti u tvoju sljedeću igru. I hoće te vidjeti. Ovdje. Odmah... – Morrie zatvori telefon, obriše svoje oznojeno lice. – Spustio mi je slušalicu!

– Dolazi li? – tvrdo upitah.

Morrie kimnu. – Ali je bijesan. Bit će još ljući kad sazna. – Morrie se spusti u stolicu iza stola.

Ja sam sjeo u drugi stolac pored njegova stola, okrenuo sam ga tako da sam mogao paziti na njega i na vrata. – Ne brini o Ryanu, rekoh mu. – Laknut će mu što nisam policajac koji traži veće mito. Brini samo o meni i pristojno se ponašaj.

Bio je pristojan. Kad je blagajnik došao gore s noćnim prihodom, Morrie je odigrao ispravno dok sam ja tamo sjedio držeći pištolj u džepu i smiješak na licu. Morrie je uzeo kutiju s novcem i obračunsku knjigu, rekao blagajniku da ostavi stražnja vrata otvorena jer očekuje društvo.

Kad je blagajnik otišao, izvadio sam pištolj iz džepa i skinuo povez s oka. S čovjekom kakav je Mike Ryan najbolje je koristiti oba oka.

Ryan je stigao petnaest minuta nakon što je blagajnik otišao. Bez kucanja je otvorio vrata. Brzo sam ustao, povukavši se unatrag kako bi pištolj mogao držati na njemu i Morrieu. Ryan je bio mirniji od mene. Njegovo se pokeraško lice nije ni za dlaku izmijenilo kad je vidio mene i pištolj. Tiho je za sobom zatvorio vrata, pustio da mu ruke vise niz bokove da ne bih postao nervozan. Bio je dotjeran, izvanredno odjeven Čovjek sa srebrnom kosom i srebrnasto zelenim očima koje su gledale – kao da su većinu vremena provele u dubokom smrzavanju.

Te je oči na kratko okrenuo prema Morrieu. Čovjek za stolom skupio je ruke i uperio ih u Ryana kao da ga moli. – Nisam mogao izbjeći, Ryane! Vidiš kako je. Ima pištolj.

Ryan me pogleda i kimnu. – Vidim. Sto hoćeš, Rome? Ako je novac za bijeg...

– Ne. Informacija je sve što trebam od tebe.

Podigao je i spustio svoja podstavljena ramena. – Ako ti je mogu dati bez da ugrozim sebe.

S Mikeom Rvanom nisu bile potrebne prijetnje. Bio je dovoljno bistar da zna opasnost od očajnog čovjeka s pištoljem.

– Earl Gronsky je opljačkao jednu igru koju si vodio prije nekoliko godina, rekoh. – Baš prije nego je uhvaćen i poslan gore. Tko je bio u toj igri?

– Igra je bila završena kad nam je Gronsky uletio, reče mi Ryan. – Svi su otišli osim mene i velikog pobjednika.

– Al Munga, rekoh.

Ryan kimnu. – Pili smo zajedno zadnje piće. Mungo je bio u povišenom raspoloženju. Onda je Gronsky razvalio vrata i ušao s pištoljem u ruci. Mungo mu je rekao tko je. To nije impresioniralo Gronskog. Čak je mislio da je to smiješno, uzeti novac od čovjeka kao što je Al Mungo.

– Koliko je odnio?

– Sve što smo imali uza se. Skoro devet tisuća dolara od mene. Sve, čime je Mungo započeo igru, plus ono što je osvojio. Što je sve iznosilo sto šezdeset sedam tisuća dolara.

Ja sam tiho zazviždao. Sav taj novac, a ja sambio jedini koji je znao gdje se nalazi. Jedina je kvaka bila a da nisam bio u mogućnosti doći do njega.

– Što je Mungo učinio u vezi s tim? – upitao sam Ryana.

Ryan je razmišljao da li da odgovori, očigledno nije vidio štete ako mi kaže. – Mungo je planirao ščepati Gronskog i naravno novac. Teškoća je bila što se Gronsky skrivao, i to već dulje vrijeme. Policajci su mu bili za petama za izvjestan broj velikih poslova koje je potegnuo. No Mungo je imao asa u rukavu. Gronskey je bio lud za nekom curom. A cura je bila luda za jednim od Mungovih momaka.

– Larry Scoreom, rekoh.

– Da, reče Ryan. – Score. Mungo je Scoreu dao posao da sazna je li djevojka znala gdje se Gronskey zavukao. U slučaju da jest, poslao bi zajedno sa Scoreom propalicu Kaya. Njih dvojica trebali su srediti Gronskog i od njega uzeti novac natrag.

– I ubiti Gronskog, dodao sam.

Ryan kimnu.

– Zašto Mungo nije poslao Frenchyja i Sheya da idu s njima?

– Nisu za njega radili prije dvije godine. Samo Larry Score. I Kay je povremeno obavljao poslove za njega. Mungo je u ono doba malo jače izigravao da je umirovljen.

– Jesu li Score i Kay imali neke sreće?

Ryan slegne ramenima. – Policajci su uhvatili Gronskog prije nego je Score uspio izmamiti od djevojke zna li gdje je Gronskey.

– Mungo je opet probao uhvatiti Gronskog kad je ranije ovog tjedna izišao iz zatvora, rekoh.

– Tako sam čuo. Odlučio je konačno uhvatiti Gronskog. Gronsky je lud ili bi to shvatio.
– Pretpostavljam da si i ti prilično željan poravnati račune s Gronskyim, natuknuo sam.
– Bio sam opljačkan prije, mirno će Ryan. – Bit ću opet. To je rizik moje profesije. Kockar je rođen za takvu vrstu stvari. Ne može vikati policiji. Devet tisuća me nije slomilo. Mogao sam to prihvatiti više na filozofski način nego Mungo.

– Tko je ubio Dannyja Yalea? – upitao sam, pokušavši nagli obrat.

Nije ga smetalo. – Čuo sam da si ti to učinio.

– Uvijek vjeruješ ono što čuješ?

– Osim ako ne čujem nešto drugačije. Nisi ga ubio?

Korist od Ryana je završila. Imao sam ono što sam htio od njega. Pokazao sam svojim.38. – Prijeko uz zid.

Ryan se maknuo od vrata.

– Ti isto, Morrie.

Morrie se pridruži Ryanu uz zid. – Znam da nećeš učiniti ništa da me zaustaviš, rekoh Ryanu. – Pazi da to ni Morrie ne učini, također. – Otišao sam do vrata, izvadio ključ iz brave. Odlazeći iz ureda, zaključao sam vrata izvana. Dat će mi malo vremena prije nego naprave buku razbijanjem vrata. Požurio sam niz stepenice. Klub je bio prazan, osvjetljen jednom jedinom žaruljom iza bara. Iskoristio sam stražnja vrata.

Stavio sam natrag povez na oko prije nego sam Jaguar odvezao natrag na otok gdje je bila vila Forrestovih. Morao sam se koristiti cestom po nasipu, a tamo su policajci čuvali kraj prema Miamiju. Ali čuvali su za svakog tko je dolazio iz Miami Beacha, ne tko je išao prema njemu. Gledali su me dok sam dolazio na nasip. Ali kombinacija crnog poveza na oku i bijelih sportskih kola spriječila ih je da ozbiljnije razmisle o meni.

Zaustavio sam Jaguar čim sam s nasipa sišao na mali rezidencijalni otok. Ostatak puta hodao sam rubom unutrašnje ceste, prateći je sebi lijevo da izbjegnem Mungovu kuću.

Prvo sivilo prije zore bilo je na nebu. Kit Forrest sad sigurno spava. Bilo mi je drago da je njezina spavaća soba zvučno izolirana. Išao sam probuditi Gretchen i s njom razgovarati. Bilo je vjerojatno da će biti bučno. Nisam želio da Kit bude svjedok onog što će njezina pomoć meni učiniti njejoj sestri.

23.

Nisam morao probuditi Gretchen Forrest. Ona još nije otišla spavati. Našao sam je izvaljenu na kauču u njejoj prostranoj dnevnoj sobi, kako se punom čašom viskija pokušava opiti do zaborava. Soba je bila u mraku osim malog dijela osvjetljenog lampom pored kauča. Stajao sam tamo promatrajući je bez da me vidjela dovoljno dugo da vidim kako je već dosta dugo bila pri piću.

– To neće pomoći, tiho sam rekao.

Podigla je glavu i pogledala u mene. Moja je prisutnost nije preplašila. Bio sam samo još jedno u nizu užasnih priviđenja o kojima je razmišljala.

– Uzela sam i neke tablete, također, rekla je, istisnuvši svaku riječ odvojeno. – One će uspjeti. Na kraju.

– Istrošit će se. Na kraju. Onda će to opet biti s vama.

Trunak lukavštine probijao joj se na površinu. – Što će biti opet sa mnom?

Spustio sam bedro na široki naslon fotelje, ne ušavši potpuno pod svjetlo lampe. Sjena joj je zaklonila moje lice. – Drugim ljudima je lakše nego vama, oprezno sam rekao. – Kad zgriješe, moraju prihvatiti kaznu. I to ih očisti. No vaš novac uvijek vas je izvukao iz nevolja. I tako se

zapravo nikad ne riješite problema u sebi. Ostaje s vama. Morate s njim živjeti do kraja života, pateći dok vas razdire iznutra.

Podigla je čašu do svojih mlitavih usta. Ali nije mogla piti. S uzdahom očaja bacila je čašu. Razbila se u krhotine na mramornom podu. Glava joj se lijeno zavalila natrag na rub kauča i zurila je gore u sjene plafona.

– Recite mi, tiho sam je nagovarao. – To je jedini način da to izbacite iz sebe. Zadržite to u sebi i uništiti će vas.

Neki je glas izišao iz nje dugi uzdah isprekidan nizom suhih jecaja.

– Ja već znam velik dio toga, rekoh joj. – Dakle ne možete si napraviti veću štetu ako mi sve kažete. Tajenje će vam više naškoditi. – Glava joj se prevrnula na kauču dok kroz polumrak nije gledala u mene. Usne su joj se micale, ali riječi nisu izlazile.

Morao sam početi umjesto nje. – Borili ste se sa Sondrom Lomax zbog Larryja Scorea. Mislili ste da je vaš. No kad ste svi stigli u utorak navečer, Sondra se prema njemu ponašala posjednički. A Larry Score se držao kao da se ne može odlučiti između vas. Svi ste pili. Vas četvoro, uključivo Dannyja Yalea. Onda su Score i Yale otišli pronaći ljude za veliku pijanku. Kad su otišli, vi i Sondra potukle ste se zbog Scorea. I vi ste je na smrt uboli nožem.

Čekao sam, promatrajući Gretchen Forrest. Nije ništa rekla. Pravila se da je odlutala predaleko da bi me čula. Ali čula me je.

– Kad ste shvatili što ste učinili, polako sam nastavio, – uspaničili ste se. Napravili ste ono što je postalo vaša druga priroda. Naučeni ste da vas drugi izvlače iz škrpaca u koje upadnete. Nazvali ste Al Mungoa. On je mislio kako imate čarobni ključ koji će mu omogućiti da ude u svijet bogatog ugleda. Znali ste da na njega možete računati. Došao je ovamo, sakrio je Sondri no tijelo prije nego su se Score i Yale pojavili s društvom za vašu zabavu. Onda im je rekao što se dogodilo. Njih su se trojica izvukli sa zabave, odnijeli Sondru na Mungov brod. Bacili je u ocean nakon što su joj oko nogu zacementirali blok.

Gretchen se pokušala dignuti, predomislila se i nagnula naprijed, sagnuvši se laktovima na koljena i zagnjurivši lice u dlanove.

– Recite mi, nisam popuštao, – To je jedini način da prekinete posljedice. Već ih je bilo previše. A bit će ih još, ako ih ne zaustavite. Vjerujem kako mislite da je ubojstvo Sondre Lomax bilo nesretan slučaj. Ali umorstvo Marie Barreto nije bilo. Bilo je to namjerno ubojstvo s predumišljajem.

Gretchen je s dlanova podigla svoje iskrivljeno lice i prazno zurila u mene. – Tko je Maria Barreto?

– Dakle Mungo vam nije rekao o njoj, glasno sam razmišljao. – Ipak ste odgovorni za njezinu smrt. Bila je Sondrina cimerica. Mungo ju je dao zadaviti kako bi je spriječio da kaže išta što bi mene ili policiju navelo na vaš trag zbog ubojstva Sondre. Iz istog je razloga ubio Dannyja Yalea.

Oštre duboke bore pojavile su se između Gretcheninih obrva. – Al Mungo je ubio Dannyja?

– Morao gaje ubiti. Ja sam pritiskao Yalea. Možda je zbog toga Yale bio previše nervozan da bi mu se moglo vjerovati. Optuživši mene za ubojstvo, Mungo me mogao onemogućiti bez da me stvarno ubije kao što rekoh policiji da je pokušao. Tako je do sada troje ljudi za vas snosilo posljedice, Maria Barreto, Danny Yale i ja. I neće stati na tome. Ukoliko to ne prekinete. Mungo se preduboko uvalio pokušavajući vam pomoći. Ne može dozvoliti da preživi itko njemu potencijalno opasan. Sljedeći tko će mu biti opasan je vaša sestra.

– Kit?

– Ona zna da ja nisam ubio Yalea. Neće mirovati dok sam ja optužen za to.

– Zašto bi Kit...

– Zato što smo zaljubljeni jedno u drugo, odlučno sam lagao. Ljubav prema pogrešnom čovjeku bila je nešto što je mogla razumjeti, nešto smišljeno da je najdublje pogodi.

– Lažete! – ispljune Gretchen. Ali u njezinoj riječi nije bilo uvjerljivosti.

Odmahnuo sam glavom. – Što mislite kako sam tako dugo izbjegavao policiju? Skoro cijelo vrijeme proveo sam u Kitinoj spavaonici.

Opisao sam joj u detalje Kitinu sobu.

Gretchen tiho zastenje.

– Recite mi, opet ću tiho. – Ili biste radije dopustili da vaša vlastita sestra snosi posljedice za vas?

Zanjihala se i digla na noge, vrhove prstiju pritisla je na sljepoočnice. – U redu! – zastenjale je. – Ja sam ubila Sondru!

Polako sam ispustio zrak. – Recite mi, ponovio sam.

– Svađale smo se zbog Larryja. Ja ja sam postala žestoka u vezi s tim. A Larry se ponašao kao da je to sve velika šala. Pila sam previše, prebrzo. Napila sam se.

Opet se zanjihala. Brzo sam ustao, spreman da je uhvatim.

Ali nije pala. – Ja ja se baš ne sjećam svega. Previše sam popila. Kad su Larry i Danny otišli ja... – Zamahnula je glavom kao da želi rastjerati maglu. – Nisam sigurna kako se to točno dogodilo. Pretpostavljam da smo Sondra i ja postale divlje kad smo ostale same. Sljedeće što znam ona je tamo ležala. – Gretchen pokaže na pod ispred kauča. – Bila je mrtva. Ja sam ležala na kauču.

Gretchen se polaganim nesigurnim korakom primakla malom kožom presvučenom stolu, podigla je s njega oštar otvarač za pisma duge oštrice. – To sam imala u ruci a njezina je krv bila po njemu... Time sam je ubola.

Podigla je otvarač za pisma. Duga, tanka oštrica u njezinoj ruci uperena prema dolje uhvatila je svjetlost lampe pa se činilo da bliješti svojim vlastitim zloćudnim sjajem. Gretchen podigne šaku i polako zamahne oštricom prema dolje, zureći u nju. – Ubila sam je, ponovi ona šaptom, – ali nisam to mislila nisam to htjela.

Raširila je prste. Ubojiti otvarač za pisma zveknuo je o mramorni pod do njezinih nogu.

– Tvrдите da se ne sjećate kako ste to učinili, rekoh.

– Ne sjećam se. Bila sam tako pijana mora da mi se smračilo, nisam shvatila što radim. To se događa, zar ne?

– Da, rekoh. – Događaju se na taj način. Koji put.

Samo je još jedan komadić trebalo posložiti na mjesto. Otišao sam do telefona na stolicu pored prolaza sa zavjesom. Podigao sam slušalicu, nazvao kućni broj Hala Rubina, mog prijatelja u uredu šerifa.

Rubin je podigao slušalicu nakon treće zvonjave. – Što? – mumljao je u slušalicu, dok se razbuđivao.

– Rome ovdje, rekoh mu.

– Tony? – pospanost mu je nestajala iz glasa. – Gdje si?

– Reći ću ti za tren, rekoh. – Prvo trebam...

– Slušaj me Tony, prekine me, brzo govoreći. – Znaš da sam ti prijatelj. Ne bih ti dao loš savjet. Za tvoje vlastito dobro, predaj se. Ako si ubio...

– Nisam. Znaš prokleta dobro da nisam.

– Bez obzira jesi li ili nisi, odlučno će Rubin, – moraš se predati. Bježeći samo izgleda da si kriv još više. To je jedini način da se opravdaš. Dođi i reci činjenice. Molim te, Tony. Kao tvoj prijatelj, preklinjem te. Gdjegod da jesi, dopusti da dođem po tebe. Kunem se...

– Upravo ću to napraviti, rekoh mu. – Ali prvo mi moraš reći jednu stvar. Ona anonimna dojava koju je tvoj ured primio prije dvije godine ona što je dojavila gdje da nađete Earla Gronskog. Je li nazvao muškarac ili žena?

– Muškarac. Gdje si, Tony?

– Nazvat ću te opet, rekoh i spustih slušalicu. Okrenuo sam se natrag ka Gretchen Forrest. Nije me više gledala. Gledala je u Al Mungoa.

24.

Mungo je stajao kraj kauča. Pištolj u njegovoj ruci imao je prigušivač. Bio je uperen u mene. Njegove uši nisu nikad izgledale tako duge i šiljate. Usta mu nikad nisu bila tako zastrašujuća.

– Brinuo sam zbog vas, Gretchen, reče Mungo kroz zube, ne skidajući oči s mene. – Ponašali ste se kao da gubite moć shvaćanja. Zato sam sakrio mikrofon – iza onih tamo zastora. Spojio sam ga na zvučnik u svom studiju tako da mogu čuti ako posve poludite. Sreća da sam to učinio. Sreća što sam bio budan da čujem kako istresate svoju prljavu nutrinu.

– Dolazite sami obaviti svoj prljavi posao? – mučno sam upitao. – Što se dogodilo sa svom vašom unajmljenom pomoći?

– Vani su, obavljaju za mene jedan posao. Vratit će se. Mislite da se ne mogu sam pobrinuti za vas? Sto mislite kako sam dogurao do ovog gdje sam?

– Krađući djeci – novčiće.

Prorez njegovih usta postao je tanji, duži. – Pametuj, Rome. Samo naprijed. Odrastao sam s pištoljem u ruci. Sljedeća kriva riječ ili pokret s tvoje strane, poslat ću ti metak kroz lijevo oko. Neće taknuti kost dok ne dođe do kraja tvoje lubanje.

Ostao sam nepomičan.

Mungo reče: – Izvuci svoj pištolj. Upotrijebi dva prsta tvoje lijeve ruke. Ne palac. Baci ga iza sebe.

Živci duž mojih prstiju bili su napeti dok sam otkopčavao jaknu, odmicao je od navlake na remenu.

– U svakom slučaju ću te ubiti, mirno me upozori Mungo. – Pokušaj nešto i učinit ću to sad i ovdje. Ne bi to za mene više bio nikakav problem. Ne kad te policajci love zbog ubojstva. Poslije te samo treba baciti u ocean. I policajci će misliti da si pobjegao iz zemlje.

Njegove oči i pištolj pratili su moja dva prsta lijeve ruke što su bila oko drške mog pištolja, izvukla ga iz navlake. Djelić sekunde sam razmišljao da svoj život riskiram kako bih ga povukao za sobom. No umjesto toga odbacio sam pištolj.

– Lijepo, šapnu Mungo. A onda svojom slobodnom rukom zamahne i odalami po licu Gretchen Forrest.

Pala je preko naslona kauča, dok joj se lice crvenjelo od udarca. S obzirom na očitu bol, vrlo je tiho zajaukala.

– Zaslužila si to, zakriješti Mungo. Više nije izgledao miran. Lice mu je bilo iskrivljeno od srdžbe.

Gretchen je sjela na kauč, stišćući rukom povrijeđeni obraz. – Ja zaslužujem bilo što, šapnu ona nesuvislo.

– Upao sam u tu svinjariju zbog tebe, zareza Mungo na Gretchen. – Ubila si djevojku i došla moleći za pomoć. Nisam li pomogao kad si trebala? Uvalio sam se zbog tebe, prokleta bila! Ne samo da sam za tebe Sondru bacio u vodu. Nakon toga sam morao dati da ubiju Barreticu. Za tebe. A onda i Dannyja. Yale nije gubitak. On mi je krao novac iz kluba. Morao je ionako dobiti svoje. A sad se okrećeš protiv mene.

Njegovo je lice bilo lice odbačenog ljubavnika. Jednom sam takvu srdžbu vidio u jednom drugom čovjeku. Čovjeku koji je odbacio ženu, djecu, dom i bogatstvo za alimentacije zbog druge žene samo kako bi ta druga odlučila kako ga na kraju zapravo nije htjela.

– Što bi sad trebao s tobom napraviti? – šapnu Mungo

Još uvijek je gledao mene, ali pitanje je bilo upućeno Gretchen Forrest. Nije odgovorila.

– Ne mogu ti više vjerovati, šaptao je Mungo. – A sad moram brinuti o svojoj glavi. Sve zbog toga što sam pokušao spasiti tvoju.

Stavio je lijevu ruku u džep jakne, pozvao me kretnjom pištolja. – Idemo prošetati dolje do vode.

Gretchen odmakne ruku od lica. – Što ćeš mu učiniti? – upita.

– Zaveži, upozori je on. – Sve što sad moraš je čekati dok se ne vratim.

– Neću da zbog mene još netko bude ubijen! – moljakala je. – Nisam tražila da ikog ubiješ.

– Ne, Režao je Mungo. – Sve što si htjela bilo je da za tebe prikrijem ubojstvo. Što misliš kako je to bilo izvedeno pomoću ogledala? – Ponovno je oštro pokazao prema meni. – Rekao sam hodaj.

Hodao sam. Polako. Prošao sam pored njih, prema prostoru uz bazen iza vile. Oštar zvuk nečeg što je iza mene teško udarilo u mesom pokrivenu kost. Okrenuo sam se.

Gretchen se svalila u nesvijest na podu ispred kauča. Mungo je stao iznad nje, s bokserom što je strčao na njegovoj stisnutoj lijevoj šaci. Oči i pištolj okrenuše se natrag k meni.

– Ona će, reče on, – sad čekati. Dok se ne pobrinem za tebe. – Krenuo je oko kauča prema meni. – Kreći.

Polako sam mu okrenuo leđa. Išao je za mnom van, do stražnje terase. Počeo sam se nadati, kad sam vidio kako je tamno bilo iza drugog kraja bazena.

Ali vidio je to i Mungo. – Stani točno tu, siknuo je.

Stao sam. Kičma mi se ukočila očekujući metak.

– Ovo će poslužiti, reče Mungo iza mene. – Ostatak puta te mogu odvući.

– Čekaj, brzo sam rekao. – Ja sam jedini koji zna gdje je novac.

– Novac?

– Sto šezdeset sedam tisuća dolara koje ti je uzeo Gronsky. Ubij me i nećeš ih nikad pronaći.

– Još uvijek imam Gronskog, on će iza mene. – Tamo su moji dečki. Izvlače ga iz bolnice.

– Pa imat će pakao pokušavajući srediti Gronskog.

– Sa slomljenom nogom? I bez pištolja? Njih trojica ga mogu srediti tek tako.

– Čuva ga policija.

– Jedan policajac. Cajkan će otići na zahod. Zadržat će se tamo. Do časa kad se vrati, Gronsky će nestati.

– Dovoljno novaca kupit će ti bilo što, složio sam se. – Jedini je problem što ti Gronsky neće reći gdje je tvojih stotinu šezdeset sedam tisuća. Ne bi ni kad bi mogao. A ne može. Jer ne zna. Ja jedini znam.

– Nastavi pričati, reče Mungo. U glasu mu se sad osjećalo lagano oklijevanje.

– Gronsky je sakrio novac u brod koji je dao Sondri Lomax. Ona nije o tome znala. A ona je u nesreći potopila brod, dok je on bio u zatvoru. Ja točno znam gdje je brod potopljen.

– Ako je novac bio dugo u vodi, zarezala Mungo, – onda je uništen.

– Gronsky je novac morao zamotati u nešto vodootporno, rekoh. – Sve na brodu, prije ili kasnije, postaje vlažno. Ako...

Ostatak onog što sam imao reći bilo je presječeno kratkom provalom strahovite boli iza mog uha kad me udario Mungov bokser.

Pokušao sam se okrenuti, ali noge nisu bile tamo. Upao sam u tamu. Do časa kad sam pao na zemlju, ništa od mene nije bilo tamo.

Nisam htio otvoriti oči. Glava me užasno boljela, a znao sam da će biti gore kad se sasvim probudim. Ali neki mali, mutni dio ostatka mog mozga nastavio je govoriti kako postoji razlog da otvorim oči. Razlog poput razlike između života i smrti. Otvorio sam oči.

Gledao sam gore u Audrey. Jedina svjetlost tamo vani, na terasi iza Mungove kuće, dolazila je iz unutrašnjosti kuće. No čak ni u toj slaboj svjetlosti, nije bilo zabune u vezi figure Mungove ljubavnice. Čak ni u ustalanoj spavaćici.

Stajala je nada mnom, zbunjeno zureći u mene. Ležao sam na boku, na tvrdoj terasi. Ručni zglobovi bili su mi lisicama vezani iza leđa. Gležnjevi su mi bili čvrsto vezani konopom. Ljep-ljiva traka bila mi je preko usta.

– Što ovdje radite? – tiho je upitala Audrey.

Proizveo sam onoliko zvuka koliko sam mogao kroz začepljena usta.

Čučnula je iza mene i otrgnula traku s mog lica.
– Gdje je Mungo? – upitao sam brzo i tiho.
– Ne znam. Tražila sam ga kad... Tko ste vi?
– Nađite nešto da presiječete konope, rekoh brzo. – I ključ za lisice.
Odmahnula je glavom. – Ne bih to mogla napraviti. Al bi mogao...
– Bolje da učinite, rekoh joj kruto. – Ili ću reći Mungou kako ste se iza njegovih leđa zabavljali s njegovim vlastitim sinom.
Čak i na tom slabom svjetlu nije bilo teško vidjeti užas koji se u njoj izvio poput noža.
– Usput, rekoh, – gdje je Paul?
– U posjetu kod prijatelja na nekoliko... Nije istina! To što govorite o meni i...
– Jasno da je. Ne bi mi bilo teško upoznati s tim Mungoa. Vi i njegov sin. Paul je pridobio Kit da ga prikriva svaki put kad bi se vas dvoje išuljalo van da se negdje sastanete. Ali ona ga neće više pokrivati. Mungo neće baš puno učiniti svom sinu. Čak ni za nešto takvog. Ali vama užarenim mesarskim nožem izrezat će vam lice na dijelove.
Skočila je na noge, pritisnula šake na usta. – Ne, šapnula je. – Molim vas nemojte...
– U drugu ruku, rekoh, govoreći brzo i moleći se da Mungo ne žuri, kamo god je otišao, – ako me oslobodite, najvjerojatnije ću morati ubiti Mungoa. Onda nećete ni o čemu morati brinuti. Imat ćete Paula a Paul će imati svu očevu lovu.
Namrštila se, oklijevajući, grickajući punu donju usnu.
Nisam imao vremena. – Bolje da se brzo odlučite, poticao sam je. – Prije nego se Mungo vrati. Onda će biti prekasno za nas oboje.
Iznenada se okrenula, požurila u kuću. Ležao sam na tvrdoj terasi čekajući, pokušavajući procijeniti prolaz vremena prema udaranju svog srca. Ali puls mi je bio previše abnormalan za prosuđivanje po njemu.
Šlape su joj šušcale po terasi dok se žurila natrag iz kuće.
– Ne znam gdje je ključ, šapnula je. – Ali sam donijela britvicu.
– Oslobodite mi noge. Požurite.
Barem ću moći trčati.
Počela se naginjati prema meni, ukočila se na zvuk koraka što su od obale zaljeva hitali prema terasi. Brzo se uspravila dok je Al Mungo stigao do terase. Ispustila je britvicu. Čuo se sitni zveket kad je udarila na pod iza mene. Odmigoljio sam na laktovima i zatvorio desnu šaku oko male oštrice, moleći se da nije čuo kad je pala.
Nije čuo. – Što radiš ovdje? – zarežao je na svoju platinastu ljubavnicu.
– Probudila sam se i pitala se gdje si, drhtavo je rekla. – Izišla sam te potražiti.
Tad je Mungo vidio da mi je skinuta traka. Učinio je još jedan korak prema Audrey. – Kog si vruga radila s njim?
– Ja ja sam ga našla ovdje. Nisam znala tko je ni... Što se događa?
Mungo ju je pažljivo proučavao. Konačno se obrecne: – Vрати se unutra. Zaboravi to. I doista mislim zaboravi. Idi u krevet i ostani tamo.
Ona promuca: – Jasno, Al. Razumljivo. – Dobacila mi je zadnji, molećivi pogled i otrčala u kuću, tanka je spavačica vijorila iza nje.
Mungo je zamišljeno zurio za njom. Onda je pogledao dolje na mene, kleknuo na jedno koljeno i probao konop koji mi je zajedno stezao gležnjeve. Zadovoljan što nije bilo prtljano po njima, okrenuo me na lice. Stisnuo sam obje ruke u šake iza leđa. Britvica mi je zarežala u dlan, no to je bilo bolje nego da ju je vidio i oduzeo mi je.
Provjerio je jesu li lisice još uvijek bile zaključane, pa ustao.
– Imate tvrdnu glavu, Rome. Nisam mislio da ćete tako brzo doći k sebi.
– Što ste napravili Gretchen Forrest?

– Ništa. Još. Samo sam je odnio na svoj brod. Još je vani. Čekat ću Larryja i dečke da dođu ovamo s Gronskym i pustiti ih da vas odnesu na brod. Bilo je dovoljno naporno vući vas ovako daleko.

– A kad ćemo svi biti na vašem brodu?

– Svi idemo na vožnju. Idemo van dignuti moju lovnu. Možda mislite da mi nećete pomoći da je nađem. Ali hoćete. Prije ili kasnije.

– Pretpostavljam da hoću, priznao sam. – A onda?

– Ne žurite toliko, tiho će mi Al Mungo. – Malo vremena što vam je ostalo, hoćete proživjeti svaku minutu kako dođe.

25.

Kasno jutarnje sunce pržilo je dolje na prazno more svud oko nas, dok je Mungov dugi, vitki motornjak nastavljao ići po valovima pola milje od Elliot Keya. Bilo nas je sedam u otvorenom kokpitu, ali nije bila gužva.

Gretchen Forrest sjedila je u jednom ribarskom stolcu na okretanje, ručnih zglobova vezanih uz njegove naslone. Zurila je u daleki horizont, izgubljena u vlastitim jadnim mislima. Izgledalo je kao da je izgubila svaki interes o tome što se događa i što će se vjerojatno dogoditi njoj ili bilo kome drugome.

Ja sam sjedio na palubi, oslonjen nogama savijenim poda mnom na razmi, ručnih zglobova još uvijek spojenih lisicama, a gležnjeva vezanih konopom. Gronsky je sjedio pored mene, ručnih zglobova vezanih konopom iza leđa, zdrava noga i ona u gipsu stršile su ravno van na palubu. Oborili su ga olovnom cijevi prije nego su ga odveli iz bolnice. Već je više od sata bio pri svijesti, stoički podnoseći užasnu bol u smrskanoj nozi. Grubo su ga obrađivali dok su ga nosili a onda su olovnom cijevi lupali po gipsu u naporu da ga natjeraju priznati gdje je točno na brodu sakrio novac. Nije im rekao.

Larry Score oslonio se na suprotnu ogradu, preko puta kokpita, čuvajući nas s.44 magnumom u ruci. Al Mungo sjedio je u identičnom stolcu kao Gretchen, nestrpljivo gledajući kako Frenchy veže novu bocu sa zrakom na Sheyova leđa. Shey je dugo bio pod vodom, tražeći potonuli brod. Onda kad ga je pronašao, imao je premalo zraka da bi olupinu pretražio zbog novca.

Frenchy je završio posao, a Shey je opet navukao masku na lice, stavio disalicu među zube. Frenchy provjeri da je gumena torba za nošenje novca sigurno zakvačena za Sheyov težinski pojas. Onda je Shey, čudno hodajući u gumenim perajama, otišao na ljestve koje su s lijeve strane visjele u vodu. Nosio je jaku podvodnu pušku, za slučaj da dolje nalet na morskog psa ili barakudu.

Dok se spuštao niz ljestve, svi su ga gledali. Iza mojih leđa, britvicom sam rezao konope koji su mi vezivali gležnjeve. Bila su tri, svaki posebno osiguran čvorom. Bio je to spor, težak posao, pokušati prerezati konop dok te svake sekunde promatraju. Dotad sam uspio prerezati samo jednog.

Do časa kad je Shey nestao u vodi i svi su ga prestali gledati, prerezao sam drugi konop. Ostao je još jedan.

Mungo me gledao. – Bolje da je lova u brodu kako si rekao, Rome. Ako nije, kliještima ću ti iščupat jezik.

– Tamo je, uvjeravao sam ga. – Mora je naći u tako malom čamcu.

Radio sam na posljednjem konopcu koji mi je vezao gležnjeve. Bio je to očajno spor posao, dok su me oni opet gledali. Morao sam rezati svaku tanku nit posebno, pileći britvicom naprijed natrag, svaki put za djelić inča.

Gronsky okrene glavu i pogleda me. – Ti žuti doušnice, rekao je, možda po treći put otkako je došao. – Zašto si im morao reći gdje je brod?

Slegnuo sam ramenima. – Zašto ne? Lova ni jednome od nas neće pomoći tamo kuda idemo.

– Pa si pustio da je oni imaju?

– Na kraju bi dobili od nas istinu, u svakom slučaju.

– Od tebe, misliš, Gronsky izjavi s gađenjem. – Ti pucaš k'o ljuska od jajeta čim te malo stisnu.

Larry Score se smijao. – Zvučiš kao da voliš biti stisnut, Gronsky. Hoćeš da te olovnom cijevi još malo odalamim po gipsu?

– Jasno, zareza Gronsky. – Samo ovaj put pokušaj bez tri druga frajera koji će me držati. Samo ti.

Scoreove usnice se stanjiše, odmaknute od zuba, i odjednom više uopće nije izgledao zgodno. Napravio je korak prema Gronskom, prijeteći podižući pištolj u ruci.

– Prekini! – zalaje na njega Mungo. – Ostavi ih na miru dok ne saznamo je li lova tamo.

Larry Score se opet nasloni na ogradu, zureći u Gronskog i mene. – Bit će zadovoljstvo pobrinuti se za vas dvojicu. Učinit ću to nožem.

– Sigurno hoćeš, rekoh. – To je tvoj stil. – Bio sam na pola puta kroz posljednji konop. Prsti su mi se znojili od potrebe da požurim, a u nemogućnosti da žurim. Kad god Shey izroni s novcem, vrijeme mi je isteklo. Morao sam biti spreman. Morao sam im odvratiti pogled sa sebe, barem na trenutak.

Pogledao sam Al Mungoa. – Kako je to, upitah ga, – kad ispadneš naivčina? Velik čovjek poput tebe?

Mungove se oči suziše. Za trenutak je odvratio pogled od mene u Gretchen Forrest. – Platit će ona za to, reče bezbojno.

Frenchy i Score isto pogledaše u Gretchen. Zarezao sam britvicu dublje u konop.

– Zašto bi trebala platiti? – rekoh. – Ona je u istom brodu k'o i ti, Mungo. Oboje ste ispali pljužeri. Zeznuo vas je onaj tko je ubio Sondru Lomax.

Gretchen odvoji oči od horizonta i zambulji se prazno u mene.

– Ne, rekoh joj tiho, – niste vi ubili Sondru. Zato se ne možete sjetiti da ste to učinili.

– Ali ja... – Trebalo je napora da svoj glas stavi pod kontrolu. – Ja sam je ubola. Otvaračem za pisma. Bila je mrtva kod mojih nogu, a ja...

– Sve čega se možete sjetiti je da ste se svađali s njom i da ste bili jako pijani. Sljedeće čega se možete sjetiti da je Sondra mrtva, a vi u ruci imate oružje kojim je ubijena. Između te dvije uspomene je crnilo. Pretpostavljam, ne psihološko crnilo. Onesvijestili ste se.

– Onesvijestila?

– Uh huh. Od droge koju vam je Larry Score stavio u piće kako bi imao vremena ubiti Sondru Lomax i uvaliti vam oružje u ruke.

Pogledao sam natrag na Mungoa. – On je taj koji je od vas napravio pljužere, od početka do kraja. Vaš momak. Larry Score.

Pogledao sam u Scorea i vidio da ću uskoro umrijeti. Njegovo je zgodno lice izgledalo bolešno, a okretao je svoj magnum prema meni pa nije bilo sumnje što s njim namjerava učiniti.

– Larry! – Al Mungov glas poput biča stresa Scorea.

Score polako, ukočeno okrene glavu. Vidio je .38 što se pojavio u Mungovoj ruci, uperen u njega.

– Baci ga, Larry. Ili ću ti opaliti metak u rame. – Rekao je to ne mičući usnama. Mogao je biti trbuhozborčeva lutka, po onom što je trebao napraviti tim čudnim glasom koji je iz njega izišao. Nikad prije nisam vidio takvog Mungoa. Ne vjerujem ni da je Score. Bio je to Mungo od davno ranije, još iz dana kad se ubijajući penjao uz Caponeove ljestve uspjeha, za vrijeme prohibicijskih ratova.

– On laže! – blene Score. – Znaš da laže!

– Znam, reče Mungo nekim čudnim glasom od kojeg se lede žile. – Ali slušam što ima za reći. Želim sve čuti. I rekao sam ti da ga baciš, Larry.

Score spusti pištolj. Ali ga ne baci.

Iza njega, Frenchy uze njegov pištolj iz pojasa. Cijev upre u njegova leda. – Čuo si gazdu, Larry, smirujući će Frenchy. – Budi dobar momak.

Score se prisili otpustiti prste. Magnum .44 lupne o palubu. – Ali, zašto ga slušaš? On samo pokušava...

– Budi na kratko miran, Larry, reče mu skoro nježno Mungo. Pogledao je u mene. – Imaš li još što za reći, reci. Ako to nije dobro, Larry te može dobiti.

Dotad sam skoro sasvim prerezao zadnji konop. Ali morao sam prekinuti rezanje dok su u mene gledali Mungo, Frenchy i Score. Način na koji su me gledali razlikovao se. Mungov je pogled bio hladno procjenjujući. Frenchyev bijaše sumnjičav i znatiželjan. Larry Score svakom je sekundom izgledao bolesniji. I tako sam znao da sam u pravu.

– Moja priča stoji, uvjeravao sam Mungoa. – Gretchen mi je pokazala način na koji misli da je ubila Sondru Lomax. Držala je otvarač za pisma onako kako bi ga držao svatko osim stručnjaka za nož oštricom okrenutom prema dolje. Ali Sondra nije tako ubijena. Nož je u Sondru ušao tik ispod prsne kosti i zariven je do srca. To nije lako učiniti. Zahtijeva stručnjaka. Larry je stručnjak.

– Zašto bi Larry ubio Sondru? – tiho će Mungo.

– Razlog postoji od prije dvije godine, od vremena kad vam je Gronsky opljačkao sav taj novac. Dali ste Scoreu posao da nađe gdje se skriva Gronsky i da ga sredi. Mislili ste da je Sondra dovoljno luda za Scoreom kako bi mu rekla gdje je Gronsky. Ona je znala. I rekla je Scoreu. No bila je jedna stvar koju niste znali, Mungo. Vaš momak Larry Score ima u sebi malu žutu točku. A što se Gronskog tiče sasvim je žut.

– Nije istina! – viknu Score. – On je samo...

– Istina je, rekoh. – Opisat ću sve i uskoro dokazati.

– Lažljivo kopile, ja ću...

Mungo reče: – Rekoh ti, Larry, da budeš malo tih. – Rekao je to na način koji je Scoreu začepio usta, kao da je pljusnut.

– Vidite, nastavih, – Score je već prije petljao s Gronskym. Imao je pištolj i nož, ali Gronsky mu ih je uzeo, goloruk. Onda je Scorea prebacio preko koljena i urezao svoje inicijale u Scoreovu kožu. To je Scoreovo samopouzdanje spustilo tako nisko da se nikad nije oporavio. A kad je pomislio kako će opet morati srediti Gronskog čak i uz pomoć Kaya, onog gangstera kojeg ste s njim poslali Score se uplašio. Jer ste htjeli da Granskog dovedu živog, dovoljno dugo da ga natjerate priznati gdje je sakriven vaš novac. A Score je znao da to neće preživjeti.

– Zato je smislio način da smjesti Granskog tamo gdje se ne može očekivati da ga sredi. Nazvao je policiju i rekao im gdje da nađu Granskog. Na taj način, oni su ga dohvatili prvi. Score ga nije morao uhvatiti, a kod vas je ostao super.

Iza mene Gronsky zareži, duboko u grlu. Pogledao sam ga. – Da, znam. Mislio si da je Sondra bila ta koja je policiji cinkala gdje da te nađu. Jer je ona bila jedina koja je znala gdje se skrivaš. Ali nije žena dojavila policiji. Bio je muškarac. Iako je Sondra bila jedina koja je znala gdje si, Score je bio jedini koji je to od nje mogao doznati.

Gronsky je gledao Scorea s luđačkim smiješkom na licu.

Okrenuo sam se natrag Mungou. – Ipak, Scoreov plan na jedan je način pošao krivo. Sa svim što su policajci mogli prikačiti Gronskom, Score je vjerovao da će biti u zatvoru barem dvadeset godina. No kako je ispalo, jedino što je stajalo protiv Granskog bila je mala krađa na benzinskoj postaji i Gronsky je dobio samo tri godine zatvora.

– A kad ga je Gronsky iznenadio, dobivši nakon dvije godine uvjetni izlaz, Score je znao da hitno mora nešto poduzeti. Gronsky je namjeravao krenuti za Sondrom, spreman da je ubije

zato što ga je odala. Morala bi mu reći istinu da spasi glavu. A kad bi Gronskey saznao da ga je Score cinkao policiji, krenuo bi za Scoreom.

– Tako je Score smislio način da ubije Sondru prije nego je uhvati Gronskey. Način pri kojem bi ostao čist. Gretchen se palila na njega, baš kao i Sondra i to je Gretchen činilo savršenom da bude optužena umjesto njega. Isplanirao je sve do detalja, i prošlog utorka navečer sve je držao pod kontrolom.

Izmuljao je da on i Yale završe s Gretchen i Sondrom u Gretcheninoj kući. Mnogo su pili. Kako su obje djevojke bile pijane, Scoreu nije bilo teško potaknuti ih na borbu oko njega. Kad je to, za njegovu svrhu, otišlo dovoljno daleko, predložio je da on i Yale odu pronaći društvo za veliku zabavu. I prije nego je otišao stavio je drogu u Gretchenino piće.

– Izvan kuće, Score i Yale su se odijelili kako bi našli ljude za zabavu. Kad je Yale otišao, Score se jednostavno vratio, promatrao kroz prozor dok Gretchen nije pala u nesvijest. Tad je otišao unutra, uzeo otvarač za pisma i s njim ubio Sondru. Bila je vjerojatno mrtva prije nego je shvatila što on smjera. I onda je Score samo morao gurnuti oružje u Gretcheninu ruku, pa otići za poslom kako bi skupio ljude za zabavu.

– Upalilo je s Gretchen onako kako je Score smislio. Već je puno popila prije nego je uzela drogirano piće. Pa kad se osvijestila i našla Sondru mrtvu pored svojih nogu, a krvavi nož u svojoj ruci, pretpostavila je da je njezina prepirka sa Sondrom postala divlja i završila tako da je ona ubila Sondru.

– Score je dobro odabrao Gretchen. Znao je da ona neće biti osuđena. Ima previše novca i utjecaja. A imala je i vas, Mungo, da joj pomognete prikriti ubojstvo zapravo za Scorea. Nazvala vas je. Došli ste prijeko, odnijeli Sondrino tijelo na brod. A kad su Score i Yale došli s gomilom, nije za vas trojicu bio problem napustiti zabavu, otići na vaš brod i riješiti se Sondre Lomax. S blokom cementa oko nogu.

– No onda sam došao ja, pa ste nakon svega imali nekih problema. Usput, tko je za vas obavio posao Marije Barreto?

– Larry.

– Dobri stari Larry. A cijelo ste vrijeme mislili da on radi za vas. A zapravo ste vi radili za njega. Iskorištavao vas je. Kao što je iskorištavao Gretchen. Oboje ste igrali njegovu igru kao lutke na koncu. Niste to čak ni primijetili. Dosad.

Mungo me gledao bez da je uopće promijenio izraz. – Je l' to sve? – bezbojno je upitao.

Kimnuo sam, čekajući da prestanu u mene gledati kako bi do kraja mogao osloboditi svoje gležnjeve.

Mungo svrnu pogled na Larryja. – U redu, Larry, – tiho će mu. – Sad ti možeš govoriti.

Ali riječi nisu odmah stigle. Larry se morao potruditi da ih istisne. – Što se ima reći? On laže, to je sve. Samo laži, od početka do kraja. Znaš da ja...

Oštro sam ga prekinuo. – Sve, doista, zavisi o jednoj stvari. Lažem li da se ludo bojiš Gronskog. To se lako dokaže, na jedan od načina. Pogledao sam Mungoa. – Vaš dečko ima nož. Recite mu da Gronskom oslobodi ručne zglobove. Hrabar momak poput Larryja ne bi trebao brinuti. Imat će nož. Gronskey je bez oružja i ima bespomoćnu nogu.

Mungo razmisli, polako kimnu. – Hajde Larry. Oslobodi Gronskog.

– To je ludost, izlane Score. – Što...

– Prezezi spone.

Score se ne pomakne. Činilo se kao da su mu zglobovi sleđeni i noge pribijene za palubu. Kao da mu je meso na licu upalo uz kosti. Zurio je u Gronskeyjev luđački osmijeh i nije se mogao pomaknuti.

– Ima još jedan način, rekoh. – Natjerajte Scorea da spusti hlače kako bismo vidjeli je li mu Gronskey uistinu urezao svoje inicijale.

– Larry... – Šapnu Mungo.

Score se tad slomi. Pao je na jedno koljeno i zgrabio svoj ispušteni Magnum.

Mungov .38 zakašlja. Nije se šalio o svojoj spretnosti s pištoljem. Metak .38 pogodi Scorea u desno rame, prošavši skroz i smrvivši kosti. Score se prevale na lijevu stranu i skupi se u čvrstu jecajuću loptu, stišćući svoju strašnu ranu.

– Upozorio sam te, Larry, tiho će Mungo.

No Larry Score nije ga čuo. Bio je odvojen od nas u oceanu mučne boli. I dok su svi promatrali njega, ja sam prerezao zadnji konop oko svojih gležnjeva.

– Pogledajte! – odjednom vikne Frenchy i pokaza preko desnog boka broda. Shey je izronio na površinu. Mungo se brzo dignuo sa stolice.

Ja sam neprimjetno gurnuo britvicu iza Gronskeyjevih leđa, s njom mu taknuo ruku. Namrštio se, ne shvativši što je to. Oštrim rubom zarezao sam u kožu. Tad je znao. Njegovi prsti istrgnuše britvicu iz mojih.

U vodi uz lijevi bok, Shey je podigao ruku, mahao je naprijed natrag.

– Ima lovu! – zadere se Frenchy, cereći se.

Shey zaroni natrag pod površinu da propliva ispod kobilice na desnu stranu gdje su bile ljestve.

Ja sam zateturao na noge, udahnuo zrak i skočio preko ruba.

Udario sam prvo glavom i otišao pod vodu. Dok sam tonuo zgrčio sam se u čvrstu loptu, povukao zglobove u lisicama ispod stražnjice i gore naprijed. Gotovo sam došao dolje na Sheyova leđa. Okrenuo se. Vidio sam gumenu torbu na njegovu remenu napunjenu novcem kojeg je našao i njegovo uplašeno lice iza stakla maske. Onda je htio privući podvodnu pušku da bi pucao u mene.

Izmaknuo sam šiljatoj strelici, noge sam razmaknuo poput škara i dovukao se do njegovih grudi. S obje ruke spojene lisicama posegnuo sam dolje za lebdećim nožem iz toka na njegovu pojasu. Shey se izvio dalje od mene. Moje se plivanje nije moglo mjeriti s njegovim, s tim perajama što su mu pomagale. Učinio sam jedan očajnički zamah noža, poremećen uslijed vode i nespretnosti zbog lanca na zglobovima. Uzmaknuo je prema natrag, ali nedovoljno brzo ni dovoljno daleko. Vrh noža prerezao mu je grlo.

Krv je liptala i crvenila vodu. Zubi mu se otvoriše, a dihalica je isplutala. Čvrsto sam s obje ruke zagrabilo za još uvijek napunjenom puškom kad ju je ispustio. Sljedećeg trena izbio sam na površinu, hvatajući zrak.

Dvostruka istovremena grmljavina hitaca Mungoa i Frenchyja koji su stajali uz lijevu prečku broda. Spasilo me samo ljuljanje broda i moj vlastiti pokret prema valu. Meci su pljusnuli vodu s obje strane mog lica.

Uvukao sam zrak i zaronio natrag, uz Sheyovo mlitavo tijelo koje je plutalo gore prema površini. Zaronio sam duboko, držeći se rukama za podvodnu pušku, nogama se odgurujući ispod dna Mungova motornjaka. Izišao sam s druge strane, kod ljestava. Frenchy se okrenuo prema ogradini iznad mene, pogledao dolje i vidio me. Prebacivao je svoj pištolj da nacilja kad sam podigao podvodnu pušku i ispalio je. Kratak harpun poletio je gore. Njegova široka, teška kuka pogodila je Frenchyja u želudac, nestala u njemu, povukavši za sobom trećinu drška.

Frenchy ispusti svoj pištolj i zatetura natraške, lice mu se okrenulo prema gore za zadnji pogled u nebo. Ruke su mu pipale za drškom harpuna što je stršila iz njega. Onda su mu ruke pale, a njegovo veliko tijelo kruto se prevalilo.

Ispustio sam podvodnu pušku i zgrabio ljestve, oprezno se uspinjao prečkama, spreman da se srušim natrag u vodu. Podigao sam glavu iznad ograde. Dovoljno tek da vidim Mungoa na krmu, kako čeka na mene sa svojim .38 spremnim.

No onda, žestoko poput eksplozije, Gronskey se odrine od suprotne ograde i zakotrlja palubom, pokazujući kako je britvicom uspio osloboditi ruke. Mungo se okrene od mene da bi pucao u Gronskeya. Preskočio sam ogradu i krenuo za Mungom.

Mungo je oklijevao, uhvaćen između nas dvojice, pokušavao je odlučiti koja mu je opasnost veća. Oklijevanje je bilo fatalno. Gronskey ispruži dugu ruku, pokupi s poda Frenchyjev Mag-

num. Zagrmio je i trgnuo unatrag. Dvapat. Teški meci pogodili su Mungoa, snažno ga odbacili prema meni. Kliznuo je na palubu prije nego sam ga mogao uhvatiti.

Brzo sam kleknuo pored njega. Oči su mu se stisnule od bola. Vidio sam kako krv izvire iz rupe u središtu njegovih grudi i one u abdomenu, znao sam da umire.

Odvratio sam od njega pogled. Gronsky je sjedio na palubi kokpita. Izgledao je zadovoljan sa sobom. Gretchen se bojala u ribarskom stolcu za koji je bila svezana. Larry Score ležao je ispružen, glave naslonjene uz ogradu. Gledao me uzanih očiju, stišćući zdrobljeno rame što je krvarilo, suviše bolestan od bola da bi se pomakao.

Okrenuo sam se natrag Mungou. Oči su mu se otvorile. Zurio je bezizražajno u mene. Bol je iz njega istjecala, na njezino je mjesto puzala hladna obamrlost. Nije bilo mnogo vremena.

Požurio sam do kormilarske kućice. Uzeo sam olovku i otrgnuo velik komad karte Biscvne Baya. Okrenuvši kartu, brzo sam na nju napisao: Ja, Al Mungo, kunem se da je na moju zapovijed Larry Score ubio Mariu Barreto i Daniela Yalea.

Mungove su oči još uvijek bile otvorene kad sam opet kleknuo pored njega. U njemu je još bilo života; možda dovoljno. – Mungo, možete li me čuti?

– Čujem te, štakore. – Njegov je glas bio šapat kroz stisnute zube.

– Nisam ja štakor, rekoh mu. – Score je. On je taj koji je od vas napravio naivčinu i uvalio vas u ovo.

Mungo ne reče ništa.

– Možda još niste sigurni u to, rekoh. Pogledao sam uokolo. – Gronsky, pritisni malo Scorea.

Gronsky spusti pištolj i počne se povlačiti prema Scoreu. Nogu u gipsu vukao je za sobom. Strah iskrivi Score ove crte lica i pobuni se protiv boli koja ga je činila ne

pokretnim. Uzverao se na koljena. Ruka što je visjela iz smrskanog ramena zanjise se poput klatna, izazvavši novu provalu boli koja ga je skoro oborila na lice.

Lijevom je rukom uhvatio desnu koja se klatila, s naporom se digao na noge.

Gronskyjeva se ruka ispruži i dohvati mu zglob, te ga povuče natrag. Score pusti svoju ruku, zavuče je u džep i izvadi nož. Oštrica na pero iskoči, a on zamahne da bi zarezao u Gronskyjeve oči. Gronsky ustukne. Vrh noža zapara tanku crvenu liniju duž njegova obraza. Tad je uhvatio Scoreov zglavak. Oštar zaokret i nož je ispao iz Scoreovih mlitavih prstiju. Gronsky povuče Scorea dolje za sobom. Prsti obje ruke bili su oko Scoreova vrata, okruživši ga potpuno, urezavši se u njega.

Score zamahne boreći se kao upecana riba. Prsti uroniše dublje. Scoreovo lice bilo je zagušeno od zaustavljene krvi, oči su se izbečile iz duplji dok nije počeo izgledati kao Maria Barreto pošto ju je zadavio. Njegovi uzaludni pokušaji bivali su sve slabiji i slabiji...

– Pomalo sad, opomenuh Gronskog.

Gronsky kimne, malo popusti stisak na Scoreovu vratu. Score širom otvori usta, dahćući za zrakom.

– Imaš jednu priliku reći istinu, rekoh mu. – Samo jednu. Jesi li ubio Sondru Lomax?

Zabio je ilokte svoje lijeve ruke u Gronskyjeve prste što su ga davili, ne odgovorivši.

Rekoh: – Zbogom, Larry. – A potom: – Naprijed, Gronsky.

Gronskyjevi prsti počeli su opet stiskati. – Čekaj! – zavrišti Score, glas mu se u visokom tonu probio kroz stisak Gronskyjevih ruku. – Jesam! Ubio sam je!

Kao priznanje po zakonu ne bi vrijedilo ništa čak i da sam tu imao guvernera Floride da ga čuje. Ali trebalo je poslužiti drugoj svrsi. Rekao sam Gronskom da pusti Scorea, okrenuo se natrag Mungou. – Jeste li ga čuli?

– Da... – izišlo je iz Mungoa kao jecaj, jedva čujan.

– Onda znate. Navukao vas je u sve ovo. Umrijet ćete, Mungo. Bit ćete mrtvi prije nego vas uzmognem dovesti do bolnice u Miamiu. Ali ima jedan način kako mu možete uzvratiti. Potpišete priznanje da je Score za vas obavio ubojstva Barretice i Yalea.

Mungova je ruka na slijepo tražila olovku u mojoj ruci. Stavio sam priznanje na palubu pored njega, okrenuo ga na bok i stavio mu olovku u ruku. Nije sve mogao napraviti bez pomoći. Uzeo sam njegovu ruku u svoju, pomogao mu da nažvrlja svoje ime na dnu priznanja.

Kao potpis bilo je prilično neuredno. Ali imao sam Gretchen kao svog svjedoka da je to bio Mungov potpis. A ona je bila najbolja moguća vrsta svjedoka.

Spustio sam Mungoa na leđa, ustao s komadićem papira u svojoj ruci. Hodajući preko kokpita, podigao sam britvicu otamo gdje ju je Gronskey ispustio. Otišao sam do Gretchen Forrest i oslobodio je iz stolca. Nije se micala. Sjedila je tamo kao da je još uvijek svezana, šok od činjenice da nije ubojica još se taložio u njoj.

– Čuli ste kako je Mungo ranije rekao da je Scoreu naredio da ubije Mariu Barreto i Dannyja Yalea, rekao joj. – I vidjeli ste da je potpisao ovo priznanje. – Podigao sam jednu njezinu ruku, stavio u nju komad papira i prisilio je da oko njega stisne prste. – Čuvajte ovo za mene.

Okrenuo sam se od nje, otišao do desne ograde spreman da zaronim i uzmem torbu s novcem sa Sheyova tijela.

Ali predugo je trajalo dok sam se spremao za to. Kad sam došao do prečke, vidio sam morskog psa, privučenog Sheyovom krvlju, točno ispod površine gdje je plutalo Sheyovo tijelo. Sljedeće sekunde otvorila su se monstruoza usta morskog psa i zubi su se zatvorili na Sheyovim nogama.

Onda se pas jureći udaljivao od broda, sa Sheyovim torzom koji je stršio iz njegovih stisnutih ralja. Pet stotina stopa od broda pas zaroni noseći Sheya dolje sa sobom, nekamo na tiho mjesto u dubinama da završi svoj obrok.

Ramena mi se ovjesiše. Nešto je izišlo iz mene. Stotinu šezdeset sedam tisuća dolara...

Snuždeno sam se okrenuo od ograde i vidio da Gronskey još uvijek drži za vrat Larryja Scorea.

– Za ime boga! – zarežao sam. – Pusti ga.

Gronskey mi se naceri i reče: – Jasna stvar. – Maknuo je ruke sa Scoreova vrata.

Score se otkotrlja s Gronskeyeva gipsa i bubne leđima na palubu. Oči i usta bili su mu otvoreni. Ali više se nije micao i nikakav zvuk ne iziđe iz njega.

Spustio sam se na koljeno pored Scorea. Rukama sam mu opipao grudi. Pogledah u Gronskeya. – Mrtav je.

– Ma što ne kažeš! – veselo će Ludi Rus. – Mora da sam ga prejako stisnuo. Nije li to šteta.

Mungo me iznenadio. Mnogo je duže umirao nego što sam predmnijevao. Završio je s umiranjem u vrijeme kad sam njegov brod priveo na gradski dok u Miamiu.

26.

Okružnom tužiocu to se nije svidjelo. Ubojstvima iz Miamijsa to se nije svidjelo. Šerifovom uredu to se nije svidjelo.

Moja izjava o činjenicama i Mungova samrtna ispovijest nisu ih navele da izmijene mišljenje.

No onda je Gretchen Forrest poduprla moje izjave, sve do zadnjeg retka. Oporavljena Gretchen Forrest, sa svom arogantnom uvjerljivošću od trideset tisuća naslijeđenih dolara, u svom ophođenju i glasu. I s njezinim odvjetnikom koji je slučajno bio bivši guverner države koji je pružio punu potporu svoje velike političke težine.

Okružni tužitelj, šerif i Ubojstva odlučili su to progutati svidalo im se ili ne.

Formalno su optužili Mungoa i Scorea za smrti Marie Barreto i Dannyja Yalea oslobodivši mene i Gronskeya. Nije bilo ničeg što bi mogli dokazati poroti. Ali kako su Mungo i Score obo-

jica bili mrtvi, mogli su objaviti izjavu bez doticanja neugodnog problema, pripreme slučaja za sud.

Nisam iznio temu Sondre Lomax, a Gretchen je učinila isto. Nije bilo načina da se dokaže kako je Score ubio Sondru, a Score je već ionako platio za to.

Gretchen Forrest nije se protivila kad sam joj pokazao naš pismeni dogovor. Platila mi je bonus od tri tisuće dolara za to što sam joj s leđa skinuo problem Sondre Lomax i oslobodio je mogućnosti nezgodnog publiciteta. Zajedno s tisuću petsto što sam ih dobio za Gronskeyjev prsten, to je iznosilo četiri tisuće petsto dolara. Vratio sam Gronskom petsto da pomognem oko njegovih bolničkih troškova. Ostale su mi četiri tisuće.

Uzeo sam četiri tisuće dolara i Kit u svoj brod. Preko Golfske struje otišli smo u Nassau igrati rulet.

Tamo smo tjedan dana bili zajedno. Bilo je fino osim što je Kit pobjeđivala na ruletu, a ja sam gubio. Na kraju tjedna, priključio se pun brod Kitinih prijatelja i ona je s njima otišla u Havanu. Pozvala me da idem s njima, ali dotad sam bio potpuno švorc.

To je način na koji to ide.

Bogat postaje bogatiji, a privatni detektivi se vraćaju na posao da zarade ulog.

Šest mjeseci kasnije, primio sam graviran poziv da prisustvujem Kitinom vjenčanju za burzovnog mešetara u New Yorku. Nisam išao. Kupio sam malen brončan kip trkaćeg konja i poslao joj kao vjenčani dar.

